

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

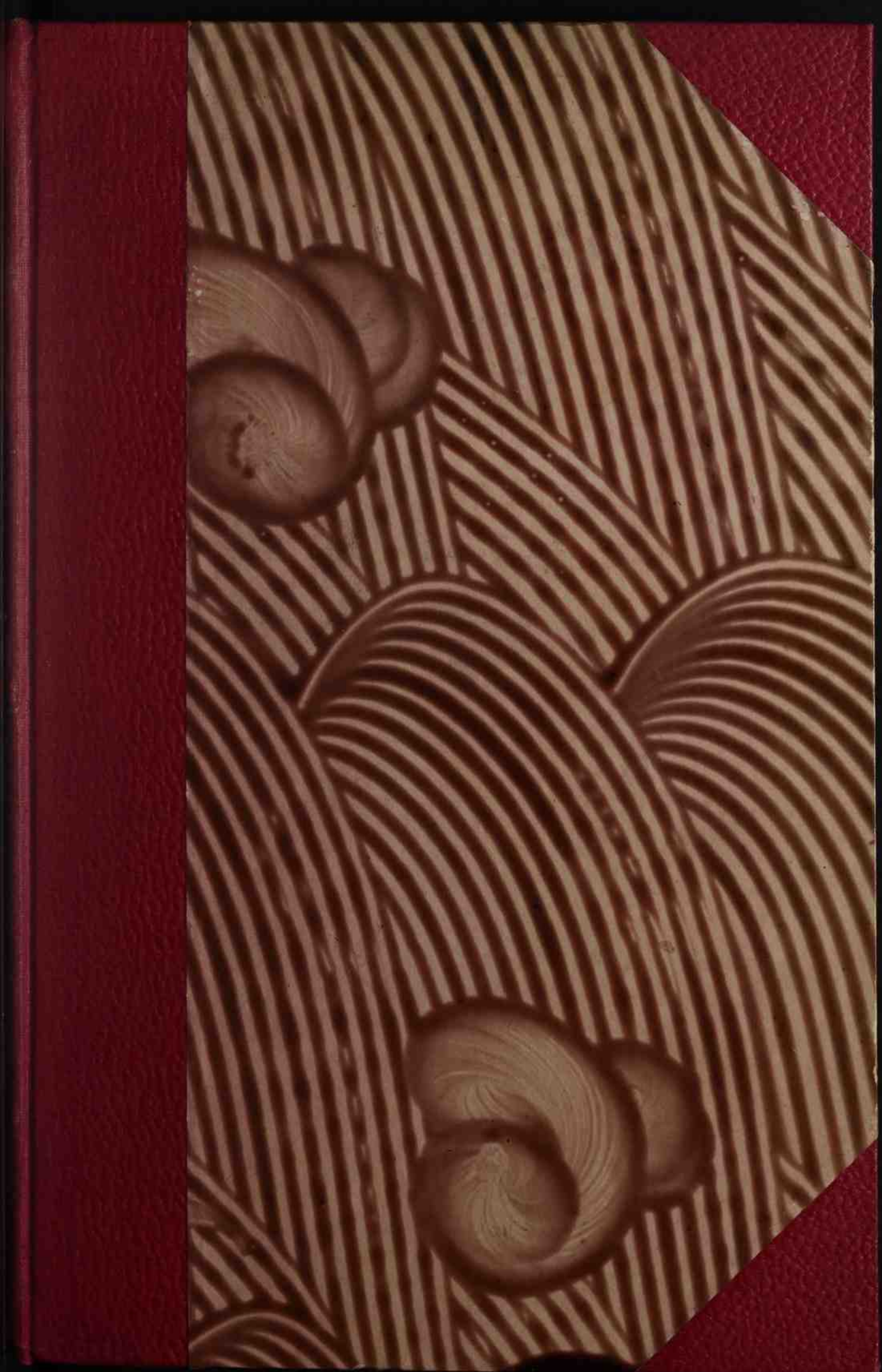
Forfatter(e) Author(s):	Grimm, Jacob.; samlede af Brødrene Grimm ; oversatte af Carl Ewald.
Titel Title:	<u>Folke-Eventyr</u>
Alternativ titel Alternative title:	Den Lille Rødhætte og 41 andre Eventyr.; Konen i Muddergrøften og 37 andre Eventyr.
Udgavebetegnelse Edition Statement:	13. Udgave.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel, 1916-18
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

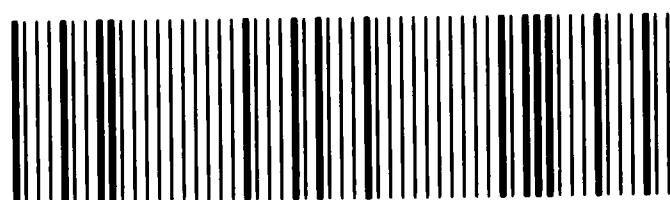
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

59, - 32

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022880171

GRIMMS EVENTYR • NY FOLKEUDGAVE

DEN LILLE RØDHÆTTE

OG 41 ANDRE EVENTYR

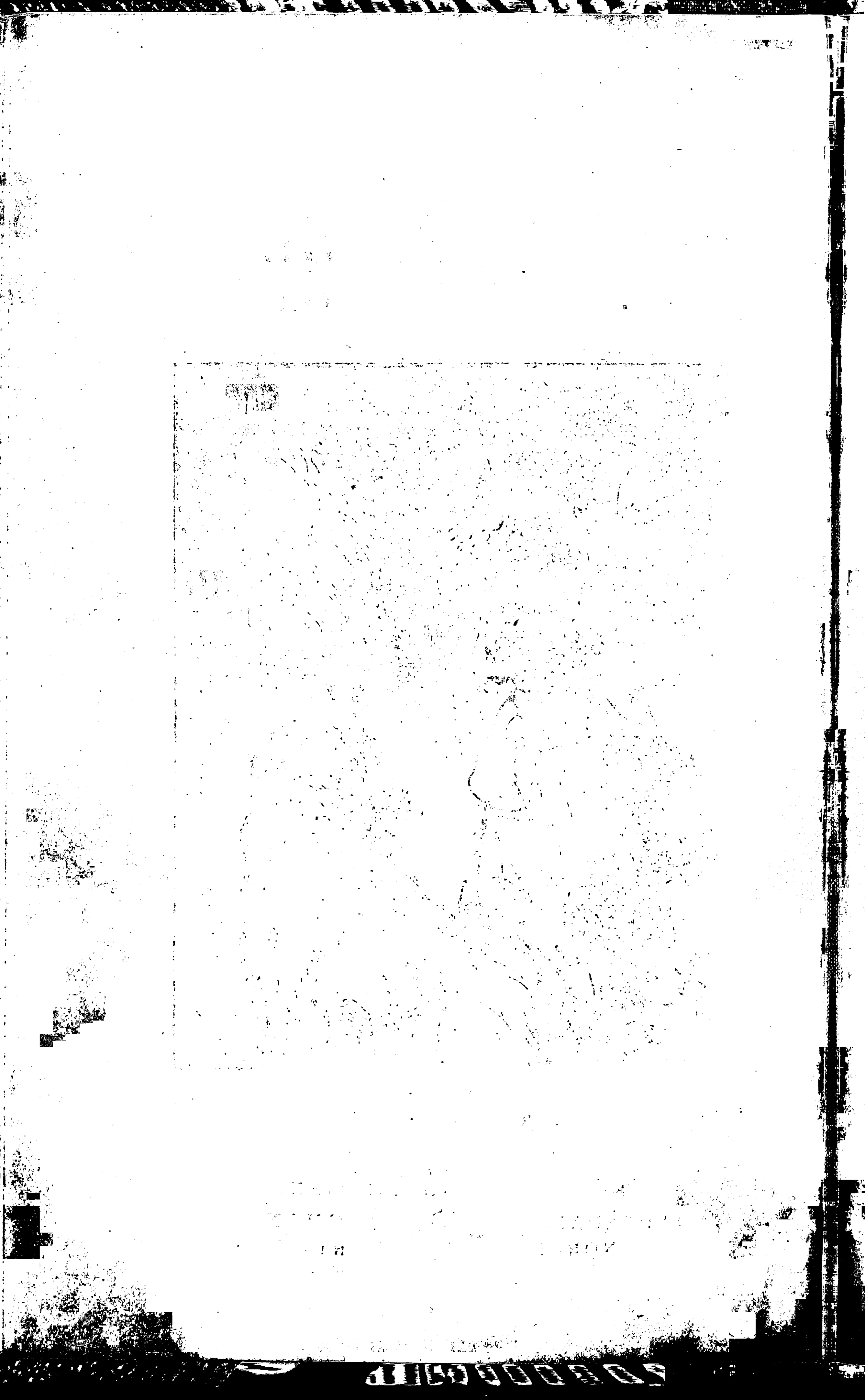
TRETTENDE OPLAG

KØBENHAVN OG KRISTIANIA

GYLDENDALSKE
NORDISK

BOGHANDEL
FORLAG

FOLKE-EVENTYR

SAMLEDE AF

BRØDRENE GRIMM

OVERSATTE AF
CARL EWALD

TRETTENDE UDGAVE

FØRSTE SAMLING

12. 401

GYLDENDALSKE BOGHADEL - NORDISK
FORLAG - KØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVI

KJØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI.

INDHOLD

	Side
Rødhætte	5
De Bremer Stadsmusikanter	9
Frøkongen eller Jernhenrik	12
Katten og Musen	16
Mariebarnet	19
Eventyret om En, der drog ud for at lære Frygten at kende	24
Ulven og de syv Gedekid	35
Den tro Johannes	38
Den gode Handel	46
Den underlige Spillemand	51
De tolv Brødre	54
Pak	59
Brorlil og Søsterlil	62
Klokkeblomst (Rapuntzel)	68
De tre smaa Mænd i Skoven	72
De tre Spindersker	78
Hans og Grete	80
De tre Slangeblade	88
Den hvide Slange	92
Halmstraaet, Gnisten og Bønnen.	96
Askepot	98
Gaaden	105
Eventyret om Musen, Fuglen og Medisterpølsen	108
Mor Hulda	110
De syv Ravne	114
Det syngende Ben	116
Djævelens tre Guldhaar	119
Lusen og Loppen	126

Pigen uden Hænder	128
Den kloge Hans	134
De tre Sprog	137
Den kloge Else	139
Skædderen i Himlen	143
Tommeliden	145
Fru Rævs Bryllup	150
Nisserne	154
Dødens Gudsøn	157
Den gamle Sultan	160
De seks Svaner	162
Tornerose	167
Findefugl	170
Guldgaasen	172

Rødhætte.

Der var engang en sød, lille Pige, som alle Mennesker holdt meget af, men ingen elskede hende som hendes Bedstemor, der slet ikke vidste, hvor godt hun skulde gøre det for hende. En Gang gav hun hende en lille rød Fløjelshue, der klædte hende saa godt, at hun altid gik med den, og derfor blev hun kaldt Rødhætte. En Dag sagde hendes Mor til hende: „Se her, lille Rødhætte, her har du et Stykke Kage og en Flaske Vin, kan du bringe det hen til Bedstemor, hun er syg og svag, saa det vil nok styrke hende. Du maa helst gaa med det samme, før det bliver alt for varmt, men gaa nu pænt den lige Vej og pas paa, at du ikke falder og slaar Flasken itu. Og husk saa at sige Goddag straks, naar du kommer ind i Stuen, og staa ikke først og se dig om.“

„Jeg skal nok huske det altsammen,“ sagde Rødhætte og gav sin Mor Haanden paa det. Bedstemoren boede ude i Skoven, en halv Times Gang fra Landsbyen. Da Rødhætte kom ind i Skoven, mødte hun Ulven, men hun var slet ikke bange, for hun anede ikke, hvor slem den er.

„Goddag, Rødhætte,“ sagde den.

„Goddag,“ svarede hun.

„Hvor skal du hen saa tidlig?“

„Jeg skal til Bedstemor.“

„Hvad er det, du har under Forklædet?“

„Det er Kager og Vin. Vi har bagt i Gaar, og nu skal stakkels, gamle Bedste ogsaa have noget med.“

„Hvor bor din Bedstemor, lille Rødhætte?“

„Aa, det er vel et Kvarters Gang herfra. Hendes Hus ligger under de tre store Egetræer, du ved nok.“

„Det er en rigtig lækker lille Mundfuld,“ tænkte Ulven ved sig selv, „hun vil nok smage bedre end den gamle. Nu vil jeg bære mig rigtig snildt ad, saa faar jeg fat i dem begge to.“ Den fulgte nu Rødhætte et lille Stykke paa Vej, og lidt efter sagde den til hende: „Se engang de dejlige Blomster, Rødhætte, du ser dig slet ikke om. Du hører vist ikke engang, hvor kønt Fuglene synger. Du skynder dig ligesaa meget, som om du skulde i Skøle, og der er dog saa dejligt herude i Skoven.“

Rødhætte saa sig om. Solstraalerne skinnede mellem Bladene ned paa de mange, kønne Blomster, og hun tænkte: „Bedstemor vil sikkert blive glad for en Buket Blomster. Det er saa tidligt, saa jeg kan godt naa at plukke nogle.“ Hun gik nu ind mellem Træerne og begyndte at plukke, men naar hun havde plukket en, syntes hun, at der stod nogle meget kønnere længere borte, og paa den Maade kom hun dybere og dybere ind i Skoven. Ulven gik imidlertid den lige Vej til Bedstemorens Hus og bankede paa: „Hvem er det?“ spurgte hun. „Det er mig, lille Rødhætte, med Kager og Vin til dig,“ svarede Ulven. „Tryk paa Klinken,“ raabte Bedstemoren, „jeg er saa daarlig, at jeg ikke kan staa op.“ Ulven trykkede paa Klinken, saa Døren gik op, og uden at sige et Ord gik den lige hen til Sengen og slugte den gamle Bedstemor. Saa tog den hendes Klæder paa, lagde sig i Sengen og trak Forhænget for.

Rødhætte havde imidlertid plukket lige saa mange Blomster, hun kunde bære, og kom langt om længe hen til Huset. Hun kunde ikke forstaa, at Døren var aaben, og da hun kom ind i Stuen, blev hun saa underlig til Mode, og det kunde hun slet ikke begribe, for hun holdt ellers saa meget af at være hos sin Bedstemor. „Goddag,“ sagde hun, men der var ingen, som svarede. Hun gik saa hen til Sengen og trak Forhængen til Side, og der laa Bedstemoren med Natkappen trukket dybt ned i Panden og saa saa underlig ud.

„Sikke lange Øren, du har, Bedstemor,“ sagde Rødhætte.

„Det er for at jeg bedre kan høre, hvad du siger.“

„Og sikke store Øjne, du har, Bedstemor.“

„Det er for at jeg bedre kan se dig.“

„Men sikke store Hænder, du har, Bedstemor.“

„Saa kan jeg bedre holde paa dig.“

„Men Bedstemor, sikken forfærdelig stor Mund, du har.“

„Det er for at jeg bedre kan æde dig,“ sagde Ulven, og i samme Øjeblik sprang den ud af Sengen og slugte den stakkels Rødhætte.

Da Ulven havde faaet sin Lyst styret, lagde den sig igen i Sengen og snorkede, saa Huset rystede. Jægeren gik netop forbi og tænkte: „Det er dog løjerligt, saa den gamle Kone snorker. Det er bedst, jeg gaar ind og ser, om der er noget i Vejen.“ Han gik ind i Stuen og fandt Ulven liggende i Sengen. „Nu har jeg dig da endelig, din gamle Synder,“ sagde han, „jeg har rigtignok længe søgt efter dig.“ Han skulde lige til at skyde den, da han kom i Tanker om, at Ulven kunde have slugt den gamle Bedstemor, og at hun maaske var levende endnu. Han tog derfor sin Kniv og begyndte at skære Ulvens Bug op. Da han

havde gjort et Par Snit, saa han den røde Hue skinne, og lidt efter sprang den lille Pige ud og raabte: „Nej, hvor jeg var bange. Der var saa mørkt i Ulvens Mave.“ Den gamle Bedstemor kom ogsaa ud, men hun var meget forpustet og kunde næsten ikke faa Vejret. Rødhætte hentede i en Fart nogle store Sten og puttede dem ind i Maven paa Ulven, og da den vaagnede og vilde løbe sin Vej, faldt den om og var død med det samme.

De var alle tre meget glade. Jægeren trak Skindet af Ulven og tog det med sig hjem, Bedstemoren spiste Kage og drak Vin og kom igen til Hægterne, og lille Rødhætte lovede sig selv, at hun aldrig mere vilde løbe ind i Skoven, naar hendes Mor havde forbudt hende det.

*

*

*

Man fortæller ogsaa, at da Rødhætte en anden Gang vilde bringe sin Bedstemor nogle Kager, mødte hun igen en Ulv, som vilde lokke hende ind i Skoven. Men Rødhætte tog sig vel i Agt og gik lige hen og fortalte sin Bedstemor, at hun havde mødt en Ulv. „Den saa saa ond ud,“ sagde hun, „saa jeg er vis paa, den havde spist mig, hvis det ikke havde været paa den Vej, hvor der kommer saa mange Mennesker forbi.“ „Lad os lukke Døren, saa den ikke kan komme herind,“ sagde Bedstemoren. Kort efter bankede Ulven paa Døren og sagde: „Luk op, Bedstemor, det er Rødhætte, der kommer med Kager til dig.“ De svarede ikke, og Ulven listede sig nogle Gange rundt om Huset, men sprang tilsidst op paa Taget for at vente der, til Rødhætte gik hjem om Aftenen, og saa snige sig efter hende og æde hende i Mørket. Men Bedstemoren mærkede nok, hvad den havde i Sinde. Udenfor Huset stod der et stort Stentrug, og hun sagde nu til

Pigen: „Jeg har kogt Pølser i Gaar, lille Rødhætte. Tag det Vand, jeg har kogt dem i, og hæld det ud i Trugget.“ Rødhætte gjorde det, og Lugten af Pølserne trængte op til Ulven. Den snusede og kiggede ned og strakte til sidst Hals, saa den tabte Ligevægten og gled ned ad Taget, lige i det store Trug og druknede. Men Rødhætte gik glad hjem, og der var ingen som gjorde hende noget.

De Bremer Stadsmusikanter.

Der var engang en Mand, som havde et Æsel. Det havde i mange Aar baaret Sække til Møllen, men nu begyndte dets Kræfter at tage af, saa det blev mere og mere udueligt til sit Arbejde. Manden tænkte paa at skaffe sig af med det, men Æslet mærkede nok, fra hvad Kant Vinden blæste, og begav sig paa Vej til Byen, fordi den tænkte, at kunde den ikke blive andet, kunde den nok blive Spillemand der. Da den havde gaaet en lille Tid, traf den en Jagthund, som laa og gispede. „Hvad er der i Vejen,“ spurgte Æslet. „Jeg bliver svagere for hver Dag, der gaar,“ svarede Hunden, „det kommer jo med Alderen. Og nu vil min Herre slaa mig ihjel, fordi han ikke kan bruge mig paa Jagt. Saa løb jeg min Vej.“ „Ved du hvad,“ sagde Æslet, „du skulde gaa med mig til Bremen og blive Spillemand. Jeg spiller paa Luth, og du slaar paa Tromme.“ Hunden syntes godt om Forslaget, og de gik videre sammen. Kort efter kom de forbi en Kat, som laa paa Vejen og

skar de ynkeligste Ansigter. „Hvad er gaaet dig imod, dit gamle Flødeskæg,“ sagde Æslet. „Hvem kan være i godt Humør, naar alting gaar skævt for en,“ svarede Katten, „fordi jeg nu er bleven gammel og hellere vil ligge bag Ovnene og spinde end fange Mus, har min Frue i Sinde at drukne mig. Jeg løb min Vej, men nu er gode Raad rigtignok dyre.“ „Gaa med os til Bremen og bliv Spillemand,“ sagde Æslet. Katten var villig til det, og de begav sig alle tre paa Vej. Kort efter kom de tre Landstrygere forbi en Gaard, hvor der sad en Hane og galede af alle Livsens Kræfter. „Du skriger jo, saa det gaar gennem Marv og Ben,“ sagde Æslet, „hvad er der i Vejen.“ „Nu har jeg spaaet godt Vejr til vor Frue Dag,“ sagde Hanen, „men alligevel skal der koges Suppe paa mig i Morgen, fordi det er Søndag, og der kommer Fremmede. I Aften skal Hovedet hugges af mig, og nu skriger jeg, saa længe jeg kan.“ „Kom her, Rødtop,“ sagde Æslet, „gaa med os til Bremen og bliv Spillemand. Du lader til at have en god Stemme, saa naar vi fire slaar os sammen, maa det da kunne blive til noget.“

De kunde imidlertid ikke naa Bremen paa een Dag, og om Aftenen kom de til en Skov, hvor de besluttede at blive om Natten. Æslet og Hunden lagde sig under et stort Træ, Katten og Hanen sad oppe mellem Grenene, Hanen helt oppe i Toppen, fordi den troede, dér var sikrest. Før den satte sig til at sove, saa den sig om til alle Sider, og da den syntes, at den saa Lys skinne i det fjerne, kaldte den paa sine Kammerater og sagde, at der maatte vist være et Hus i Nærheden. „Saa gaar vi derhen, for her er ikke rart,“ sagde Æslet. Hunden syntes ogsaa, at det kunde gøre godt at faa et Par Ben at gnave. De begav sig saa paa Vej. Lyset blev stadig større, og tilsidst stod de udenfor et klart

oplyst Røverhus. Æslet, der var den største, gik hen og kiggede ind ad Vinduet. „Hvad kan du se,“ spurgte Hanen. „Et dejligt dækket Bord,“ svarede Æslet, „og Røverne sidder og gør sig tilgode.“ „Det var noget for os,“ sagde Hanen. „Ja, bare vi var derinde,“ sukkede Æslet. Dyrene lagde nu Raad op om, hvordan de skulde faa Røverne jaget ud, og tilsidst fandt de ud af det. Æslet stillede sig med Forpoterne i Vinduet, Hunden sprang op paa dens Ryg, Katten klatrede op paa Hunden, og Hanen fløj op og satte sig paa Kattens Hovede. I samme Øjeblik begyndte de med deres Musik, Æslet skreg, Hunden gøede, Katten mjavede og Hanen galede, og saa styrtede de allesammen ind gennem Vinduet, saa Glasskaarene klirrende fløj til alle Sider. Røverne fløj rædselsslagne op, og da de troede, det var et Spøgelse, flygtede de saa hurtigt de kunde ud i Skoven. De fire Kammerater satte sig saa til Bords og tog for sig af Retterne, som om de ikke havde faaet Mad i en hel Maaned.

Da de fire Spillemænd var trætte, slukkede de Lyset og gik til Ro. Æslet lagde sig paa Møddingen, Hunden bagved Døren, Katten i Kakkelovnskrogen og Hanen fløj op paa Hanebjælken. De var trætte af den lange Vej, og det varede ikke ret længe, før de faldt i Søvn. Ved Midnatstid, da Røverne saa, at Lyset var slukket og alting lod til at være roligt, sagde Anføreren: „Vi skulde dog ikke have ladet os skræmme saa let,“ og han bød nu en af sine Mænd gaa hen og undersøge Huset. Manden gik ud i Køkkenet og vilde tænde Lys, og da han troede, at Kattens gloende Øjne var Gnister, stak han en Tændstik ind i dem for at faa Ild. Men Katten forstod ikke Spøg; den sprang lige i Ansigtet paa ham og kradsede ham. Han blev ude af sig selv af Angst og vilde løbe ud af Døren,

men Hunden bed ham i Benet, og da han kom forbi Møddingen, gav Æslet ham et ordentligt Spark. Hanen var imidlertid ogsaa vaagnet og gav sig til at gale af alle Kræfter. Men Røveren løb, saa stærkt han kunde, tilbage til Anføreren og sagde: „Der sidder en forfærdelig Heks inde i Huset. Hun har kradset mig i Ansigtet, og udenfor Døren staar der en Mand, som stak mig i Benet med en Kniv. I Gaarden ligger der et stort Uhyre, som slog løs paa mig med en Trækølle, og oppe paa Taget sidder Dommeren og raaber: „Skaf mig fat paa den Tyveknægt.“ Saa løb jeg, saa hurtigt jeg kunde. Røverne turde nu ikke vende tilbage til Huset, men Spillemændene syntes saa godt om at være der, at de blev der Resten af deres Liv. Og den, der sidst har fortalt det, hans Mund er varm endnu.

Frøkongen eller Jærnhenrik.

I gamle Dage, den Gang man kunde faa sine Ønsker opfyldt, levede der en Konge, som havde en Datter, der var saa dejlig, at selv Solen, der dog har sét saa meget kønt, undredes, hver Gang den skinnede paa hende.

I Nærheden af Slottet laa der en stor, mørk Skov, og der inde var der en Brønd under en gammel Lind. Naar det var meget varmt, gik Kongedatteren ud i Skoven og satte sig ved Vandet, og naar hun kedede sig, spillede hun Bold med en Guldkugle, som var hendes kæreste Legetøj. En Dag skete der det Uheld,

at hun ikke greb Kuglen igen. Den rullede væk fra hende lige ud i Vandet. Hun fulgte den med Øjnene, men den forsvandt, og Brønden var saa dyb, at man slet ikke kunde se Bunden. Hun gav sig til at græde, højere og højere, og var meget fortvivlet.

Paa een Gang hørte hun en Stemme: „Hvad er der dog i Vejen, lille Prinsesse, du græder jo, saa det kunde røre en Sten.“ Da hun vendte sig om, saa hun en Frø, som stak sit ækle, tykke Hoved op af Vandet. „Aa, er det dig, din gamle Vandhund,“ sagde hun, „jeg græder fordi min Guldkugle er falden i Brønden.“ „Vær bare rolig,“ sagde Frøen, „jeg skal nok hjælpe dig. Hvad faar jeg, naar jeg skaffer dig dit Legetøj igen?“ „Alt, hvad du vil,“ svarede Kongedatteren, „mine Klæder, mine Perler og mine Ædelstene, og hvis du bryder dig om det, maa du ogsaa gerne faa min Guldkrone.“ „Mange Tak,“ sagde Frøen, „alt det bryder jeg mig ikke om. Men vil du love mig at holde af mig og lege med mig og lade mig sidde ved Siden af dig ved Bordet og spise af din Tallerken og drikke af dit Bæger og sove hos dig i din Seng, saa skal jeg dykke ned og hente din Guldkugle.“ „Jeg lover dig det altsammen, naar du blot vil hente min Kugle,“ svarede hun. Men ved sig selv tænkte hun: „Sikken en tosset Frø! Den kan da ikke være min Legekammerat. Den maa nok pænt blive nede hos de andre Frøer og kvække.“

Frøen dukkede nu ned og kom lidt efter op igen med Kuglen i Munden. Den lagde den i Græsset, og Kongedatteren tog den henrykt og løb af Sted med den. „Vent lidt,“ raabte Frøen, „tag mig med. Jeg kan ikke løbe saa hurtigt som du.“ Men det nyttede ikke, at den kvækkede saa højt, den kunde. Hun hørte det

ikke, men skyndte sig hjem og havde snart glemt den stakkels, grimme Frø.

Næste Dag, da den lille Prinsesse og Kongen og hele Hoffet sad og spiste til Middag, hørte hun noget, der kom op ad Marmortrappen, plask, plask. Saa blev der banket paa Døren, og en Stemme raabte: „Luk op, lille Prinsesse.“ Hun gik hen for at se, hvem det var, og da hun lukkede op, sad Frøen udenfor. Hun smækkede Døren i og satte sig hen til Bordet igen, men hun var slet ikke rigtig glad. Kongen kunde nok se, at der var noget i Vejen med hende, og spurgte: „Hvad er det, du sidder og er bange for? Staar der en Kæmpe derude og vil tage dig?“ „Nej, det er ingen Kæmpe,“ svarede hun, „det er en væmmelig Frø.“ „Men hvad vil den dog?“ „Aa Far, da jeg i Gaar sad ude ved Brønden og spillede Bold, faldt Kuglen i Vandet. Saa græd jeg, og Frøen hentede den til mig, og saa maatte jeg love den, at den skulde være min Legekammerat. Men jeg var rigtignok sikker paa, at den ikke kunde komme op af Vandet. Nu staar den derude og vil ind.“

Imidlertid bankede Frøen nok en Gang og raabte:

„Lille Prinsesse luk Døren op,
jeg staar herude og venter,
Den Løn, du mig loved ved Brønden i Gaar,
kommer jeg nu og henter.“

Da sagde Kongen: „Hvad du har lovet, skal du holde. Gaa strax hen og luk op.“ Hun gjorde, som han sagde, og Frøen kom ind og hoppede lige i Hælene paa hende hen til hendes Stol. „Løft mig op,“ sagde den. Prinsessen gjorde det, men ikke før Kongen sagde, hun skulde. Da Frøen først var kommen op paa Stolen, vilde den op paa Bordet, og da den var kommen

derop, sagde den: „Skyd saa din Guldallerken hen til mig, saa spiser vi sammen.“ Hun gjorde det, men man kunde nok se, at hun ikke holdt af det. Frøen lod sig Maden smage, men hver Mundfuld blev siddende hende i Halsen. „Nu er jeg træt,“ sagde den, da den havde spist, „bær mig nu ind i din Stue, saa lægger vi os til at sove i din Silkeseng.“

Hun begyndte at græde, for hun var bange for den kolde Frø, og turde ikke røre ved den, og nu skulde den ligge i hendes hvide, bløde Seng! Men Kongen blev vred og sagde: „Du skal ikke bag efter foragte den, der hjalp dig i din Nød.“ Hun tog den saa med to Fingre og satte den i en Krog inde i sin Stue. Da hun havde lagt sig i sin Seng, kom den kravlende og sagde: „Jeg er træt, jeg vil sove lige saa godt som du. Hvis du ikke tager mig op til dig, siger jeg det til din Fader.“ Saa blev Kongedatteren for Alvor vred, tog Frøen og kastede den af alle Kræfter mod Væggen: „Nu kan du vel faa hvilet dig nok, din væmmelige Frø,“ raabte hun.

Men i det samme blev hun helt forskrækket, for i Stedet for Frøen stod der en Kongesøn med kønne, gode Øjne og saa paa hende. Han fortalte, at en ond Heks havde forvandlet ham til en Frø, og Kongedatteren var den eneste, der kunde frelse ham. Hun løb efter sin Far, og da han havde hørt Historien, bestemte han, at Kongeprinsen skulde giftes med Prinsessen.

Saa gik de i Seng, og da Solen næste Morgen vækkede dem, holdt der en Vogn forspændt med otte hvide Héste. De havde hvide Strudsfjer paa Hovedet og var spændt fast med Guldkæder. Bagpaa Vognen stod den tro Henrik, den unge Konges Tjener. Han havde værct saa bedrøvet, fordi hans Herre var for-

hekset til en Frø, at han havde lagt tre Jernbaand om sit Hjærte, for at det ikke skulde briste af Sorg.

Den tro Henrik løftede nu Kongesønnen og Prinsessen ind i Vognen og stillede sig bagved dem, og hans Hjærte svulmede af Glæde over, at hans Herre var frelst. Da de havde kørt et Stykke, hørte Kongesønnen, at der var noget bagved ham, der knagede, som om det gik itu. Han vendte sig om og sagde:

„Hørte du, Henrik. Aksen brast?“

„Nej, Herre, Vognen gaar støt og fast,

Det var kun det Baand, jeg bar om mit Hjærte,

At ikke det skulde briste af Smerte,

da I maatte friste et kummerligt Liv

hos Frøer og Tudser blandt Tang og Siv.“

To Gange endnu hørte Kongesønnen noget, der knagede, og begge Gange troede han, at Vognen gik itu. Men det var kun Jernbaandene om den tro Henriks Hjærte, der sprang, fordi hans Bryst var fyldt af Lykke over, at hans Herre var frelst.

Katten og Musen.

En Kat havde en Gang gjort Bekendtskab med en Mus og fortalte den saa meget om den store Kærlighed, den følte for den, at Musen til sidst gik ind paa at flytte sammen med Katten og føre fælles Husholdning. „Nu maa vi samle sammen til Vinteren, saa vi ikke kommer til at sulte,“ sagde Katten, „og du maa være

meget forsigtig, saa du ikke falder i en Fælde.“ De købte nu en Krukke Fedt, men kunde ikke blive enige om, hvor de skulde gemme den. Katten tænkte sig længe om og endelig sagde den: „Vi kan ikke stille den noget sikrere Sted end i Kirken, dér er der ingen, som tør tage noget. Vi sætter den under Alteret og rører den ikke, før vi er haardt nødt til det.“ Krukken blev altsaa bragt i Sikkerhed der, men det varede ikke ret længe, før Katten fik Lyst til at smage paa Fedtet. En Dag sagde den til Musen: „Det er sandt, lille Mus, jeg er bedt til Barnedaab hos min Kusine. Hun har født en Søn, der er hvid med brune Pletter, ham skal jeg staa Fadder til. Du kan nok sørge for Huset alene i Morgen.“ „Gaa du kun i Guds Navn,“ svarede Musen, „og tænk paa mig, naar du spiser noget godt. Jeg kunde ogsaa nok have Lyst til at smage den søde, røde Vin.“

Det var imidlertid slet ikke sandt, at Katten skulde til Barnedaab, den havde ikke en Gang nogen Kusine. Den gik lige hen i Kirken til Fedtkrukken og slikkede den øverste fede Hinde af. Saa gik den sig en Tur paa Byens Tage, saa sig om og soled sig og slikkede sig om Munden, hver Gang den tænkte paa Fedtet. Først om Aftenen kom den hjem igen. „Naa, er du der,“ sagde Musen, „du har nok moret dig godt.“ „Aa ja,“ svarede Katten. „Hvad kom Barnet til at hedde?“ spurgte Musen. „Hindenaf,“ sagde Katten. „Hindenaf,“ raabte Musen, „det var dog et mærkeligt Navn. Bruger man det i jeres Familie?“ „Tag den med Ro,“ sagde Katten, „det er da lige saa godt som Brødkrummetyv, saadan som din Gudsøn hedder.“

Kort Tid efter blev Katten igen lækkersulten. „Du maa gøre mig den Tjeneste igen i Dag at passe paa Huset,“ sagde den til Musen, „jeg er atter bedt til Barne-

daab, og da Barnet har en hvid Ring om Halsen, kan jeg ikke sige nej.“ Den skikkelige Mus gjorde ingen Indvendinger, og Katten listede sig igen ind i Kirken og spiste Halvdelen af Fedtet. „Der er dog ingenting, der smager saa godt, som det man selv spiser,“ tænkte den, velfornøjet med sit Dagværk. Da den kom hjem, spurgte Musen: „Hvad kom saa dette Barn til at hedde?“ „Halvtforbi,“ svarede Katten. „Halvtforbi! Det var dog løjerligt. Det Navn har jeg aldrig hørt,“ sagde Musen forundret, „jeg tør vædde, det staar ikke i Kalenderen.“

Det varede ikke ret længe, før Kattens Tænder igen løb i Vand. „Alle gode Gange tre,“ sagde den til Musen, „i Dag skal jeg igen til Barnedaab. Barnet er helt sort med hvide Poter, og ellers ikke et hvidt Haar paa hele Kroppen. Saadan noget sker højst hvertandet Aar. Du har vel ikke noget imod, at jeg gaar derhen?“ „Hindenaf, Halvtforbi, det er saadan nogle mærkelige Navne,“ svarede Musen, „de faar mig til at tænke paa saa mange Ting.“ „Du sidder herhjemme i den graa Vadmel skjole og fanger Griller,“ sagde Katten, „det kommer der af aldrig at gaa ud om Dagen.“

Mens Katten var borte, gjorde Musen Orden i hele Huset. Katten listede sig imidlertid hen og spiste Fedtet helt op. „Naar det hele er ædt, faar Sjælen Ro,“ sagde den til sig selv, og først ved Nattetid kom den hjem, tyk og mæt. Musen spurgte straks, hvad det tredie Barn var kommet til at hedde: „Det Navn vil Du vel heller ikke kunne lide,“ sagde Katten, „det hedder Heltforbi.“ „Heltforbi,“ raabte Musen, „det Navn har jeg endnu aldrig set paa Tryk. Heltforbi, hvad skal det sige?“ Den rystede paa Hovedet, rullede sig sammen og lagde sig til at sove.

Nu blev Katten aldrig mere bedt til Barnedaab. Da det blev Vinter, og de ikke kunde finde mere Føde, tænkte Musen paa deres Vintorforraad og sagde til Katten: „Kom, lad os gaa hen og hente det Fedt, vi har gemt, det skal smage godt.“ „Ja, det tror jeg,“ sagde Katten, „det vil vist smage, som naar man rækker Tungen ud af Vinduet.“ De begav sig paa Vej, og da de kom til Kirken, stod Krukken der nok, men den var tom. „Aa,“ peb Musen, „nu kan jeg forstaa det hele. Nu kommer det nok for Dagen, hvor god en Ven, du har været mig. Du har spist det altsammen, dengang du sagde du var til Barnedaab. Først Hinden, saa det halve, saa . . .“ „Vil du holde Mund,“ sagde Katten, „hvis du siger et eneste Ord til, æder jeg dig.“ „Det hele,“ havde den stakkels lille Mus allerede paa Tungen, men næppe havde den sagt det, før Katten sprang ind paa den, greb den og aad den.

Saadan er Verdens Gang.

Mariebarnet.

I Udkanten af en stor Skov boede der engang en Brændehugger med sin Kone og deres eneste Barn, en lille Pige paa tre Aar. De var saa fattige, at de ikke havde det daglige Brød, og de vidste slet ikke, hvordan de skulde faa noget at spise. En Morgen gik Brændehuggeren dybt bedrøvet ind i Skoven til sit Arbejde. Bedst som han stod og huggede Brænde, saa han paa een Gang en dejlig Kvinde med en straalende

Glorie om Hovedet staa for sig. „Jeg er Jomfru Marie,“ sagde hun til ham, „det lille Jesusbarns Moder. Du er fattig og lider Nød. Bring mig dit Barn, saa vil jeg tage det med mig og være en Moder for det.“ Brændehuggeren hentede sin lille Pige og gav hende til Jomfru Marie, der tog hende med sig op i Himlen. Der havde hun det dejligt, spiste Kager og drak sød Mælk, havde gyldne Klæder paa og legede med Englene.

Da hun var 14 Aar gammel, sagde Jomfru Marie en Dag til hende: „Jeg skal paa en lang Rejse, min lille Pige. Her har Du Nøglerne til Himlens tretten Døre. De tolv maa du gærne lukke op og se paa al Herligheden derinde, men den trettende, som denne lille Nøgle passer til, maa du aldrig aabne. Husk paa det. Du vil blive meget ulykkelig, hvis du er ulydig?“ Pigen lovede at gøre, hvad Jomfru Marie havde sagt. Hver Dag lukkede hun en af Dørene op, lige til hun havde aabnet alle de tolv. Inde bag hver Dør sad en Apostel omgiven af Glans og Pragt. Hun syntes det var dejligt at se, og alle Englene, der fulgte med hende, glædede sig ogsaa ved det straalende Syn. Hun manglede nu bare den trettende Dør, og havde stor Lyst til at vide, hvad der var gemt bag den. Hun sagde derfor til Englene: „Det kunde aldrig falde mig ind at lukke Døren helt op og gaa ind, men jeg lukker den lige op paa Klem. saa vi kan kigge derind.“ „Nej, det maa du ikke,“ sagde Englene, „det er Synd. Jomfru Marie har forbudt det, det kunde let føre dig i Ulykke.“ Hun tav saa stille, men Nysgerrigheden lod hende ikke have Fred. Og en Dag, da ingen af Englene var hjemme, tænkte hun: „Nu kigger jeg derind. Jeg er jo alene hjemme, saa ingen kan vide, at jeg gør det.“ Hun tog den lille Nøgle, stak den i Laasen og drejede om. Straks sprang Døren op, og hun saa

den treenige Gud i al hans Herlighed. Hun stod et Øjeblik forbavset uden at røre sig, saa holdt hun den ene Finger hen i den gyldne Glans, og den blev straks helt forgyldt. Hun blev paa een Gang forfærdelig angst, smækkede Døren i og løb sin Vej. Angsten vilde slet ikke gaa over, og Hjærtet hamrede i hendes Bryst. Guldet vilde heller ikke gaa af Fingeren, hvor meget hun saa vaskede sig.

Kort Tid efter kom Jomfru Marie hjem fra sin Rejse. Hun kaldte paa Pigen og bad om Nøglerne. Da hun fik dem, saa hun Barnet ind i Øjnene og sagde: „Har du nu ikke aabnet den trettende Dør?“ „Nej,“ svarede hun. Jomfru Marie lagde Haanden paa hendes Hjærte og følte, hvor det bankede; hun mærkede deraf, at Pigen ikke havde holdt sit Løfte. „Er det sikkert, at du ikke har gjort det?“ spurgte hun igen. „Ja,“ svarede Pigen. Da saa hun den gyldne Finger og spurgte for tredie Gang: „Har du ikke aabnet Døren?“ „Nej,“ svarede Pigen. Men Jomfru Marie sagde: „Du har været ulydig og har ovenikøbet løjet. Du er ikke værdig til at være i Himlen.“

Pigen faldt nu i dyb Søvn, og da hun vaagnede, laa hun nede paa Jorden i et tæt Krat. Hun vilde raabe om Hjælp, men kunde ikke faa en Lyd frem. Da sprang hun op og vilde løbe sin Vej, men allevegne voksede der Tjørnehække, og hun kunde ikke bane sig Vej gennem de skarpe Torne. Hun fandt saa et gammelt, hult Egetræ, som hun kunde bo i. Om Natten laa hun derinde og sov, og naar det stormede og regnede, krøb hun derind og søgte Ly. Det var rigtignok et andet Liv end at lege med Englene i Himlen, og hvergang hun tænkte paa, hvor godt hun havde haft det, kom hun til at græde. Hun havde ikke andet at leve af end Rødder og Bær, som hun plukkede, naar

nun kunde komme til. Da Efteraaret kom, samlede hun de nedfaldne Nødder og Blade og bar dem ind i Træet. Nødderne levede hun af om Vinteren, og naar det sneede og var koldt, krøb hun som et stakkels lille Dyr ind under Bladene for ikke at fryse. Det varede ikke længe, før hendes Klæder gik itu, og tilsidst faldt de helt af hende i Stumper og Stykker. Da det igen blev varmt, og Solen skinnede, satte hun sig foran Træet, og hendes lange Haar faldt ned over hende som en Kappe. Og det ene Aar gik efter det andet, og hun følte sig som det ulykkeligste Menneske paa hele Jorden.

En Gang, da Træerne stod friske og grønne, drog Landets Konge paa Jagt i Skoven. Han forfulgte et Raadyr, som flygtede ind i Krattet, og steg derfor af Hesten og banede sig med sit Sværd Vej gennem Buskene. Da han endelig var trængt igennem dem, saa han, at der under et Træ sad en dejlig Pige, helt indhyllet i sit lange gyldne Haar. Han studsede forbavset og spurgte: „Hvem er du, og hvorfor sidder du her?“ Hun svarede ikke, for hun kunde ikke mere tale. Kongen spurgte igen: „Vil du følge med mig til mit Slot?“ Hun nikkede, Kongen løftede hende op paa sin Arm, satte hende paa sin Hest og red hjem med hende. Da de kom til Slottet, gav han hende skønne Klæder paa og rige Smykker. Og selv om hun ikke kunde tale, var hun dog saa smuk og mild, at han kom til at holde af hende og giftede sig med hende.

Efter omtrent et Aars Forløb fødte Dronningen en Søn. Om Natten, da hun var alene, viste Jomfru Marie sig for hende og sagde: „Hvis du vil sige Sandheden og tilstaa, at du har været ulydig, vil jeg give dig din Stemme igen, men hvis du endnu er saa forstokket, at du nægter din Synd, tager jeg dit nyfødte Barn med.“

Dronningen fik sin Stemme tilbage for at svare, men hun sagde haardnakket: „Jeg har ikke aabnet Døren.“ Da tog Jomfru Marie det nyfødte Barn paa Armen og forsvandt. Den næste Morgen var Barnet intetsteds at finde, og Folk begyndte at hviske om, at Dronningen var en Menneskeæderske, der havde ædt sit eget Barn. Hun hørte det, men kunde ikke forsvare sig, og Kongen vilde heller ikke tro det, fordi han holdt saa meget af hende.

Et Aar efter fødte Dronningen igen en Søn. Om Natten kom Jomfru Marie til hende og sagde: „Hvis du vil tilstaa, at du har været ulydig, vil jeg give dig dit første Barn tilbage og løse din Tunge. Men vil du ikke, tager jeg igen dit nyfødte Barn med mig.“ Dronningen sagde igen: „Nej, jeg har ikke gjort det.“ Jomfru Marie tog da Barnet med sig til Himlen.

Da nu ogsaa dette Barn var forsvundet, begyndte Folk at tale højt om, at Dronningen havde ædt det, og Ministrene forlangte, at hun skulde stilles for en Domstol. Men Kongen, der elskede hende og ikke vilde tro det, forbød dem under Dødsstraf at tale derom.

Aaret efter fødte Dronningen en dejlig, lille Pige, og Jomfru Marie kom for tredie Gang og sagde til hende: „Kom med mig.“ Hun tog hende i Haanden og førte hende op i Himlen og viste hende hendes to ældste Børn, der smilede til hende og legede med Jordkuglen. Dronningen glædede sig ved at se dem, og Jomfru Marie spurgte: „Er dit Hjærte nu ikke blødgjort? Hvis du tilstaar, at du har aabnet den Dør, jeg havde forbudt dig at røre, vil jeg give dig dine Sønner igen.“ Men Dronningen svarede for tredie Gang: „Nej jeg har ikke gjort det.“ Da lod Jomfru Marie hende atter synke ned paa Jorden og beholdt ogsaa det tredie Barn.

Da det Dagen efter rygtedes, at Barnet var forsvundet, raabte hele Folket: „Dronningen er en Menne-skeæderske, hun skal dømmes,“ og Kongen kunde ikke mere sige nej. Hun blev stillet for en Domstol, og da hun ikke kunde forsvare sig, blev hun dømt til at dø paa Baalet. Træet blev stablet sammen ude i Gaarden, og hun blev bundet fast til en Pæl. Da Flammerne begyndte at slaa op om hende, smeltede den Isskorpe, som Stoltheden havde lagt om hendes Hjærte, og hun tænkte angerfuldt: „Kunde jeg dog blot før min Død tilstaa, at jeg har aabnet Døren.“ I samme Øjeblik fik hun sin Stemme tilbage, og raabte højt: „Ja, Jomfru Marie, jeg har gjort det.“ Straks begyndte det at regne, saa Ilden slukkedes, der bredte sig et straalende Lys over Himlen, og Jomfru Marie kom svævende med Drengene ved Siden og den lille Pige paa Armen. „Den, der angrer sin Synd, faar Tilgivelse,“ sagde hun mildt til Dronningen og gav hende de tre Børn. Og Dronningen kunde atter tale, og Jomfru Marie skænkede hende et langt og lykkeligt Liv.

Eventyret om en, der drog ud, for at lære Frygt at kende.

En Far havde to Sønner. Den ældste var klog og flink, men den yngste var saa dum, at der slet ikke var noget at stille op med ham. „Han vil rigtignok falde sin Far ordentlig til Byrde,“ sagde Folk om ham. Naar der var et eller andet, der skulde gøres, var det

altid den ældste, der maatte til det, men naar hans Fader sent om Aftenen eller om Natten bad ham hente noget, og Vejen gik forbi Kirkegaarden, sagde han: „Aa, Far, maa jeg ikke være fri,“ for han var ikke saa lidt af en Kujon. Om Aftenen, naar de sad om Ilden og hørte paa Historier, var der tidt en eller anden, der sagde: „Uh ha, jeg bliver helt bange.“ Den yngste Dreng sad i en Krog og hørte efter, og kunde ikke begribe, hvad det skulde betyde. „Altid siger de, at de er bange,“ tænkte han, „jeg er aldrig bange, men det er vel ogsaa en af de Ting, jeg ikke forstaar.“

En Dag sagde Faren til ham: „Hør engang, min Dreng. Du er stor og stærk, og det er paa Tiden, at du lærer noget, hvorved du kan fortjene dit Brød. Se, hvor din Broder er flittig, men al den Ulejlighed, man gør sig med dig, nytter ikke en Smule.“ „Jeg vil ogsaa gjerne lære noget,“ svarede Drengen, „og der er særlig en Ting, jeg kunde have Lyst til. Jeg vilde gerne lære, hvad det er at være bange, for det kan jeg slet ikke tænke mig.“ Den ældste Broder lo, da han hørte det, og tænkte; „Du gode Gud, hvor min Broder er dum, han bliver da aldrig i Livet til noget.“ Faren sukkede og svarede: „Det vil du saamæn nok snart lære, men det kan du ikke leve af.“

Kort efter kom Degnen paa Besøg. Faren klagede sin Nød for ham og sagde, at han slet ikke vidste, hvad han skulde stille op med sin yngste Søn; han var saa dum, saa det ikke var til at beskrive. „Tænk engang,“ sagde han, „da jeg talte med ham om, at han maatte lære noget for at kunne tjene sit Brød, sagde han, at han helst vilde lære, hvad det var at være bange.“ „Naar der ikke er andet i Vejen,“ sagde Degnen, „saa send ham bare hen til mig. Jeg skal nok sætte Skik paa ham.“ Det var Faren velfornøjet med

og tænkte: „En lille Smule kan det dog maaske dog hjælpe paa ham.“ Drengen kom altsaa i Huset hos Degnen og skulde ringe med Klokken. Efter et Par Dages Forløb vækkede Degnen ham ved Midnat og sagde, at han skulde gaa op i Kirketaarnet og ringe. „Saa skal du nok lære, hvad det er at være bange,“ tænkte han, og listede sig i Forvejen hen til Klokketaarnet. Da Drengen kom derop og vilde tage fat i Rebet, saa han, at der stod en hvid Skikkelse paa Trappen ligeoverfor Lydhullet. „Hvem der,“ raabte han, men Skikkelsen gav intet Svar og rørte sig ikke af Pletten. „Vil du svare,“ raabte Drengen, „eller se til, du kommer af Sted. Du har ikke noget at gøre her midt om Natten.“ Men Degnen blev staaende ubevægelig, for at Drengen skulde tro, han var et Spøgelse. Da raabte Drengen igen: „Hvad vil du her? Hvis du er en ærlig Karl, saa sig det, eller jeg smider dig ned ad Trappen.“ „Aa, han mener det vel ikke saa slemt,“ tænkte Degnen og gav ikke en Lyd fra sig og stod saa stille, som om han var af Sten. For tredie Gang spurgte Drengen, hvad han vilde, og da det ikke nyttede, gav han Spøgelset et Spark, saa det faldt ti Trin ned ad Trappen og blev liggende i en Krog. Derpaa ringede han med Klokken og gik hjem og krøb i Seng.

Degnens Kone ventede længe paa sin Mand, men han kom ikke. Til sidst blev hun bange, vækkede Drengen og spurgte: „Ved du ikke, hvor min Mand bliver af. Han gik op i Taarnet lige før du.“ „Nej, det ved jeg ikke,“ svarede Drengen, „men der stod en paa Trappen, der hverken vilde svare mig eller gaa sin Vej, og saa troede jeg, det var en Gavtyv og smed ham ned ad Trappen. I kan jo gaa hen og se, om det er ham, det vilde gøre mig ondt.“ Konen løb af Sted

og fandt sin Mand liggende jamrende i en Krog. Han havde brækket det ene Ben.

Hun bar ham hjem og løb grædende hen til Drengens Far. „Jeres Søn har gjort en stor Ulykke,“ raabte hun, „han har smidt min Mand ned ad Trappen, saa han har brækket Benet. Jeg vil ikke have ham en Time længer i mit Hus.“ Faren blev meget forskrækket og skændte dygtigt paa Drengen. „Hvad er det for slemme Ting, jeg hører om dig,“ sagde han vredt, „det maa jo være Djævelen selv, der er faret i dig.“ „Hør nu, Far,“ sagde Drengen, „jeg er ganske uskyldig. Han stod der midt om Natten og saa ud, som om han havde ondt i Sinde. Jeg vidste ikke, hvem det var, og tre Gange bad jeg ham tale eller gaa sin Vej.“ „Gud ved, hvad for Ulykker du skaffer mig paa Halsen,“ sagde Faren. „Gaa din Vej, jeg vil ikke se dig for mine Øjne.“ „Det skal være mig en Fornøjelse, Far,“ svarede Drengen, „saa snart det bliver lyst, drager jeg af Sted, for at lære, hvad det er at være bange. Saa ved jeg dog een Ting.“ „Lær, hvad du vil,“ sage Faren, „det er mig ganske ligegyldigt. Der har du halvtredsindstyve Daler. Gaa nu ud i den vide Verden, men sig ikke til noget Menneske, hvem du er og hvem der er din Far, for jeg skammer mig over dig.“ „Det skal jeg nok huske,“ svarede Drengen, „naar det er det hele, I forlanger, skal jeg nok lyde jer.“

Da det gryede ad Dag, stak Drengen sine halvtredsindstyve Daler i Lommen og begyndte at gaa ud ad Landevejen, mens han stadig mumlede: „Bare jeg vidste, hvad det er at være bange, bare jeg vidste, hvad det er at være bange.“ En Mand, der kom forbi, hørte, hvad Drengen sagde til sig selv, og da de var kommen saa langt, at de kunde se Galgen, sagde han til ham: „Se, der i det Træ er syv Mænd hængt op. Sæt dig

under det og vent, til det bliver Nat, saa vil du nok lære, hvad det er at være bange.“ „Skal jeg ikke gøre andet,“ sagde Drengen, „det er nemt sluppet. Hvis jeg saa hurtig kan lære det, skal du faa mine halvtredsindstyve Daler. Kom herhen igen i Morgen tidlig.“ Drengen gik hen til Galgen og satte sig der og ventede, til det blev Aften. Han kom til at fryse og tændte et lille Baal, men ved Midnatstid blev det saa koldt, at han alligevel ikke kunde blive varm. Vinden tog fat i de hængte, saa de dinglede frem og tilbage, og han tænkte: „Hvor det maa være koldt for dem deroppe, naar jeg ikke engang kan holde Varmen.“ Han fik Medlidenhed med dem og krøb op og tog dem ned, den ene efter den anden. Derpaa rodede han op i Ilden, fik den til at brænde klart, og anbragte dem alle syv rundt om den, for at de skulde varme sig. Ilden greb fat i deres Klæder, men de rørte sig ikke af Pletten. „Tag jer i Agt,“ sagde han, „ellers hænger jeg jer op igen.“ Men de døde hørte ingenting og sad ganske rolig og lod deres Klæder brænde. Da blev han vred og sagde: „Hvis I ikke vil passe paa, vil jeg ikke hjælpe Jer. Jeg vil ikke brændes for jeres Skyld,“ og saa hængte han dem op igen. Derpaa satte han sig ved Ilden og faldt i Søvn. Næste Morgen kom Manden og vilde have de halvtredsindstyve Daler. „Nu ved du vel, hvad det er at være bange,“ spurgte han. „Hvor skulde jeg vide det fra,“ svarede Drengen. „de deroppe har ikke engang gidet lukke Munden op, men har været dumme nok til at lade den Smule Pjalter, de endnu havde paa Kroppen, brænde op.“ Manden kunde nok indsé, at det ikke nyttede at forlange Pengene, og gik sin Vej, medens han tænkte: „Han er ikke til at komme nogen Vegne med.“

Drengen begav sig videre ud i Verden og begyndte

igen at snakke med sig selv: „Bare jeg dog kunde faa at vide, hvad det er at være bange.“ En Kusk, der gik bagefter ham, hørte ham snakke og spurgte: „Hvad er du for en?“ „Det ved jeg ikke,“ svarede Drengen. „Hvor kommer du fra?“ spurgte Kusken. „Det ved jeg ikke.“ „Hvem er din Far da?“ „Det maa jeg ikke sige.“ „Hvad er det du gaar og mumler i Skæget?“ „Aa, jeg vilde ønske, der var nogen, der kunde lære mig, hvad det er at være bange,“ svarede Drengen, „men der er ingen, der kan.“ „Sikke noget dumt Snak,“ sagde Kusken, „kom du kun med mig, saa skal jeg se, hvad jeg kan gøre.“ Drengen gik nu med Kusken, og om Aftenen kom de til en Kro, hvor de vilde overnatte. Da de gik ind i Stuen, sagde Drengen igen højt: „Bare der dog var nogen, der kunde lære mig, hvad det er at være bange.“ Værten hørte det og sagde leende: „Her skal du nok faa din Lyst styret.“ „Ti dog stille,“ sagde hans Kone, „der er allerede saa mange, der har sat Livet til her. Det vilde være Synd, hvis de kunne Øjne ikke skulde se Lyset mer.“ Men Drengen sagde: „Hvor svært det end er, vil jeg lære det. Det er jo det, jeg er draget ud i Verden for.“ Han lod ikke Værten have Fred, før han fortalte, at der dér i Nærheden laa et forhekset Slot, hvor man nok kunde faa at vide, hvad det var at være bange. Kongen havde lovet den, der vilde vaage tre Nætter derinde, sin Datter til Ægte, og hun var den dejligste Jomfru, man kunde se for sine Øjne. I Slottet var der ogsaa gemt store Skatte, som blev bevogtet af onde Aander. De vilde saa ogsaa blive fri, og der var saa mange, at en fattig Mand jo nok kunde blive rig ved at faa dem. Mange Mennesker var allerede gaaet derind, men ingen var kommet ud igen. Den næste Dag gik Drengen op til Kongen og sagde: „Jeg vilde gerne

have Lov til at være tre Nætter i det forheksede Slot.“ Kongen syntes godt om ham og sagde: „Du maa have Lov til at tage tre Ting med ind i Slottet.“ Drengen bad om et Fyrtøj, en Drejerbænk og en Høvlebænk med en Kniv.

Kongen lod det altsammen bringe ind i Slottet. Om Aftenen gik Drengen derind, tændte sig et klart Baal, stillede Høvlebænken med Kniven ved Siden af og satte sig paa Drejerbænken. „Bare jeg nu kunde blive bange,“ tænkte han, „men det lærer jeg saamæn heller ikke her.“ Henimod Midnat gav han sig til at rode op i Ilden, og han hørte da henne fra en Krog Stemmer, der raabte: „Mjav, Mjav, vi fryser saadan.“ „I Tossehoveder,“ sagde Drengen, „hvis I fryser, saa kom hen til Ilden og varm jer.“ Næppe havde han sagt det, før to vældige sorte Katte kom springende, satte sig ved Siden af ham og saa paa ham med vilde Øjne. Da de havde varmet sig, sagde de: „Skal vi spille Kort, Kammerat?“ „Ja, hvorfor ikke,“ svarede han, „lad mig først se jeres Poter.“ De strakte da Kløerne frem. „Sikke lange Negle, I har,“ sagde han, „dem maa vi først klippe af.“ Derpaa tog han dem i Nakken, løftede dem op paa Høvlebænken og skruede Poterne fast. „Man taber Lysten til at spille Kort, naar man ser paa de Fingre,“ sagde han, slog dem ihjel og kastede dem ud i Vandet. Da han igen vilde sætte sig hen til Ilden, vrimlede der sorte Katte og Hunde frem fra alle Sider, flere og flere, saa han tilsidst knap kunde være der. De skreg grueligt, og vilde rive Ilden fra hinanden og slukke den. En Tidlang saa han roligt til, men da det blev ham for broget, greb han sin Kniv og raabte: „Vil I se at komme bort i en Fart,“ og huggede løs paa dem. Nogle løb deres Vej, Resten slog han ihjel og kastede ud i Dam-

men. Saa gav han sig til at blæse paa Ilden og lægge den til Rette, men da han sad og varmede sig, blev han saa søvnig, at han ikke kunde holde Øjnene aabne. Han saa sig om og opdagede, at der henne i Krogen stod en stor Seng. „Det er jo udmærket,“ tænkte han og lagde sig i den. Men da han havde lukket Øjnene, begyndte Sengen at løbe rundt og for rundt i hele Slottet. „Det var ret,“ sagde han, „bliv bare ved.“ Sengen for videre, som om den var forspændt med seks Heste, op og ned ad Trapper, og saa paa een Gang, bums, væltede den helt om, og han laa der med hele Sengen over sig. Han slyngede imidlertid Tæpper og Puder væk, kravlede ud og sagde: „Værsgod, kørs nu, hvem der har Lyst.“ Saa lagde han sig ved Ilden, og sov til den lyse Morgen.

Da nu Kongen kom, og saa ham ligge der paa Jorden, troede han, at Spøgelserne havde slaaet ham ihjel. „Det er dog Skade for det smukke unge Menneske,“ sagde han. Drengen hørte det og rejste sig op. „Saa galt er det dog heller ikke,“ sagde han. Kongen blev meget forundret og glad og spurgte, hvordan det var gaaet ham. „Rigtig godt“, svarede han, „nu er den ene Nat forbi. De to andre gaar ogsaa nok.“ Han gik saa ud til Værten, der gjorde store Øjne. „Jeg troede rigtignok aldrig, jeg skulde se dig igen,“ sagde han, „har du nu lært, hvad det er at være bange?“ „Nej,“ svarede Drengen, „det hjælper slet ikke. Bare der dog var en, der vilde lære mig det.“

Den næste Nat gik han igen ind i det gamle Slot, satte sig hen til Ilden og begyndte sin gamle Vise: „Bare jeg nu kunde blive bange.“ Ved Midnatstid hørte man Larm og Buldren, først sagte, saa stærkere og stærkere. Saa blev det helt stille, men paa een Gang lød der et højt Skrig, og der faldt et halvt Menneske

ned paa Skorstenen. „Hej,“ raabte han, „det er for lidt. Der mangler det halve.“ Larmen begyndte nu igen, man hørte Støjen og Hysten, og nu faldt den anden Halvdel ned. „Vent lidt,“ sagde han, „jeg vil først blæse lidt paa Ilden.“ Da han havde gjort det, og vendt sig om igen, saa han, at de to Stykker var sat sammen, og der sad en gyselig Mand paa hans Plads. „Det var ikke Meningen,“ sagde Drengen, „det er min Bænk.“ Manden vilde puffe ham væk, men det fandt Drengen sig ikke i, han skød ham bort og satte sig igen paa sin Plads. Der faldt endnu flere Mænd ned, den ene efter den anden. De hentede Dødningeben og to Dødningehoveder og gav sig til at spille Kegler. Drengen fik Lyst til være med og spurgte: „Maa jeg spille med?“ „Ja, hvis du har Penge,“ svarede de. „Jeg har Penge nok,“ sagde han, „men kom her med jeres Kugler. De er ikke rigtig runde.“ Derpaa tog han Dødningehovederne og satte dem paa Drejerbænken. „Nu vil de trille bedre,“ sagde han, „hej, nu skal det gaa i en Fart!“ Han gav sig saa til at spille med dem og tabte nogle af sine Penge. Da Klokken slog tolv, forsvandt det altsammen, og han lagde sig roligt til at sove. Den næste Morgen kom Kongen for at høre, hvordan det var gaaet. „Naa, hvordan har du haft det,“ spurgte han. „Jeg har spillet Kegler,“ svarede Drengen, „og tabt et Par Skilling.“ „Har du ikke været bange?“ „Bange!“ raabte han, „nej, jeg har været rigtig lystig. Bare jeg dog vidste, hvad det var at være bange.“

Den tredie Nat satte han sig igen paa Bænken og sagde ærgerlig: „Bare jeg dog nu kunde blive bange.“ Henad Midnat kom seks høje Mænd ind med en Baare. „Det er nok min Fætter,“ tænkte han, „han er jo død for et Par Dage siden.“ Han gav sig til at vinke og

raabte: „Kom kun, lille Fætter.“ De stillede Ligkisten paa Jorden, men Drengen gik hen og løftede Laaget op og saa, at der laa en død Mand. Han følte paa hans Ansigt, der var koldt som Is. „Vent lidt, saa skal jeg varme dig,“ sagde han, gik hen og varmede sin Haand ved Ilden og lagde den paa den dødes Ansigt, men det blev ved at være lige koldt. Han tog ham da op af Kisten og satte sig ved Ilden med ham og gned hans Lemmer, for at Blodet kunde komme i Bevægelse. Da det heller ikke hjalp, faldt det ham ind, at naar to ligger i Seng sammen, varmer de hinanden saa godt. Han lagde derfor den døde op i Sengen, dækkede ham til og lagde sig ved Siden af ham. Efter en lille Stunds Forløb begyndte den døde da ogsaa at røre sig. „Der kan du se, lille Fætter,“ sagde Drengen, „nu har jeg dog varmet dig.“ Men den døde rejste sig op og raabte: „Nu kvæler jeg dig.“ „Hvad for noget,“ sagde han, „det var en rar Tak. Du skal lige paa Hovedet igen i din Kasse.“ Derpaa løftede han ham op, lagde ham ned i Kisten og skruede Laaget til, og de seks Mænd kom og bar den bort igen. „Jeg var slet ikke bange,“ sukkede Drengen, „her lærer jeg det aldrig i Evighed.“

I det samme traadte en Mand ind, der var større og frygteligere end nogen af de andre. Han var meget gammel, og havde et langt, hvidt Skæg. „Din Usling,“ raabte han, „nu skal du lære, hvad det er at være bange, for nu skal du dø.“ „Tag det med Ro,“ svarede Drengen, „jeg har vel ogsaa lidt at skulle have sagt.“ „Dig skal jeg nok faa Bugt med,“ sagde Manden. „Naa, naa, vær nu ikke saa vigtig,“ sagde Drengen, „jeg er vel nok mindst lige saa stærk som du.“ „Nu skal vi se,“ sagde den gamle, „hvis du er stærkere end jeg, vil jeg lade dig slippe. Kom, saa skal

vi prøve.“ Han førte ham saa gennem snævre, mørke Gange til en Smedie, tog en Økse og huggede Ambolten igennem med eet Slag. „Det kan jeg meget bedre,“ sagde Drengen, og gik hen til en anden Ambolt. Den gamle stillede sig ved Siden af og vilde se paa det, og hans hvide Skæg hang ned lige ved Ambolten. Da greb Drengen Øksen, og med eet Hug slog han en Spalte i Ambolten og klemte den gamles Skæg fast deri. „Nu har jeg dig,“ sagde han, „nu er det nok din Tur til at dø.“ Han greb nu en Jernstang og slog løs paa Manden, til han jamrende bad ham om at holde op og lovede at give ham store Skatte. Drengen trak saa Øksen ud og lod ham komme løs. Den gamle Mand førte ham da tilbage til Slottet og viste ham tre Kister med Guld, der stod i en Kælder. „Den ene er til de fattige, den anden skal Kongen have, og den tredje er din.“ I det samme slog Uret tolv, Aanden forsvandt, og Drengen stod alene tilbage i Mørket. „Jeg finder vel nok ud,“ sagde han og famlede sig frem og fandt ogsaa Vejen tilbage til Værelset, hvor han lagde sig ved Ilden og sov.

Den næste Morgen kom Kongen og sagde: „Naa, har du nu lært, hvad det er at være bange?“ „Nej,“ svarede Drengen. „Hvordan kan det dog være! Jeg har haft Besøg af min døde Fætter og en Mand med et langt Skæg, der har vist mig en hel Masse Penge, men ingen af dem har lært mig, hvad det er at være bange.“ Men Kongen sagde: „Du har udfriet Slottet, og nu giver jeg dig min Datter til Ægte.“ „Ja, det er altsammen meget godt,“ svarede han, „men jeg véd endnu ikke, hvad det er at være bange.“

Guldet blev nu bragt op og Brylluppet fejret, men hvor glad den unge Konge end var, og hvor højt han elskede sin Dronning, saa sagde han dog stadig: „Kunde

jeg dog bare blive bange.“ Det ærgrede Dronningen, og hendes Kammerpige sagde saa til hende: „Jeg skal nok lære Kongen, hvad det er at være bange.“ Hun gik derpaa ned til en Bæk, der løb igennem Haven, og tog en hel Spand fuld af Karudser. Om Natten, da den unge Konge sov, trak Dronningen Tæppet af ham og hældte det kolde Vand med Karudserne ud over ham, saa de smaa Fisk laa og sprællede om ham. Da vaagnede han og raabte: „Aa, lille Kone, jeg er saa bange, saa bange. Ja, nu ved jeg rigtignok, hvad det er at være bange.“

Ulven og de syv Gedekid.

En Gang var der en gammel Ged, som havde syv smaa Kid, og dem holdt den saa meget af, som en Mor kan holde af sine Børn. En Dag, da den vilde gaa ind i Skoven og hente Føde, kaldte den paa dem alle syv og sagde: „Nu skal jeg ud i Skoven, lille Børn. Kan I nu passe godt paa, at Ulven ikke kommer herind, mens jeg er borte, for ellers æder den Jer med Hud og Haar. Den slemme Fyr forstiller sig tit, men man kan altid kende den paa dens grove Stemme og sorte Fødder.“ Kiddene lovede at tage sig i Agt, og den gamle gik rolig sin Vej.

Kort efter var der en, som bankede paa Døren og raabte: „Luk op, kære Børn, her kommer Jeres Mor hjem med noget rigtig godt til Jer.“ Men Gedekiddene kunde høre paa den grove Stemme, at det var Ulven. „Vi

lukker ikke op," raabte de, „du er slet ikke vores Mor. Hun har en mild Stemme og din Stemme er saa grov. Du er Ulven." Ulven gik da hen til en Købmand og købte et stort Stykke Kridt, som den spiste, og saa blev dens Stemme ganske tynd og blid. Den gik nu igen hen og bankede paa og raabte: „Luk op, kære Børn, her er Jeres Mor med noget godt til Jer allesammen." „Nej, vi lukker ikke op. Vores Mor har ikke saadan sorte Poter. Du er Ulven." Ulven løb da hen til en Bager og sagde: „Jeg har stødt min Fod, vil du ikke nok smøre lidt Deig paa den." Bageren gjorde det, og saa løb den hen til Mølleren og bad ham strø hvidt Mel derpaa. Mølleren, der tænkte, at den vilde narre en eller anden, sagde først nej, men da Ulven truede med, at den vilde æde ham, blev han bange, og gjorde som den bad om. Saadan er Menne-skene.

Nu gik den slemme Ulv for tredie Gang hen til Gedekiddene og bankede paa. „Luk op, lille Børn," sagde den, „her er Jeres Mor med Mad til Jer alle syv," „Vis os først dine Poter, saa vi kan se, om det er sandt," raabte Kiddene. Ulven lagde Poten op i Vinduet, og da de saa, at den var hvid, gik en af dem hen og lukkede Døren op. Og saa kom Ulven ind. De blev forfærdelig bange og prøvede paa at skjule sig. Den ene krøb under Bordet, den anden sprang op i Sengen, den tredie ind i Kakkelovnen, den fjerde løb ud i Køkkenet, den femte ind i Skabet, den sjette krøb under Vadskebordet og den syvende ind i Uhrkassen. Men Ulven fandt de seks og gjorde ikke mange Omstændigheder, men slugte den ene efter den anden, Kun den mindste, der sad inde i Uhret, fandt den ikke. Da den nu havde faaet sin Sult stillet, sjokkede den af Sted og lagde sig til at sove under et Træ ude paa Engen.

Kort Tid efter kom den gamle Ged hjem. Døren stod paa vid Gab, Stole, Borde og Bænke var væltet imellem hinanden, Skaarene af Vandfadet laa strøet paa Gulvet og Lagner og Puder var revet ud af Sengen. Hun gav sig til at søge efter sine Børn, men de var jo intet Steds at finde. Hun kaldte paa dem, den ene efter den anden, men ingen svarede. Da hun kom til den sidste, var der endelig en tynd lille Stemme, der sagde: „Jeg sidder her inde i Uhret, lille Mor.“ Hun hjalp den straks ud, og den fortalte nu, hvordan Ulven var kommen og havde spist alle de andre. Den stakkels Mor gav sig til at græde, fordi hun havde mistet sine seks smaa Børn. Lidt efter gik hun udenfor, og det yngste lille Kid gik med hende. Da de kom ud paa Engen, fik de Øje paa Ulven, der laa og snorkede, saa Grenene rystede. Hun saa paa den fra alle Sider og kunde se, at der var noget, der rørte sig inde i Maven paa den. „Gode Gud,“ tænkte hun, „skulde mine Børn være levende endnu.“ I en Fart fik hun det lille Gedekid sendt hjem for at hente Saks og Naal og Traad. Derpaa begyndte hun at klippe Uhyrets Mave op, og hun var neppe begyndt, før det ene Kid stak Hovedet frem. Hun klippede videre og efterhaanden sprang alle seks spillevende ud. De havde ikke taget den mindste Skade, for Ulven havde været saa graadig, at den havde slugt dem hele. Der blev rigtignok Glæde! De omfavnede deres Mor og hoppede rundt om hende, men hun sagde til dem: „Gaa hen og find nogle Kampestene. Dem lægger vi saa i Maven paa den stygge Ulv, mens den ligger og sover.“ Gedekiddene skyndte sig at slæbe Sten derhen og puttede saa mange, de kunde faa Plads til, ind i Ulvens Mave. Saa syede den gamle den sammen i en Fart,

og Ulven mærkede det slet ikke, rørte sig ikke en Gang af Pletten.

Da den endelig havde faaet udsovet, rejste den sig op, og da den var tørstig, vilde den gaa hen til en Brønd for at faa noget at drikke. Men da den begyndte at røre sig, stødte Stenene i Maven imod hinanden og raslede. Den raabte da:

„Av, min Mave
Er rent af Lave,
Det rumler og tumler
Som var den fuld af Sten,
Og saa er det dog kun
Gedebukkeben.“

Da den kom hen til Brønden og bøjede sig ud over Vandet, tyngede Stenene saadan, at den tabte Ligevægten og styrtede paa Hovedet ned i Vandet og druknede. De syv Gedekid kom løbende og raabte højt: „Ulven er død, Ulven er død!“ Saa tog de hinanden i Haanden og dansede glade rundt om Brønden.

Den tro Johannes.

Der var engang en gammel Konge, som var meget syg. Da han troede, han skulde dø, sagde han: „Lad den tro Johannes komme ind til mig.“ Den tro Johannes var hans kæreste Tjener og blev kaldt saadan, fordi han havde været ham tro, saa længe han levede. Han kom nu ind til Kongen, der sagde til ham: „Min tro

Johannes, jeg føler, at jeg snart skal dø. Jeg er kun bekymret for min Søn, han er endnu saa ung, at han ikke kan raade sig selv. Vil du love mig at tage dig af ham og være en Fader for ham, saa kan jeg lukke mine Øjne i Fred.“ Den tro Johannes svarede: „Jeg vil aldrig forlade ham, og jeg skal være ham tro, om det saa skal koste mit Liv.“ „Saa kan jeg dø rolig,“ sagde den gamle Konge. „Naar jeg er død, skal du vise ham hele Slottet og alle de Skatte, der er gemt derinde, men du maa ikke vise ham det bagerste Værelse i den lange Gang, det, hvor Billedet af Kongedatteren fra det gyldne Tag hænger. Hvis han faar det Billede at se, vil han blive dødelig forelsket i hende og falde i Afmagt. Og han vil komme i store Farer for hendes Skyld, saa det maa du love mig at passe godt paa.“ Da den tro Johannes havde givet ham Haanden paa det, lagde den gamle Konge Hovedet tilbage paa Pudlen og døde.

Da han var begravet, fortalte Tjeneren den unge Konge, hvad han havde lovet hans Fader paa Dødslejet. „Og jeg vil holde mit Løfte og være dig tro, om det saa skal koste mit Liv,“ sagde han. Da Sørgetiden var forbi, sagde den tro Johannes: „Nu er det paa Tiden, at du faar din Arv at se. Kom, saa skal jeg vise dig Slottet.“ Derpaa førte han ham omkring overalt og viste ham de pragtfulde Sale med kostbare Skatte; kun det ene Værelse, hvor det farlige Billede stod, lod han ham ikke se. Billedet var hængt saaledes, at man havde det lige for sig, naar man aabnede Døren. Der kunde ikke tænkes noget skønnere, det var saa dejlig malet, at det saa ud, som det var levende. Den unge Konge mærkede, at den tro Johannes sprang en Dør over og spurgte: „Hvorfor lukker du ikke den Dør op?“ „Der er noget derinde, som vil gøre dig Fortræd,“

svarede Johannes. Men Kongen sagde: „Nu har jeg set hele Slottet, og jeg vil ogsaa vide, hvad der er derinde.“ Derpaa gik han hen og vilde aabne Døren med Magt. Den tro Johannes holdt ham tilbage og sagde: „Jeg har lovet din Fader, før han døde, at du ikke skulde se, hvad der var i det Værelse. Det vil blive til Ulykke for os begge to.“ „Nej, vist ikke,“ sagde Kongen, „men hvis jeg ikke kommer derind, vil jeg hverken have Ro Dag eller Nat, jeg gaar ikke herfra, før du har lukket op.“

Da saa den tro Johannes, at der ikke var noget at gøre ved det, og tung om Hjertet tog han Nøglen frem. Da han havde aabnet Døren, gik han selv først ind og havde i Sinde at staa foran Billedet og skjule det, men Kongen stillede sig paa Tærne og kiggede over hans Skulder. Og da han saa den dejlige Jomfru, faldt han besvimet om paa Gulvet. Den tro Johannes løftede ham op og bar ham ind i hans Seng, mens han bedrøvet tænkte: „Nu er Ulykken sket. Herre Gud, hvad skal der blive af os.“ Derpaa gav han Kongen Vin at drikke, saa han kom til sig selv igen. „Hvem forestiller det vidunderlige Billede?“ var det første han sagde. „Det er Kongedatteren fra det gyldne Tag,“ svarede den tro Johannes. „Hvis hvert Blad paa Træerne var en Tunge, kunde de dog ikke sige, hvor stor min Kærlighed er,“ sagde den unge Konge. „Jeg vil sætte Livet ind paa at vinde hende. Og du min tro Johannes, du maa hjælpe mig.“

Den tro Tjener grundede længe over, hvordan de skulde bære sig ad, for han tænkte, det vilde være en vanskelig Sag blot at faa Adgang til Kongedatteren. Endelig mente han, han havde fundet ud af det, og sagde til Kongen: „Alt, hvad der omgiver hende, er af Guld, Borde og Stole og Fade og Bægre. I dit Skat-

kammer er der fem Tønder Guld. Deraf skal du lade en Guldsmed forarbejde en hel Mængde Kar og Fugle og mærkelige Dyr. Det vil hun nok synes om, og saa tager vi af Sted med Tingene og prøver vor Lykke.“ Kongen sendte nu Bud til alle Guldsmede i Landet, og de maatte arbejde Dag og Nat for at faa Tingene færdige. Derpaa blev det altsammen læsset paa et Skib, og Kongen og den tro Johannes klædte sig ud som Købmænd, saa man slet ikke kunde kende dem. Saa sejlede de af Sted over Havet, til de naaede den By, hvor Kongedatteren fra det gyldne Tag boede.

Den tro Johannes sagde, at Kongen skulde blive nede paa Skibet og vente paa ham. „Maaske bringer jeg Kongedatteren med,“ sagde han, „sørg for, at alt er i Orden, lad Guldtingene stille op og hele Skibe smykke.“ Derpaa tog han nogle Guldsager med sig i Land og gik lige hen til Slottet. Da han kom ind i Gaarden, stod der en smuk Pige ved Brønden og øste Vand i to Guldspande. Da hun var færdig og vendte sig om for at bære det blinkende Vand bort, saa hun, at der stod en fremmed Mand, og spurgte, hvem han var. „Jeg er Købmand,“ sagde han, og viste hende nogle af sine Guldsager. „Nej, sikke dejlige Ting,“ udbrød hun og satte Spandene fra sig og saa paa det ene efter det andet. „Det skulde Kongedatteren se,“ sagde hun, „hun holder saa meget af Guld. Hun købte det nok altsammen.“ Hun tog ham saa i Haanden for at føre ham til Prinsessen, for hun var Kammerjomfru. Kongedatteren blev meget glad og sagde: „Hvor det er smukt. Jeg vil købe det altsammen.“ Jeg er kun Tjener hos en rig Købmand,“ sagde den tro Johannes, „det, som jeg har her, er ingenting imod det, min Herre har nede paa sit Skib. Det er det dejligste, der nogensinde er lavet af Guld.“ Prinsessen vilde da have det altsam-

men bragt der op, men han sagde: „Det vil vare mange Dage, for der er saa meget, at I ikke engang vil have Plads til det i alle Jeres Sale.“ Hun blev da saa nysgerrig, at hun sagde: „Tag mig med ned paa Skibet, saa jeg kan faa alle din Herres Skatte at se.“

Den tro Johannes fulgte glad Prinsessen derned, og Kongen troede, hans Hjærte skulde briste, da han saa hende lyslevende, hundrede Gange dejligere end paa Billedet. Han førte hende nu rundt, mens den tro Johannes blev oppe paa Dækket hos Styrmanden og befalede ham at støde fra Land. „Sæt alle Sejl til,“ sagde han, „saa flyver vi som Fuglen i Luften.“ Imidlertid viste Kongen Prinsessen alt Guld tøjet, hvert eneste Bæger og Fad og alle Fuglene og de mærkelige Dyr. Det varede flere Timer, og Kongedatteren morede sig saa godt, at hun aldeles ikke mærkede, at de sejlede. Da hun havde set det altsammen, takkede hun Købmanden og vilde køre hjem, men da hun kom op paa Dækket, saa hun, at de sejlede i rum Sø for fulde Sejl. Hun blev forfærdet og raabte: „Jeg er bleven bedraget. Jeg vil hellere dø, end være i en Købmands Magt.“ Kongen greb hendes Haand og sagde: „Jeg er ingen Købmand, men en Konge, og min Slægt er ikke ringere end din. Det er kun paa Grund af min store Kærlighed, at jeg har bortført dig. Blot ved at se dit Billede, faldt jeg i Afmagt.“ Da Kongedatteren hørte det, blev hun beroliget, og kom straks til at synes saa godt om ham, at hun lovede at gifte sig med ham.

De sejlede nu videre over Havet, og en Dag, da den tro Johannes sad i Forstavnen og sang, saa han tre Ravne komme flyvende. Han holdt nu op med at synge, for at høre, hvad de talte om, for han forstod Fuglenes Sprog. „Se der,“ skreg den ene, „der sejler han med Kongedatteren fra det gyldne Tag.“ „Javel,“

svarede den anden, „men han har hende ikke endnu.“ „Han har hende dog hos sig paa Skibet,“ sagde den tredje. „Hvad hjælper det,“ skreg den første. „Naar han gaar i Land, kommer der en rød Fuks springende hen imod ham. Den svinger han sig op paa, og saa sprænger den af Sted med ham gennem Luften, og han ser aldrig sin Brud igen.“ „Kan han ikke frelses?“ spurgte den anden. „Jo, hvis en anden i en Fart tager den Bøsse, der er stukket ind i Grimen, og skyder Hesten, saa er Kongen reddet, men det er der ingen, der ved. Og hvis der er nogen, der ved det og siger det til ham, bliver den, der har sagt det, forvandlet til Sten fra Fodsaalen til Knæet.“ „Jeg ved mere endnu,“ sagde den anden, „selv om Hesten bliver dræbt, faar Kongen dog ikke Lov at beholde sin Brud. Naar de kommer hjem til hans Slot, ligger der en Bryllupsskjorte, der ser ud, som den var lavet af Guld og Sølv, men den er af Svovl og Beg, og hvis han tager den paa, brænder den ham op til Marv og Ben.“ „Kan han ikke frelses?“ spurgte den tredje. „Jo, han kan,“ svarede den anden, „hvis en anden tager Handsker paa og kaster Skjorten i Ilden, er Kongen reddet. Men hvad kan det nytte! Den, der siger det til ham, bliver forvandlet til Sten fra Knæene til Hjærtet.“ „Jeg ved mere endnu,“ sagde den tredje, „selv om Skjorten bliver brændt, beholder Kongen ikke sin Brud. Paa Bryllupsdagen vil den unge Dronning midt under Dansen blegne og falde om som død. Og hvis der ikke er en, som løfter hende op og suger tre Draaber Blod af hendes højre Bryst og spytter dem ud igen, maa hun dø. Og den, som ved det og fortæller det, bliver forvandlet til Sten fra Hoved til Fod.“

Da Ravnene havde fortalt dette, fløj de videre. Den tro Johannes havde forstaaet det altsammen, og fra nu

af var han stille og bedrøvet. Hvis han ikke fortalte sin unge Konge, hvad han havde hørt, gjorde han ham ulykkelig, og sagde han det, maatte han selv dø. Men han tænkte dog: „Jeg vil redde min Herre, om jeg end selv skal gaa til Grunde derved.“

Da de steg i Land, gik det, som Ravnene havde sagt, øjeblikkelig kom en dejlig rød Ganger sprængende. „Den skal bære mig til mit Slot,“ sagde Kongen og vilde svinge sig op paa den, men den tro Johannes kom ham i Forkøbet, sprang hurtig op paa Hesten, tog Bøssen og skød Dyret ned. „Hvor det er skammeligt,“ sagde de andre Tjenere, der var misundelige paa Johannes, „tænk at dræbe det dejlige Dyr, som Kongen skulde ride hjem paa.“ Men Kongen sagde: „Ingen maa gøre ham noget. Han er min tro Johannes, og man kan ikke vide, hvad det kan være godt for.“ De gik nu ind i Slottet, og der laa Bryllupsskjorten i en Sal og saa ud, som om den var af Guld og Sølv. Kongen vilde tage den, men den tro Johannes skød ham bort, tog Handsker paa og kastede den i Ilden. De andre Tjenere knurrede og sagde: „Nu brænder han ovenikøbet Kongens Bryllupsskjorte.“ Men Kongen sagde: „Man kan ikke vide, hvad det er godt for. Lad ham gaa i Fred, han er min tro Johannes.“

Nu blev Brylluppet fejret, og Dansen begyndte. Bruden dansede ogsaa, men paa een Gang blev hun ligbleg og faldt om som død. Da sprang den tro Johannes hurtig frem, løftede hende op og bar hende ind i et Værelse. Der lagde han sig paa Knæ, sugede tre Bloddraaber af hendes højre Bryst og spyttede dem ud. Straks begyndte hun at aande og kom til sig selv igen. Kongen, der havde set det hele, og ikke kunde begribe, hvad det skulde betyde, blev vred og raabte: „Kast ham straks i Fængsel.“ Den næste Morgen blev den

tro Johannes stillet for Domstolen og dømt til at hænges. Da han blev ført til Galgen og Tovet skulde lægges om hans Hals, sagde han: „Enhver, der skal dø, har Lov til at tale først. Har jeg ogsaa Ret dertil?“ „Det maa du have Lov til,“ svarede Kongen. „Jeg er bleven uretfærdig dømt, jeg har altid været trofast,“ sagde den tro Johannes da. Og nu fortalte han, hvad Ravnene havde sagt, og at han havde gjort det allesammen for at frelse sin Herre. „Før ham ned, før min tro Johannes ned,“ raabte Kongen. Men da den tro Johannes havde sagt det sidste Ord, faldt han livløs ned og var bleven forvandlet til Sten.

Kongen og Dronningen blev dybt bedrøvet. „Saa slet har jeg lønnet saa stor en Troskab,“ sagde Kongen. Han lod Stenfiguren løfte op og bære ind i sit Sovekammer og stille ved sin Seng. Hvergang han saa paa den, græd han og sagde: „Kunde jeg dog blot gøre dig levende igen, min tro Johannes.“ Nogen Tid efter fødte Dronningen to Sønner, og de voksede op og var dem til megen Glæde. En Dag, da Dronningen var i Kirke, og Kongen sad og legede med sine Børn, saa han igen paa Stenfiguren og sagde: „Kunde jeg dog blot gøre dig levende igen, min tro Johannes.“ Da begyndte Stenen at tale og sagde: „Hvis du vil ofre det, der er dig kærest i Verden, kan jeg blive levende igen.“ „Der er ikke den Ting, jeg ikke vil gøre for din Skyld,“ sagde Kongen. „Hvis du med egne Hænder vil hugge Hovederne af dine Børn og stryge deres varme Blod over mig,“ sagde Stenen, „saa giver du mig Livet tilbage.“ Kongen blev forfærdet, men tænkte paa, at den tro Johannes var død for hans Skyld, tog sit Sværd og huggede Hovederne af sine egne Børn. Og da han havde smurt Stenen over med Blodet, stod den tro Johannes lyslevende for ham. „Jeg skal lønne

din Kærlighed," sagde han til Kongen, tog Børnenes Hoveder, satte dem paa Kroppene og strøg Blod hen over dem. I samme Nu blev de levende igen og legede videre, som om der ikke var sket noget. Kongen var ude af sig selv af Glæde, og da han saa Dronningen komme, skjulte han den tro Johannes og Børnene i et stort Skab. „Har du bedt i Kirken?" spurgte han, da hun kom ind. „Ja," svarede hun, „men jeg har hele Tiden tænkt paa den tro Johannes, der er bleven saa ulykkelig." Da sagde han: „Kære Kone, vi kan give ham Livet tilbage, men vi maa ofre begge vore Sønner." Dronningen blegnede, og hendes Hjærte fyldtes med Sorg, men hun sagde: „Vi skylder ham det for hans store Troskab." Han blev glad over, at hun tænkte ligesom han, hentede Børnene og den tro Johannes og sagde: „Gud være lovet, han er frelst og vore Sønner ogsaa," og han fortalte hende nu, hvordan det hele var gaaet til. Og nu levede de lykkelige med hinanden til deres Dages Ende.

Den gode Handel.

Der var engang en Bonde, som havde drevet sin Ko til Marked og solgt den for fem Daler. Paa Hjemvejen kom han forbi en Dam, og allerede langt borte fra hørte han Frøerne kvække: „Brekekeks, brekekeks," „De snakker, som de har Forstand til," sagde han, „det er fem, jeg har faaet, og ikke seks." Og da han kom hen til Vandet raabte han: „I Fæhoveder, det er

fem og ikke seks.“ Men Frøerne blev ved med deres: „Brekekeks.“ „Naar I ikke vil tro det, skal jeg vise Jer det,“ sagde han, tog Pengene op af Lommen og talte dem. Frøerne brød sig aldeles ikke om det, men blev ved med at raabe: „Brekekeks, brekekeks.“

„Hold dog op,“ raabte Bonden rasende, „værsgod, nu kan I selv tælle efter, siden I tror, I ved det bedre end jeg.“ Derpaa kastede han Pengene ud i Vandet. Han blev staaende og ventede paa, at han skulde faa sine Penge tilbage, men de paastaaelige Frøer blev ved med deres Brekekeks, og der kom ingen Penge. Han ventede i flere Timer, lige til det blev Aften. Saa maatte han jo hjem, men han skældte Frøerne dygtig ud og raabte: „I Torskepander, I Tossehoveder, I vræler, saa man faar Hovedpine af at høre paa det, men I kan ikke engang tælle fem Daler. Tror I jeg har Tid at vente paa det Smøleri.“ Derpaa gik han sin Vej, men Frøerne blev ved at raabe „Brekekeks,“ og han ærgrede sig rigtig over dem.

Nogen Tid efter købte han en anden Ko. Den slagtede han og beregnede nu, at hvis han kunde faa Kødet godt betalt, kunde han faa lige saa mange Penge, som begge Køerne var værd, og saa havde han ovenikøbet Skindet af den ene. Da han kom til Byens Port, løb der en stor Flok Hunde imod ham. Den største af dem sprang opad ham, snusede til Kødet og gøede. Da den ikke vilde holde op, sagde Bonden til den: „Ja, jeg kan nok mærke, at du vil have fat i Kødet, men det blev nok en net Historie, hvis jeg gav dig det.“ „Vov, vov,“ sagde Hunden. „Vil du lade være med at spise det og ogsaa staa inde for dine Kammerater,“ spurgte han. „Vov, vov,“ svarede Hunden. „Ja, naar du lover mig det, maa jeg vel give dig det,“ sagde Bonden, „men inden tre Dage vil jeg have

Pengene for det. Jeg ved nok, hvem du tilhører. Bring dem selv ud til mig, ellers skal det komme dig dyrt til at staa.“ Derpaa pakkede han Kødet ud, og Hundene styrtede sig straks over det. „Nu tager de det nok allesammen,“ tænkte Bonden, „men den store maa indestaa mig for Pengene.“

Den tredie Dag tænkte Bonden: „Iaften har jeg Pengene i Lommen,“ og han glædede sig allerede til det. Men der kom ingen og bragte ham dem. „Man kan da heller ikke stole paa nogen,“ sagde han, og til sidst tabte han Taalmodigheden og gik ind til Byen og forlangte Pengene af Slagteren. Slagteren troede det var Spøg, men Bonden sagde: „Det er mit ramme Alvor, jeg vil have mine Penge. Har den store Hund ikke for tre Dage siden bragt Jer en hel Ko?“ Da blev Slagteren vred, greb et Kesteskaft og jagede ham ud. „Vent du bare,“ sagde Bonden, „der er dog noget, der hedder Retfærdighed.“ Derpaa gik han op paa Slottet og bad om at faa Kongen i Tale. Han blev ført frem for Kongen, der sad paa Tronen med sin Datter, og spurgte, hvad han havde at beklage sig over. „Frøerne og Hunden har stjaalet fra mig,“ sagde han, „og nu har Slagteren givet mig Prygl derfor.“ Kongedatteren gav sig til at le højt, og Kongen sagde: „Ja, der kan jeg ikke skaffe dig Ret, men jeg vil give dig min Datter til Kone. Det er første Gang, jeg har hørt hende le, og jeg har lovet, at den, der fik hende til det, skulde blive gift med hende.“ „Mange Tak,“ svarede Bonden, „men jeg har rigtignok en Kone i Forvejen, og det er saamæn mere end nok. Hun gør det virkelig broget nok for mig.“ „Du er en uforskammet Karl,“ sagde Kongen vredt. „Aa, Herre Konge,“ svarede Bonden, „hvad kan man forlange af en Stud andet end et Brøl.“ „Vent lidt,“ sagde Kongen, „du skal faa en anden Be-

lønning. Gaa din Vej nu, men kom igen om tre Dage. Saa skal du faa femhundrede.“

Da Bonden kom ud, sagde Skildvagten til ham: „Du faar nok noget godt, naar du har faaet Kongedatteren til at le.“ „Ja det tror jeg,“ svarede Bonden, „femhundrede Daler faar jeg.“ „Hvad vil du med alle de Penge?“ sagde Soldaten, „giv mig nogle af dem.“ „Ja, ja, siden det er dig,“ svarede Bonden, „om tre Dage kan du melde dig hos Kongen og bede om de to hundrede.“ En Jøde, der havde hørt, hvad han fortalte, løb hen til ham og sagde: „I er rigtignok en Lykkens Yndling. Men hvad vil I med alle de store Dalere? Skal jeg ikke veksle dem for Jer.“ „Jeg har trehundrede tilbage,“ sagde Bonden, „giv mig dem saa straks. Du kan faa dem hos Kongen om tre Dage.“ Jøden blev glad og betalte ham Pengene i gamle Skilling, hvoraf tre var saa meget værd som to nye.

Efter tre Dages Forløb gik Bonden igen op til Kongen. „Træk Trøjen af ham,“ sagde han, „saa skal han faa de femhundrede.“ „Det er ikke mig, der skal have dem,“ sagde Bonden, „tohundrede har jeg lovet Skildvagten herudenfor, og Resten har jeg faaet vekslet hos en Jøde.“ Imidlertid kom Soldaten og Jøden og forlangte at faa, hvad Bonden havde lovet dem. Kongen lod saa hente en Tamp, og Soldaten fik først tohundrede af de Slag, som han havde tiltænkt Bonden. Han fandt sig taalmodig i det — han havde nok prøvet det før — men Jøden jamrede og skreg: „Av, av, sikke haarde Dalere.“ Kongen lo ad Bonden og var ikke mere vred paa ham. „Nu har du jo ingen Belønning faaet,“ sagde han, „men det skal du nok faa Erstatning for. Gaa ind i init Skatkammer og tag saa mange Penge, du vil.“ Det lod Bonden sig ikke sige to Gange, men stoppede saa meget i sine store Lommer, som han paa nogen Maade

kunde. Saa gik han hen paa Kroen og gav sig til at tælle sine Penge. Jøden havde listet sig bagefter ham og lyttede nu efter, hvad han sad og snakkede med sig selv om. „Den Lurendrejer af en Konge har nok narret mig alligevel,“ hørte han ham sige, „han havde vel nok selv kunnet give mig Pengene. Nu ved jeg jo slet ikke, om alt dette her, som jeg har taget paa Maa og Faa, er noget værd.“ „Gud fri os,“ tænkte Jøden, „det er rigtignok nydeligt, som han taler om Kongen. Det maa jeg op paa Slottet og fortælle, saa faar jeg nok en Belønning, og han bliver straffet.“ Kongen blev rasende, da han hørte, hvad Bonden havde sagt, og befalede Jøden at bringe Synderen op paa Slottet. Jøden skyndte sig ned til Bonden og sagde: „I skal paa staaende Fod komme op til Kongen“. „Tøv lidt,“ sagde Bonden, „jeg ved nok, hvad der passer sig. Jeg maa først have syet mig en anden Frakke. Tror I en Mand, der har saa mange Penge paa Lommen, gaar til Kongen i de Pjalter.“ Da Jøden saa, at han ikke kunde faa Bonden med i det Tøj og var bange for, at Kongens Vrede skulde gaa over, sagde han: „Hvad gør man ikke for sine Venner. Jeg vil laane Jer en pæn Frakke.“ Det tog Bonden imod, trak Jødens Frakke paa og gik op paa Slottet. Kongen bebrejdede ham nu hans utaknemlige Opførsel. „En Jøde siger ikke et sandt Ord,“ sagde Bonden, „det kunde saamæn gerne falde den Fyr ind at sige, det var hans Frakke, jeg havde paa.“ „Hvad for noget,“ raabte Jøden, „er det ikke min Frakke. Jeg har jo laant Jer den af det bare Venskab, for at I kunde være pænt klædt paa, naar I skulde op paa Slottet.“ Da Kongen hørte det, sagde han: „Enten har Jøden narret Bonden eller mig,“ og saa lod han ham give endnu flere af de haarde Dalere.

Men Bonden gik hjem i sin gode Frakke og med alle sine Penge i Lommen og tænkte: „Denne Gang har jeg rigtignok baaret mig klogt ad.“

Den underlige Spillemand.

Der var en Gang en Spillemand, som gik ganske alene gennem en stor Skov. Han gik i sine egne Tanker, men til sidst begyndte han at kede sig og tænkte: „Tiden falder mig alligevel lidt lang nu. Jeg vil se, om jeg ikke kan faa fat paa en Kammerat.“ Han tog saa sin Violin og begyndte at spille, saa det klang gennem Skoven. Lidt efter kom en Ulv travende gennem Krattet. „Den har jeg rigtignok ikke længtes efter,“ tænkte Spillemanden, da han saa den, men Ulven sagde: „Hvor du dog spiller dejligt, Spillemand, den Kunst vilde jeg rigtignok gerne lære.“ „Det er nemt nok,“ svarede Spillemanden, „men saa maa du gøre alt, hvad jeg siger.“ „Jeg vil adlyde dig som en Lærling sin Mester,“ svarede Ulven. Spillemanden sagde saa, at den skulde følge med ham, og da de havde gaaet en lille Tid, kom de til en gammel Æg, der var hul og helt revnet. „Hvis du vil lære at spille, skal du lægge dine Poter i denne Revne,“ sagde Spillemanden. Ulven gjorde det, men Spillemanden tog hurtig en stor Sten og klemte Træet saa fast sammen, at Ulven ikke kunde slippe løs. „Vent der, til jeg kommer tilbage,“ sagde han, og gik sin Vej.

Nogen Tid efter tænkte han igen: „Det keder mig

at gaa her alene. Jeg vil se at faa fat paa en Kammerat," og han begyndte igen at spille paa sin Violin. Et Øjeblik efter saa han en Ræv komme luskende mellem Træerne. „Aa, det er en Ræv," tænkte han, „den har jeg rigtignok ikke længtes efter." Den kom nu hen til ham og sagde: „Hvor du spiller kønt. Bare jeg kunde lære det." „Det er nemt nok," svarede Spillemanden, „du skal bare gøre alt, hvad jeg siger." „Jeg vil adlyde dig som Lærlingen sin Mester," svarede Ræven. „Kom saa med," sagde Spillemanden, og da de havde gaaet lidt, kom de til en Sti med højt Krat paa begge Sider. „Giv mig saa din venstre Pote, hvis du vil lære noget," sagde Spillemanden. Ræven gjorde det, og han bandt den nu fast til en Gren paa den ene Side af Vejen. „Giv mig saa den højre," sagde han, og bandt den fast paa den anden Side. Og da han havde bundet det rigtig stramt, gav han Slip, Grenen for op, og der hang Ræven og dinglede. „Vent der, til jeg kommer igen," sagde han og gik videre.

Nogen Tid efter tænkte han igen: „Det bliver alligevel lidt kedeligt at gaa her alene. Jeg vil se at faa fat paa en Kammerat." Han tog atter sin Violin og gav sig til at spille, og et Øjeblik efter kom en Hare springende. „Det var rigtignok ikke den, jeg mente," tænkte han. „Hvor du dog spiller dejligt," sagde Haren, „bare jeg kunde lære det." „Det er saamæn let nok," svarede Spillemanden, „du skal bare gøre alt, hvad jeg siger til dig." „Jeg vil adlyde dig som en Lærling sin Mester," sagde Haren. „De gik nu videre, til de kom til en aaben Plads, bevokset med Popler. Spillemanden bandt et Stykke Sejlgarn om Halsen paa Haren og bandt den anden Ende fast til Træet. „Løb nu tyve Gange rundt om Træet," sagde Spillemanden. Haren gjorde det, men blev saadan vik-

let ind i Snoren, at den ikke kunde komme løs igen, og naar den trak i den, skar den den i Halsen. „Vent der, til jeg kommer tilbage,“ sagde Spillemanden og gik videre.

Imidlertid havde Ulven arbejdet saa længe, at den havde kunnet trække Poterne ud af Revnen, og den styrtede nu rasende af Sted efter Spillemanden, for at kaste sig over ham og flaa ham. Da Ræven saa den, begyndte den at skrige af alle Kræfter: „Kom og hjælp mig, Broder Ulv, Spillemanden har narret mig.“ Ulven trak Træerne ned, bed Snorene over og løste Ræven, og de løb nu begge to af Sted for at hævne sig paa Spillemanden. De kom ogsaa forbi Haren og befriede den, og gik nu alle tre paa Jagt efter deres Fjende.

Spillemanden havde imidlertid endnu en Gang ladet Violinens Toner klinge, og nu havde han mere Held med sig. Musikken var trængt hen til en fattig Brænde-hugger, og enten han vilde eller ej, maatte han holde op med Arbejdet og kom nu gaaende med Øksen under Armen. „Der kommer den rigtige,“ tænkte Spillemanden, „det er et Menneske og ikke vilde Dyr, jeg har kaldt paa.“ Han spillede nu saa dejligt, at den stakkels Mand blev helt betaget, og hans Bryst svulmede af Glæde. Mens han stod der og lyttede, kom Ulven, Ræven og Haren farende, og han kunde nok se, at de havde ondt i Sinde. Da løftede han sin blinkende Økse og stillede sig foran Spillemanden, som om han vilde sige: „Den, der vil gøre ham Fortræd, faar med mig at bestille.“ Dyrene blev bange og løb ind i Skoven igen. Men Spillemanden spillede endnu længe for Manden til Tak, inden han drog videre.

De tolv Brødre.

Der var engang en Konge og en Dronning, som levede lykkeligt med hinanden. De havde tolv Børn, men det var Drengene allesammen.

En Dag sagde Kongen til sin Kone: „Hvis det trettende Barn, du føder, bliver en Pige, skal de tolv Drengene dræbes, for at hun kan faa hele Kongeriget.“ Han lod straks lave tolv Kister, og der blev lagt Høvlspaaner i dem og Puder, som de døde skulde ligge paa. Saa lod han dem stille ind i en Stue, laasede Døren og gav Dronningen Nøglen, men forbød hende at tale til nogen derom.

Dronningen sad hele Dagen og sørgede, og hendes yngste Søn, der hed Benjamin efter Biblen og altid var hos hende, spurgte hende da: „Hvorfor er du saa bedrøvet, lille Mor?“ „Mit elskede Barn,“ svarede hun, „jeg tør ikke sige det.“ Men han lod hende ikke have Fred, før hun gik hen og lukkede Stuen op og viste ham de tolv Kister med Høvlspaanerne. Saa sagde hun: „Kære Benjamin, disse Kister har din Far ladet lave til dig og dine elleve Brødre, og hvis jeg føder en Datter, skal I allesammen dræbes og lægges deri og begravnes.“ Hun græd, mens hun fortalte det, men Drengen trøstede hende og sagde: „Du skal ikke græde, lille Mor, vi skal nok klare os, vi løber vores Vej.“ Men Dronningen sagde: „Du skal tage dine elleve Brødre med dig ud i Skoven. Der skal en af Jer kravle op i det højeste Træ, I kan finde, og holde Udkig efter Taarnet her paa Slottet. Hvis jeg føder en Dreng, hejser jeg en hvid Fane, og saa skal I komme hjem igen, men føder jeg en Pige, hejser jeg en rød Fane,

og saa skal I flygte, saa hurtigt I kan. Den gode Gud vil nok beskytte Jer. Hver Nat vil jeg staa op og bede for Jer, om Vinteren beder jeg, at I maa have Ild til at varme Jer ved, og om Sommeren, at Heden ikke maa plage Jer.“

Hun velsignede sine Sønner, og de gik ud i Skoven. De skiftedes nu til at sidde oppe i den højeste Eg og holde Udkig efter Taarnet. Da elleve Dage var gaaet, og det var Benjamins Tur, saa han, at der blev hejset en Fane op, men det var det røde Blodbanner, der forkyndte, at de allesammen skulde dø. Da Brødrene hørte det, blev de rasende og raabte: „Vi vil ikke dø for en Piges Skyld. Vi sværger, at vi vil hævne os. Hvor vi møder en Pige, skal hendes røde Blod flyde.“ De gik dybere ind i Skoven, og langt, langt inde, hvor der var allermørkest, fandt de et lille forladt Hus. „Her vil vi bo,“ sagde den ældste, „Benjamin er den yngste og svageste, han skal blive hjemme og passe Huset. Vi andre maa se at skaffe Føden.“ De drog saa ud i Skoven og skød Harer og Raadyr og Fugle, og hvad de kunde faa Ram paa, og bragte det hjem til Benjamin, der lavede det til, saa de kunde spise sig mætte. I ti Aar boede de nu i det lille Hus, og Tiden faldt dem aldrig lang.

Imidlertid var den lille Pige, som Dronningen havde født, vokset op. Hun havde et godt Hjærte og et smukt Ansigt, og midt i Panden havde hun en Guldstjerne. Engang, da de havde Storvask paa Slottet, fandt hun mellem Tøjet tolv Drengeskjorter og spurgte sin Moder: „Hvem tilhører disse tolv Skjorter, de er da altfor smaa til Far.“ „De tilhører dine tolv Brødre, kære Barn,“ svarede hendes Moder bedrøvet. „Hvor er de da henne, dem har jeg jo aldrig hørt noget om,“ sagde Pigen. Og Dronningen svarede: „Kun Gud ved, hvor de er. De

vandrer omkring ude i den vide Verden.“ Hun tog nu Pigen med sig op i Stuen med de tolv Kister. „Disse Kister var bestemt til dine Brødre,“ sagde hun, „men Drengene løb hemmeligt deres Vej, inden du blev født,“ og saa fortalte hun, hvordan det altsammen var gaaet til. Pigen trøstede hende og sagde: „Du skal ikke græde, kære Moder. Jeg vil gaa ud og søge efter mine Brødre.“

Hun tog de tolv Skjorter med og begav sig paa Vej. Hun kom netop til den store Skov og gik hele Dagen i den. Om Aftenen kom hun til det lille Hus. Hun gik derind og traf en Dreng, som spurgte: „Hvordan kommer du her? Hvor skal du hen?“ Han var forbavset over, at hun var saa smuk og klædt som en Prinsesse med en Stjerne i Panden. „Jeg er en Kongedatter,“ svarede hun, „jeg søger efter mine tolv Brødre, og jeg vil gaa; saa længe jeg har Himlen over mig, lige til jeg finder dem.“ Hun viste ham ogsaa de tolv Skjorter, hun havde taget med. Da saa Benjamin, at det var hans Søster, og sagde: „Jeg er Benjamin, din yngste Broder.“ De græd begge to af Glæde og omfavnede og kyssede hinanden. Men saa sagde han: „Nu er der kun een Ting i Vejen, lille Søster. Vi har aftalt at dræbe alle de Piger, vi traf paa vor Vej, fordi det var en Piges Skyld, at vi maatte forlade vort Rige.“ „Jeg vil gerne dø,“ svarede hun, „hvis jeg kan frelse mine Brødre derved.“ „Nej,“ sagde Benjamin, „du skal ikke dø. Kryb ind under dette Kar, og bliv der, til vores Brødre kommer hjem, saa skal jeg nok tale med dem.“ Det gjorde hun. Da det blev mørkt, kom de andre hjem fra Jagten, og Maden stod færdig og ventede paa dem. Mens de sad ved Bordet og spiste og drak, spurgte de: „Er der ikke noget nyt at fortælle?“ „Ved I ikke noget?“ sagde Benjamin. „Nej,“

svarede de. „I har været i Skoven,“ sagde han, „og jeg har siddet hjemme og ved dog mere end I.“ „Fortæl os det,“ raabte de. „Lover I mig saa, at I vil lade være med at dræbe den første Pige, I møder?“ spurgte Benjamin. „Ja,“ raabte de allesammen, „hun skal faa Lov til at beholde Livet. Fortæl os nu bare, hvad du ved.“

Benjamin rejste sig og gik hen til Karret og løftede det op. „Her er vores Søster,“ sagde han. Kongedatteren kom frem i sine kongelige Klæder med Guldstjernen paa Panden og saa saa smuk og god ud, at de allesammen straks kom til at holde af hende og omfavnede og kyssede hende. Hun blev nu hjemme hos Benjamin og hjalp ham. De elleve Brødre drog ud i Skoven og fangede Raadyr og Fugle for at de kunde faa noget at leve af, og Søsteren og Benjamin lavede det til. Hun samlede Brænde og Urter og satte Gryden over Ilden, saa at Maden altid var færdig i rette Tid. Hun holdt Huset i Orden og redte Sengene bløde og hvide, og Brødrene var stadig tilfredse og levede i den største Enighed.

En Dag havde de to derhjemme lavet dejlig Mad, og da de andre kom hjem, satte de sig til Bords og spiste og drak. Ved Siden af Huset var der en lille Have, hvori der stod 12 Liljer, og da Pigen gerne vilde gøre sine Brødre en Glæde, gik hun ud for at plukke de tolv Blomster for at give dem hver en, naar de havde spist. Men i samme Nu, hun plukkede dem, blev de tolv Brødre forvandlede til Ravne og fløj skrigende henover Skoven. Huset og Haven var forsvundet.

Nu var den stakkels Pige helt alene i den store Skov. Da hun vendte sig om, saa hun, at der stod en gammel Kone, som rystede paa Hovedet og sagde: „Barn, Barn, hvad har du gjort? Hvorfor kunde du

ikke lade de Blomster staa? Det var dine Brødre. Nu er de for evig Tid forvandlede til Ravne.“ „Kan jeg slet ikke gøre noget for at frelse dem,“ spurgte Pigen grædende. „Nej,“ sagde den gamle, „der er kun een eneste Ting, der kan redde dem, men det er saa svært, det kan du ikke gøre. I syv Aar maa du hverken tale eller le, og hvis du siger et eneste Ord, og der mangler blot et Sekund i de syv Aar, er det altsammen forgæves, og dine Brødre maa dø.“

Men Pigen tænkte: „Jeg vil frelse mine Brødre.“ Hun klatrede saa op i et højt Træ og sad der og spandt og sagde ikke et Ord og lo aldrig.

Nu hændte det en Gang, at en Konge drog paa Jagt i Skoven. Han havde en stor Hund med, og den løb hen til Træet, hvor Pigen sad, snusede til det og sprang rundt om det og gøede. Kongen red derhen og saa den smukke Kongedatter med Guldstjernen paa Panden. Han blev saa betaget af hendes Skønhed, at han raabte til hende, om hun vilde være hans Dronning. Hun svarede ikke, men nikkede blot. Han klatrede saa selv op i Træet, bar hende ned, satte hende foran sig paa Hesten og red hjem med hende. Brylluppet blev fejret med Pomp og Pragt, men Bruden hverken talte eller lo.

Da de havde levet lykkeligt med hinanden i nogle Aar, begyndte Kongens onde Stedmor at bagtale den unge Dronning og sagde til Kongen: „Det er en simpel Tiggertøs, du har taget med dig. Hvem ved, hvad for ugudelige Ting hun hemmeligt foretager sig. Selv om hun ikke kan tale, kunde hun dog le engang imellem. Den, der aldrig ler, har en ond Samvittighed.“ Kongen vilde først ikke høre paa hende, men den gamle blev saa længe ved og beskyldte Dronningen for

saa mange slemme Ting, at han til sidst lod sig overtale og dømte hende til Døden.

Der blev nu rejst et stort Baal i Gaarden, og der skulde hun brændes. Kongen stod oppe i Vinduet og saa til med Taarer i Øjnene, for han elskede hende endnu. Men lige i det Øjeblik, hun blev bundet fast til Pælen, og de røde Flammer begyndte at slikke op ad hende, var det sidste Sekund af de syv Aar forbi. Der hørtes en Susen i Luften, tolv Ravne kom trækende og dalede ned. Da de berørte Jorden, forvandlede de til de tolv Brødre, som hun havde frelst. De rev Baalet ned, slukkede Ilden, befriede deres kære Søster og omfavnede og kyssede hende. Og nu, da hun atter kunde tale, fortalte hun Kongen, hvorfor hun havde været stum og aldrig havde let. Kongen blev saa glad, da han fik at vide, at hun var uskyldig, og de levede lykkeligt sammen til deres Død. Den onde Stedmor blev stillet for Domstolen og puttet i et Fad med kogende Olie og giftige Slinger og omkom ynkeligt.

P a k .

Hanen sagde en Dag til Hønen: „Nu er Nødderne modne. Skal vi ikke gaa sammen ud paa Bjerget og spise os rigtig mætte, før Egernet tager dem allesammen.“ „Lad os det,“ sagde Hønen, „det kan jo blive en rigtig morsom Tur.“ De gik saa derud; det var højlys Dag, og de blev der lige til om Aftenen. Om de nu havde spist for meget eller var blevne vigtige, ved

jeg ikke; nok er det, de vilde ikke gaa hjem paa deres Ben, og Hanen lavede saa en lille Vogn af Nødde-skaller. Da den var færdig, satte Hønen sig i den og sagde til Hanen: „Kan du saa spænde dig for Vognen.“ „Det manglede bare,“ svarede Hanen, „saa vilde jeg da hellere gaa hjem. Det var rigtignok ikke Meningen. Jeg vil nok være Kusk og sidde paa Bukken, men trække dig, nej Tak.“

Mens de stod der og skændtes, kom en And vraltende: „I Tyveknægte,“ sagde den, „hvem har givet jer Lov til at spise af mine Nødder?“ Derpaa gik den løs paa Hanen. Men Hanen var ikke tabt bag af en Vogn, den for ind paa Anden og hakkede saadan løs paa den med Sporerne, at den bad om Naade og til Straf lod sig spænde for Vognen. Hanen satte sig paa Bukken og var Kusk, og Anden maatte løbe saa hurtigt, den bare kunde. Da de havde kørt i nogen Tid, mødte de to Fodgængere, en Knappenaal og en Synaal. De bad om de maatte faa Lov til at køre med, for det blev snart bælgmørkt og der var saa ækelt snavset paa Gaden. De var blevne noget forsinkede i en Kro, hvor de havde drukket Øl. Da de var saa tynde og ikke kunde tage megen Plads op, fik de Lov til at sætte sig op i Vognen, naar de vilde love, ikke at træde Hanen eller Hønen over Tæerne. Sent om Aftenen kom de til en Kro, og der tog de ind, da de ikke holdt af at køre om Natten, og Anden desuden var saa træt, at den ikke kunde staa paa Benene. Værten gjorde først Indvendinger og sagde, at han ikke havde Plads, og tænkte ogsaa nok at der ikke var noget videre at tjene ved dem. Men da de blev ved at overtale ham og lovede ham det Æg Hønen havde lagt undervejs, og sagde, at han maatte beholde Anden, som lagde Æg

hver eneste Dag, gav han dem til sidst Lov til at blive. Saa svirede de sammen til langt ud paa Natten.

Ganske tidlig næste Morgen, da hele Huset sov, vækkede Hanen Hønen og hentede Ægget, som de spiste. Skallerne kastede de ud paa Skorstenen. Saa tog de Synaalen, som sov endnu og stak den ned i Værtens Stol, Knappenaalen satte de i hans Haandklæde, og saa fløj de uden videre over Heden. Anden, der plejede at sove i fri Luft, og var bleven ude i Gaarden, hørte dem baske af Sted, og kom nu ogsaa paa Benene. Den fandt en Bæk lige i Nærheden og svømmede af Sted, og det gik jo rigtignok hurtigere end med Vognen.

Et Par Timer efter kom Værten ud af Fjerene, vaskede sig og tog Haandklædet for at tørre sig. Saa fik han Knappenaalen op i Ansigtet, og den rev en lang rød Stribe fra det ene Øre til det andet. Han gik nu ud i Køkkenet for at tænde sin Pibe ved Skorstenen, saa fløj Æggeskallerne ham op i Ansigtet. „Jeg skal da ogsaa hele Tiden komme galt af Sted med mit Hovede i Dag,“ tænkte han, og ærgerlig smed han sig paa en Stol. Men han kom op igen i en Fart, for Synaalen havde stukket ham endnu værre, og det var ikke i Hovedet. Han var ude af sig selv af Vrede og begyndte at fatte Mistanke til de Gæster, der var kommet saa sent i Gaar Aftes, og da han skulde se efter dem, var de jo væk for længe siden. Saa bandede han paa aldrig mere at modtage saadan noget Pak, som æder og drikker uden at betale og ovenikøbet laver Skarnsstykker til Tak.

Brorlil og Søsterlil.

Brorlil tog Søsterlil i Haanden og sagde: „Siden Mor er død, har vi ikke en lykkelig Time mere. Vores Stedmor slaar os hver Dag og sparker til os, naar vi kommer hen til hende. Hunden har det bedre end vi, den faar dog engang imellem noget godt at spise, men vi faar ikke andet end tørre Brødskorper. Du gode Gud, hvis Mor vidste det! Kom, vi gaar sammen ud i den vide Verden.“ De gik hele Dagen over Marker og Enge, og naar det regnede, sagde Søsterlil: „Se, den gode Gud græder med os.“ Om Aftenen kom de til en stor Skov og var saa trætte af Sorg og Sult og den lange Vej, at de krøb ind i et hult Træ og lagde sig til at sove.

Da de vaagnede næste Morgen, stod Solen højt paa Himlen. „Jeg er saa tørstig,“ sagde Brorlil, „kan du ikke høre noget, der risler? Bare det var en Kilde, saa jeg kunde faa noget at drikke.“ De tog saa hinanden i Haanden og gik ud for at søge efter Kilden. Men den onde Stedmor var en Heks, og da Børnene gik, havde hun listet sig efter dem og forhekset alle Kilderne i Skoven. De kom snart til en, og Brorlil vilde lægge sig ned og drikke af det blinkende Vand, men Søsterlil kunde høre, hvordan den mumlede: „Den, der drikker af mig, bliver til en Tiger, den, der drikker af mig, bliver til en Tiger.“ „Du maa ikke drikke noget,“ raabte hun da, „saa bliver du til en Tiger og sønderriver mig.“ Skønt han var meget tørstig, sagde han: „Saa venter jeg med at drikke, til vi næste Gang kommer til noget Vand.“ Men da de kom til den næste Kilde, hørte Søsterlil, at den mumlede: „Den, der

drikker af mig, bliver til en Ulv, den, der drikker af mig, bliver til en Ulv.“ „Du maa ingenting drikke,“ raabte hun, „saa bliver du til en Ulv og æder mig.“ Brorlil drak heller ikke denne Gang, men da de kom til den næste Kilde sagde han: „Nu kan jeg ikke holde det ud længer, nu maa jeg drikke.“ Søsterlil hørte, at den mumlede: „Den, der drikker af mig, bliver til et Raadyr, den, der drikker af mig, bliver til et Raadyr,“ og raabte: „Du maa ikke drikke noget, saa bliver du til et Raadyr og løber væk fra mig.“ Men Brorlil havde allerede lagt sig ned for at drikke, og saa snart den første Draabe var kommet over hans Læber blev han forvandlet til et Raadyr. Nu gav Søsterlil sig til at græde, og Raadyret græd ogsaa. Men Pigen trøstede det og sagde: „Jeg vil aldrig nogensinde forlade dig.“ Hun tog sit gyldne Strømpebaand af, og bandt det om Halsen paa Dyret. Derpaa flettede hun et Baand af Siv, og bandt det fast deri, og nu gik de videre ind i Skoven. Da de havde gaaet meget længe, kom de til et lille Hus, og da Pigen saa, det var tomt, tænkte hun: „Her kan vi bo.“ Hun lavede saa et blødt Leje af Mos og Løv til Raadyret. Hver Morgen gik hun ud og samlede Rødder og Bær og Nødder til sig selv og fint Græs til Raadyret, som spiste af hendes Haand. Om Aftenen, naar hun var træt, lagde hun Hovedet paa Raadyrets Ryg og sov der. Havde Brorlil blot været et Menneske igen, kunde de have haft det dejligt sammen.

I nogen Tid var de helt alene i Skoven. Men en Gang holdt Kongen en stor Jagt derude. Hornene klang, Hundenes Gøen og Jægerne lystige Raab trængte ind til dem, og Raadyret brændte af Lyst til at løbe derhen. „Lad mig gaa hen til dem,“ sagde det, „jeg kan ikke holde det ud.“ „Du maa love mig at komme til-

bage i Aften," sagde hun, „jeg lukker nu Døren, for at de vilde Jægere ikke skal komme herind. Naar du vender hjem i Aften, skal du banke paa og raabe: „Søsterlil, luk op, saa jeg kan vide, at det er dig, ellers lukker jeg ikke op.“ Raadyret sprang af Sted og tumlede sig glad i den friske Luft. Kongen og hans Jægere saa det smukke Dyr og satte efter det, men kunde ikke fange det; lige naar de troede, de havde det, sprang det over Buskene og forsvandt. Da det blev mørkt, løb det hjem til Huset og raabte: „Søsterlil, luk op.“ Hun aabnede saa Døren for det, og det sprang ind og sov snart paa sit bløde Leje. Den næste Dag begyndte Jagten igen, og Raadyret havde ingen Ro paa sig, men sagde: „Luk op, Søsterlil, jeg maa derud.“ Hun aabnede Døren og sagde: „Ja, men du maa komme hjem i Aften og banke paa ligesom i Gaar.“ Da Kongen og hans Jægere saa Raadyret med det gyldne Halsbaand, jagede de efter det, men det var for hurtigt og behændigt. Da de havde forfulgt det hele Dagen, blev det henimod Aften saaret i Foden, og maatte hinke langsomt hjem. En af Jægerne listede sig imidlertid bagefter det hen til Huset og hørte, at det sagde „Søsterlil, luk op,“ og saa, at Døren blev aabnet og straks efter lukket igen. Jægeren lagde nøje Mærke til det altsammen og fortalte Kongen, hvad han havde set og hørt. „I Morgen gaar vi paa Jagt igen,“ sagde Kongen da.

Søsterlil blev meget forskrækket, da hun saa, at Raadyret var saaret. Hun vadskede Blodet af, lagde Urter paa og sagde: „Læg dig nu til at sove, lille Raadyr, saa du kan blive rask igen.“ Saaret var imidlertid saa ubetydeligt, at det var helt lægt næste Morgen. Og da Jagthornene igen lød derude, sagde Raadyret: „Jeg kan ikke holde det ud, jeg maa derhen. Jeg skal nok sørge for, at de ikke faar fat i mig.“ Sø-

sterlil gav sig til at græde og sagde: „De slaar dig nok ihjel, og saa er jeg helt alene i Verden.“ Men da Raadyret sagde: „Jeg dør af Sorg, hvis jeg skal spærres inde her,“ kunde hun ikke andet end med tungt Hjærte lukke Døren op, og glad sprang det af Sted. Da Kongen saa det, sagde han: „Nu jager vi efter det hele Dagen, men ingen maa gøre det Fortræd.“ Da Solen var gaaet ned, sagde Kongen til Jægeren: „Kom saa og vis mig det lille Hus.“ Da han var kommen derhen bankede han paa og raabte: „Søsterlil, luk op.“ Døren blev aabnet og Kongen traadte ind, og saa den dejligste Pige, han nogensinde havde set. Pigen blev meget bange, da hun saa en fremmed Mand med Guldkrone paa Hovedet. Men Kongen rakte venligt Haanden ud imod hende og sagde: „Vil du følge med mig hjem og være min Dronning?“ „Ja, jeg vil,“ svarede hun, „men jeg vil aldrig forlade Raadyret, det skal følge med.“ Og Kongen lovede hende da, at det skulde blive hos hende, saa længe det levede, og have det godt i alle Maader. Imidlertid kom det springende, hun bandt Rebet fast i det, tog det i Haanden, og de gik ud af Huset. Kongen tog den smukke Pige foran sig paa Hesten og red hjem med hende til Slottet, hvor Brylluppet blev fejret med stor Pragt. I lang Tid levede de nu lykkeligt sammen, og Raadyret blev plejet og passet og sprang omkring i Slotshaven. Den onde Stedmor havde imidlertid levet i den Tro, at Søsterlil var blevet sønderrevet af vilde Dyr i Skoven, og Brorlil forvandlet til et Raadyr og skudt af Jægerne. Da hun fik at vide, hvor godt det var gaaet dem, blev hun opfyldt af Misundelse og tænkte bare paa, hvordan hun kunde gøre dem Fortræd. Hendes egen Datter, der var saa grim som Arvesynden og kun havde eet Øje, gjorde hende Bebrejdelser og sagde: „Det var rigtignok mig,

der skulde have været Dronning.“ Den gamle søgte at stille hende tilfreds. „Vent lidt,“ sagde hun, „kommer Tid, kommer Raad.“

Mens Kongen engang var paa Jagt i Skoven, havde Dronningen født en dejlig Dreng. Den gamle Heks af en Stedmor paatog sig da hendes Kammerjomfrus Skikkelse og gik ind i Stuen, hvor Dronningen laa, og sagde til hende: „Kom nu ind og tag et Bad, det vil styrke Jer. Men skynd jer, før Vandet bliver koldt.“ Hendes Datter var ogsaa til Stede, og de bar nu Dronningen ind i Badstuen og lagde hende i Badekarret, og derpaa låasede de Døren og løb deres Vej. Men inde i Badstuen havde de tændt saa stærkt et Baal at Dronningen inden ret lang Tid vilde være kvalt.

Da de havde gjort det, lagde den grimme Datter sig i Sengen. Den gamle Heks gav hende Dronningens Ansigt og Skikkelse, men det Øje, hun manglede, kunde hun ikke give hende. For at Kongen ikke skulde mærke det, lagde hun sig paa den Side, hvor der intet Øje var. Da han kom hjem om Aftenen og fik at vide, at han havde faaet en Søn, blev han meget glad og gik hen til sin Kones Seng for at se, hvordan hun havde det. Men den gamle raabte hurtig: „For Guds Skyld lad være at trække Forhængen fra! Dronningen kan ikke taale Lyset.“ Kongen gik saa sin Vej uden at vide, at der laa en falsk Dronning i Sengen.

Ved Midnatstid, da alle sov, saa Barnepigen, der sad ved Vuggen, at Døren gik op, og den rette Dronning traadte ind. Hun tog Barnet op af Vuggen og gav det Mælk at drikke. Saa lagde hun Puderne til Rette, lagde Barnet ned igen og dækkede det godt til. Hun glemte heller ikke Raadyret, men gik hen til det i Krogen og klappede det. Derpaa gik hun sagte bort igen. Barnepigen spurgte Dagen efter Skildvagterne,

om der var kommen nogen ind i Slottet om Natten, men de sagde nej. Dronningen kom mange Nætter, men sagde aldrig noget. Barnepigen saa hende hver Gang, men turde ikke tale til nogen derom. Efter nogen Tids Forløb begyndte Dronningen en Nat at tale og sagde:

„Mit lille Barn, min lille Raa,
To Gange endnu jeg komme maa.“

Barnepigen svarede ikke, men da Dronningen var forsvunden, gik hun hen til Kongen og fortalte det hele. Kongen bestemte da, at han vilde vaage hos Barnet næste Nat. Ved Midnatstid viste Dronningen sig igen og sagde:

„Mit lille Barn, min lille Raa,
En Gang endnu jeg komme maa.“

Derpaa tog hun Barnet op, som hun plejede, og forsvandt. Kongen turde ikke tale til hende, men han vaagede ogsaa derinde næste Nat. Og da Dronningen sagde:

„Mit lille Barn, min lille Raa,
Nu aldrig mer jeg komme maa.“

kunde han ikke længere holde sig tilbage, men sprang frem og raabte: „Du kan ikke være nogen anden end min egen elskede Dronning.“ „Det er jeg,“ svarede hun, og i samme Nu gav Gud hende Livet tilbage, og hun var frisk og sund. Derpaa fortalte hun Kongen om den Forbrydelse, den onde Heks og hendes Datter havde begaaet. Kongen lod dem nu begge stille for Domstolen. Datteren blev ført ud i Skoven, hvor hun blev sønderrevet af de vilde Dyr, Heksen blev dømt til at brændes paa Baalet. Og i samme Nu, hun var

bleven til Aske, blev Raadyret forvandlet til Menneske igen, og Brorlil og Søsterlil levede lykkeligt sammen til deres Dages Ende.

Klokkeblomst-(Rapuntzel).

For mange Aar siden levede der en Mand og en Kone, som saa længe havde ønsket sig et lille Barn, men intet faaet. Endelig lod det til, at den gode Gud vilde opfylde deres Ønske. Paa Bagsiden af Huset var der et lille Vindu, hvorfra man kunde se ind i en dejlig Have, hvor der voksede de smukkeste Blomster og Urter, man kunde tænke sig. Den var omgivet af en høj Mur, og ingen turde gaa derind, fordi den tilhørte en mægtig Heks, der var frygtet hele Landet over.

En Dag stod Konen ved Vinduet og saa ned i Haven. Hun fik Øje paa et Bed, hvor der voksede de dejligste Klokkeblomster, og de saa saa friske ud, at hendes Tænder ordentlig løb i Vand efter dem. For hver Dag, der gik, fik hun mere og mere Lyst til dem, og da hun vidste, at hun ikke kunde faa nogle af dem, tabte hun rent Humøret og kom til at se bleg og daarlig ud. Manden blev forskrækket og spurgte: „Hvad er der dog i Vejen med dig, lille Kone?“ „Jeg faar ikke Fred, før du skaffer mig nogle af de Klokkeblomster inde fra Haven,“ sagde hun og sukkede dybt. Manden syntes, det var Synd for hende, og om Aftenen kravlede han over Muren ind i Heksens Have, plukkede i en Fart en Haandfuld Klokkeblomster og slap

lykkelig og vel ind til sin Kone igen. Hun lavede straks Salat af dem og spiste dem med stor Graadighed. Den havde imidlertid smagt hende saa godt, at hun var dobbelt saa lækkersulten Dagen efter. „Hvis du ikke skaffer mig nogle flere Klokkeblomster, dør jeg,“ sagde hun til sin Mand. „Jeg kan da ikke se paa, at min Kone dør, uden at vove noget for at frelse hende,“ tænkte Manden. Om Aftenen klatrede han igen oven Muren. Men han blev meget forfærdet, da han saa Heksen staa for sig, „Hvor tør du liste dig ind i min Have som en Tyv og stjæle mine Klokkeblomster,“ sagde hun rasende, „det skal komme dig dyrt til at staa.“ „Hav Barmhjertighed med mig,“ sagde Manden ydmyg. „Det er kun den yderste Nød, der har drevet mig dertil. Min Kone har faaet saa stor Lyst til Klokkeblomsterne, at hun dør, hvis hun ikke faar nogle af dem.“ Heksen blev formildet og sagde til ham: „Naar det hænger saadan sammen, vil jeg give dig Lov til at plukke saa mange Klokkeblomster, du vil. Jeg stiller kun een Betingelse og det er den, at du giver mig det Barn, din Kone føder. Jeg skal være en Moder for det, og det skal faa det rigtig godt.“ Den stakkels Mand var saa bange, at han sagde ja til alting, og saa snart Barnet var født, kom Heksen, kaldte det Klokkeblomst, og tog det med sig.

Klokkeblomst var det dejligste Barn under Solen. Da hun var tolv Aar gammel, lukkede Heksen hende inde i et Taarn, der laa ude i Skoven, og hverken havde Dør eller Trappe, men kun et lille Vindue helt oppe. Klokkeblomst havde et dejligt langt Haar, der var saa fint som spundet Guld. Naar Heksen vilde ind, stillede hun sig nedenfor Taarnet og raabte:

„Klokkeblomst, Klokkeblomst,
lad dit Haar falde ned.“

Pigen viklede da en af sine Fletninger fast om Vinduskrogen og hejsede den ud af Vinduet. Den naaede tyve Alen ned, og Heksen klatrede saa op i den.

Et Par Aar efter red Kongens Søn en Dag gennem Skoven og kom forbi Taarnet. Han hørte nogen synge saa dejligt, at han holdt stille og lyttede. Det var Klokkeblomst, der i sin Ensomhed forsøgte at fordrive Tiden med at synge. Kongesønnen vilde gaa op til hende og søgte efter en Indgang til Taarnet, men kunde ingen finde. Han red saa hjem igen, men Sangen havde gjort saa dybt Indtryk paa ham, at han hver Dag red ud i Skoven og lyttede til den. En Gang, da han var derude, saa han Heksen komme hen til Taarnet og hørte hende sige:

„Klokkeblomst, Klokkeblomst,
lad dit Haar falde ned.“

Klokkeblomst lod Fletningerne hænge ned, og Heksen klatrede op til hende.

„Jeg vil ogsaa en Gang forsøge min Lykke paa den Stige,“ tænkte Kongesønnen, og den næste Aften gik han ud til Taarnet og raabte:

„Klokkeblomst, Klokkeblomst,
lad dit Haar falde ned.“

Fletningen kom straks ud af Vinduet, og Kongesønnen klatrede op.

Klokkeblomst blev først meget forskrækket, da hun saa en vildfremmed Mand, men Kongesønnen talte venligt til hende og fortalte, at hendes Sang havde gjort et saadant Indtryk paa ham, at han ikke havde kunnet faa Ro, før han havde set hende. Hun blev hurtigt beroliget, og da han spurgte, om hun vilde gifte sig med ham, og hun saa, hvor smuk han var, tænkte hun:

„Jeg vil sikkert faa det bedre hos ham end hos den gamle Heks,“ og sagde ja og rakte ham sin Haand. „Jeg vil gerne følge med dig,“ sagde hun, „og hør nu hvordan jeg skal komme ud. Hvergang du kommer, skal du tage en Silkesnor med, saa fletter jeg en Stige, og naar den er færdig, klatrer jeg ned, og du sætter mig op paa din Hest.“ De aftalte da, at kan skulde komme hver Aften, for den gamle kom kun om Dagen. Heksen mærkede heller ikke noget, før Klokkeblomst en Dag i Tanker sagde til hende: „Hør, hvor kan det egentlig være, at du er meget tungere at trække op end den unge Kongesøn. Han er heroppe paa et Øjeblik.“ „Du slemme Pige,“ raabte Heksen, „hvad er det dog, du har for. Jeg troede, jeg havde stænget dig ude fra alle Mennesker, og saa har du dog narret mig.“ I sit Raseri greb hun fat i Klokkeblomsts dejlige Haar, snoede det et Par Gange om Haanden, tog en Saks og ritsch, ratsch, laa de lange Fletninger paa Jorden. Og hun viste ingen Barmhjertighed, men bragte den stakkels Klokkeblomst ud i en Ørken, hvor hun maatte lide stor Nød.

Da Heksen havde jaget Klokkeblomst bort, satte hun sig i Taarnet og ventede paa Prinsen, og da han kom om Aftenen og raabte:

„Klokkeblomst, Klokkeblomst,
lad dit Haar falde ned,“

hængte hun Haaret ud ad Vinduet. Kongesønnen klatrede derop, men traf ikke sin egen Klokkeblomst, men Heksen, der saa ondt paa ham. „Du vilde hente din egen Kæreste,“ sagde hun spottende, „men den Fugl sidder ikke mere i Reden og synger. Katten har taget den, og kradser ogsaa nok dine Øjne ud. Klokkeblomst er tabt for dig, hende faar du aldrig mere at se.“ Konge-

sønnen blev ude af sig selv af Sorg, og i sin Fortvivelse sprang han ud af Vinduet. Han slap derfra med Livet, men faldt ned i et Tjørnekrat, der stak hans Øjne ud.

Han flakkede nu blind om i Skoven, levede af Rødder og Bær og græd og sørgede over sin tabte Kæreste. Efter nogle Aars Forløb kom han ud i den Ørken, hvor Klokkeblomst levede i stor Nød. Hun havde imidlertid født ham Tvillinger, en Dreng og en Pige. En Dag hørte han en Stemme, og gik efter Lyden, og da han kom derhen, var det hende. Hun faldt ham om Halsen. To af hendes Taarer faldt paa hans Øjne, og han fik straks Synet tilbage. Saa førte han hende hjem til sit Rige, hvor Folket modtog ham med Jubel, og de levede længe lykkeligt sammen.

De tre smaa Mænd i Skoven.

Der var engang en Mand, hvis Kone døde, og en Kone, hvis Mand døde. Manden havde en Datter, og Konen havde ogsaa en Datter. Pigebørnene kendte hinanden, og en Dag da de havde været ude at spadserere sammen, gik de hjem til Konen. Hun sagde saa til Mandens Datter: „Sig til din Far, at hvis han gifter sig med mig, saa skal du hver Morgen vadske dig i Mælk og drikke Vin, men min Datter skal vadske sig i Vand og drikke Vand.“ Pigen gik hjem og fortalte sin Far, hvad Konen havde sagt. „Ja, hvad skal jeg gøre,“ sagde han, „Ægteskabet bringer baade Glæde og

Sorg.“ Da han ikke kunde blive enig med sig selv, tog han en Støvle og sagde: „Tag denne Støvle og hæng den ud paa det store Søm. Den har Hul i Bunden, og nu skal du helde Vand i og se, om det løber ud. Løber det ikke ud, saa gifter jeg mig, ellers lader jeg være.“ Pigen gjorde, som han sagde, men Vandet fik Hullet til at skrumpe sammen og Støvlen blev fuld til Randen. Hun gik ind og fortalte sin Far, hvordan det var gaaet, og da han havde set efter selv, og set, at det var rigtig nok, friede han til Enken, og saa holdt de Bryllup.

Da Pigerne stod op Dagen efter, stod der Mælk til at vadske sig i og Vin til at drikke til Mandens Datter og Vand til at vadske sig i og Vand til at drikke til Konens Datter. Den næste Dag stod der Vand saavel til den ene som til den anden. Den tredje Dag stod der Vand til Mandens Datter og Mælk og Vin til Konens Datter, og saadan blev det for Fremtiden. Konen hadede sin Steddatter som Pesten og vidste ikke alt det onde, hun vilde gøre hende. Hun var ogsaa misundelig, fordi hendes Steddatter var smuk og hendes egen Datter saa grim som en Ulykke.

En Gang midt om Vinteren, da det havde frosset stærkt og Sneen laa højt over Bjerg og Dal, lavede Konen en Kjole af Avispapir, kaldte paa Steddatteren og sagde: „Tag denne Kjole paa og gaa ud i Skoven og pluk mig nogle Jordbær. Jeg har saadan en Lyst til Jordbær.“ „Gud forbarme sig,“ sagde Pigen, „om Vinteren vokser der jo ingen Jordbær. Jorden er frosset og der er Sne overalt. Og hvorfor skal jeg tage den Papirskjole paa? Det er jo saa koldt, at ens Aande bliver til Is. Vinden vil jo blæse lige igennem den og Tornene rive den itu.“ „Vil du lade være at sige mig imod,“ sagde Stedmoren. „Se til du kommer af Sted

i en Fart, og vov ikke at komme hjem uden Jordbærrene.“ Hun gav hende et Stykke stenhaardt Brød: „Det kan du spise i Dag,“ sagde hun. Men ved sig selv tænkte hun: „Hun dør nok derude af Kulde og Sult.“

Pigen tog lydig Papirskjolen paa og begav sig paa Vej med en lille Kurv paa Armen. Hun øjnede ikke andet end Sne, ikke et eneste Sted stak et grønt Græstraa Hovedet op. Da hun kom ud i Skoven, saa hun tre smaa Mænd, der kiggede ud af et lille Hus. Hun sagde Goddag og bankede beskedent paa. „Kom ind,“ raabte de, og hun gik ind og satte sig ved Ovnens for at varme sig og spise sin Frokost, „Giv os lidt med,“ sagde de smaa Mænd. „Med Fornøjelse,“ sagde hun, og gav dem det halve af Brødet. „Hvad vil du herude midt om Vinteren med en tynd Kjole paa?“ spurgte de. „Jeg skal hente Jordbær,“ svarede hun, „og jeg tør ikke komme hjem, før jeg har fundet nogle.“ Da hun havde spist, gav de hende en Kost og sagde: „Fej Sneen væk fra Døren.“ Mens hun var derude, sagde de til hinanden: „Hvad skal vi give hende, fordi hun er saa sød og god og har delt sin Mad med os.“ „Jeg giver hende, at hun bliver smukkere for hver Dag, der gaar,“ sagde den første. „Og jeg giver hende, at der falder Guldstykker ud af Munden paa hende for hvert Ord, hun siger,“ sagde den anden. „Jeg giver hende en Konge til Mand,“ sagde den tredie,

Pigen fejede imidlertid Sneen væk, som Mændene havde sagt, og inde under den fandt hun de dejligste mørkerøde Jordbær. Henrykt plukkede hun Kurven fuld, gav de smaa Mænd Haanden og takkede dem mange Gange og skyndte sig hjem for at bringe sin Stedmor Bærrene. Da hun traadte ind og sagde Godaften, faldt der et Guldstykke ud af Munden paa hende. Hun for-

talte nu, hvordan det var gaaet hende i Skoven, men for hvert Ord, hun sagde, faldt Guldstykkerne ud af hendes Mund. „Sikken en Ødselhed at drysse Pengene saadan rundt paa Gulvet,“ raabte Stedsøsteren, men i sit stille Sind var hun misundelig og vilde ogsaa ud i Skoven og plukke Jordbær. Hendes Mor syntes, at det var alt for koldt, men hun havde hverken Rist eller Ro, og Moren maatte tilsidst give efter. Hun syede hende først en dejlig varm Pels og gav hende Kager og Smørrebrød med.

Pigen gik ud i Skoven og kom ogsaa til det lille Hus. De tre smaa Mænd kiggede ud, men hun nikkede ikke til dem, og uden at se til højre eller venstre eller sige Goddag gik hun lige ind i Stuen, satte sig ved Ovnens og begyndte at spise sine Kager. „Giv os lidt med,“ bad de smaa Mænd, men hun svarede: „Jeg kan virkelig ikke undvære noget, der er knap nok til mig selv.“ Da hun havde spist, gav de hende en Kost og sagde: „Gaa ud og fej Sneen væk fra Døren.“ „Fej selv,“ svarede hun, „jeg er ikke Jeres Pige.“ Da hun mærkede, at hun ikke fik noget, gik hun sin Vej. „Hvad skal vi give hende, fordi hun er saa ond og gerrig,“ sagde de smaa Mænd til hinanden, da hun var borte. „Jeg giver hende, at hun bliver grimmere for hver Dag, der gaar,“ sagde den første. „Jeg giver hende, at der springer en Skruptudse ud af Munden paa hende for hvert Ord, hun siger,“ sagde den anden. „Hun skal faa en haard Død,“ sagde den tredie. Pigen søgte imidlertid efter Jordbær udenfor, og da hun ingen fandt, gik hun ærgerlig hjem. Da hun nu vilde fortælle sin Mor, hvordan det var gaaet hende, sprang der en Skruptudse ud af hendes Mund for hvert Ord, hun sagde, og alle Mennesker fattede Afsky for hende.

Mandens Datter blev imidlertid smukkere for hver

Dag, der gik, og Stedmoren ærgrede sig mere og mere, og tænkte kun paa, hvordan hun skulde gøre hende Fortræd, En Dag tog hun en Kedel, satte den paa Ilden og kogte Garn deri. Da det var kogt, kaldte hun paa den stakkels Pige, gav hende en Økse og befalede hende at gaa ned og hugge Hul i Isen og skylle Garnet. Hun gjorde som Stedmoren sagde, og da hun stod nede paa Isen og var ved at hugge Hul i den, kom en Konge kørende forbi i en prægtig Vogn. Han standsede og spurgte; „Hvem er du mit Barn, og hvad bestiller du her?“ „Jeg er en fattig Pige, der skyller Garn,“ svarede hun. Kongen fik ondt af hende, og da han saa, hvor smuk hun var, spurgte han: „Vil du følge med mig?“ „Inderlig gerne,“ svarede hun, glad over at kunne slippe bort fra Moren og Søsteren.

Hun satte sig saa op i Kongens Vogn, og de kørte hjem til hans Slot, hvor Brylluppet blev fejret med stor Pragt. Et Aar efter fødte Dronningen en Søn. Da Stedmoren hørte, hvordan hun havde haft Lykken med sig, gik hun med sin Datter op paa Slottet og lod, som hun vilde besøge hende. Men en Dag, da Kongen var gaaet ud, og der ikke var nogen i Nærheden, tog den onde Kvinde Dronningen ved Hovedet og Datteren tog hende i Benene, og saa kastede de hende ud af Vinduet i Floden, der løb forbi. Derpaa lagde den grimme Datter sig i Sengen, og Moren dækkede noget over hendes Hovede. Da Kongen kom hjem og vilde tale med sin Kone, sagde den gamle: „Det kan ikke gaa an. I maa lade hende have Ro i Dag, hun ligger i stærk Sved.“ Kongen tænkte ikke noget ved det og kom først igen den næste Morgen. Men for hvert Ord, hans Kone sagde, sprang der en Skruptudse ud af hendes Mund, mens der ellers plejede at falde Guldstykker. Da han spurgte, hvor det kunde være, sagde

den gamle, at det gik nok over. Det kom af den stærke Sved.

Om Natten saa Kokkedrengen en And komme svømmende ind ad Vadskerenden. Den sagde:

„Hvad gør vel min Konge i den sene Stund?
Er han vaagen eller hviler han trygt i Nattens Blund?“

Og da han ikke svarede, sagde den:

„Hvad gør alle mine Gæster i det store, smukke Slot?“

Kokkedrengen svarede da:

„De ligger vel i Sengen og sover fast og godt.“

Den spurgte saa igen:

„Og hvad gør min egen lille, elskede Dreng?“

Og han svarede:

„Han sover lunt og blødt i sin hvide Silkeseng.“

Derpaa forvandlede den til Dronningen og tog Barnet i Vuggen, gav det at drikke og puslede det og blev saa igen til en And og svømmede bort. Den kom to Nætter endnu, og den sidste Nat sagde den til Kokkedrengen: „Gaa ind og sig til Kongen, at han skal tage sit Sværd og svinge det tre Gange over mit Hoved.“ Kokkedrengen skyndte sig til Kongen, der kom ud og gjorde som Anden havde sagt, og da han svang Sværdet tredie Gang, stod hans Dronning sund og frisk for ham. Kongen var nu meget glad, men han skjulte Dronningen i et Værelse til om Søndagen, da Barnet skulde døbes. Da det var døbt, spurgte han Stedmoren: „Hvad skal der gøres ved den, der tager en anden ud af Sengen

og kaster den i Vandet?“ „Han skal sættes i en Tønde, der er fuld af Søm indvendig, og trilles ned ad et Bjerg og ud i Vandet,“ sagde den gamle. Men Kongen sagde: „Du har fældet din egen Dom,“ og lod den gamle og Datteren putte i en Tønde, der blev rullet ned ad Bjerget, og trillede i Floden.

De tre Spindersker.

Der var engang en doven Pige, som slet ikke gad spinde, og det nyttede ikke, hvor meget hendes Mor saa skændte paa hende. Men en Dag tabte hun Taalmodigheden og gav Pigen en paa Øret, saa hun gav sig til at tudskraale. Dronningen kørte netop forbi, og da hun kunde høre, at der var nogen, som græd inde i Huset, gik hun derind og spurgte Moren, hvorfor hun slog sin Datter, saa man kunde høre hende skrigе helt ud paa Gaden. Moren skammede sig over at skulle fortælle, hvor doven hendes Datter var, og sagde derfor: „Jeg kan ikke faa hende til at holde op med at spinde, og jeg er saa fattig, at jeg ikke kan skaffe alt det Hør, hun skal bruge.“ „Jeg holder saa meget af, at nogen spinder,“ sagde Dronningen da, „jeg ved ikke noget morsommere end at se Hjulene snurre rundt. Lad hende komme hjem til mig, jeg har Hør nok, og saa kan hun spinde, saa meget hun har Lyst.“ Det var Moren meget tilfreds med, og Pigen kørte af Sted med Dronningen. Da de var kommet til Slottet, viste Dronningen hende tre Værelser, der fra Loft til Gulv var

fulde af den fineste Hør. „Kan du spinde al den Hør op,“ sagde hun, „saa skal du giftes med min ældste Søn. Jeg bryder mig ikke om, at du er fattig. Din Flid vejer det rigelig op.“ Pigen blev forfærdet, for om hun saa havde spundet i tre Hundrede Aar fra Morgen til Aften, var hun ikke bleven færdig. Da Dronningen var gaaet, gav hun sig til at græde, og bestilte ikke en Smule i tre Dage. Da Dronningen kom igen og saa, at hun aldeles ikke havde taget fat paa Arbejdet, blev hun meget forundret, men Pigen undskyldte sig med, at hun havde længtes saadan efter sin Mor, at hun slet ikke havde kunnet bestille noget. Det syntes Dronningen jo nok, der kunde være Mening i. „Men i Morgen tager du fat,“ sagde hun, da hun gik.

Pigen vidste slet ikke, hvad hun skulde gøre, men stod bedrøvet og kiggede ud af Vinduet. Da saa hun, at der kom tre Kvinder gaaende. Den første var platfodet, den andens Underlæbe var saa tyk, at den hang ned over Hagen, og den tredie havde en meget stor Tommelfinger. De standsede nedenfor Vinduet og spurgte Pigen, hvad der var i Vejen. Hun klagede sin Nød for dem, og de tilbød da at hjælpe hende og sagde: „Hvis du vil indbyde os til Brylluppet, og ikke skamme dig ved os, men sige, at vi er dine Kusiner, saa skal vi en Fart spinde det Hør op.“ „Ja, det lover jeg jer,“ sagde Pigen, „kom nu herind og begynd.“ De tre løjerlige Kvinder kom saa op og satte sig i den første Stue og begyndte at spinde. Den ene trak Traaden og traadte Hjulet, den anden vædede den, den tredie snoede den og slog den mod Bordet med Fingrene, og for hver Gang, hun gjorde det, faldt der et Fed Garn ned, og det kunde ikke være spundet finere. Naar Dronningen kom, gemte Pigen de tre Spindersker og viste hende alt det Garn, der var spundet, og hun kunde ikke finde

rosende Ord nok til Pigen. Inden ret mange Dage var alle tre Værelser tømt. Saa sagde de tre Kvinder Farvel. „Men glem nu ikke, hvad du har lovet os,“ sagde de, og saa gik de.

Da Pigen viste Dronningen alt Garnet, begyndte hun at træffe Forberedelser til Brylluppet, og Kongesønnen var glad, fordi han fik saadan en flink Kone. „Jeg har tre Kusiner,“ sagde Pigen, „som har været meget gode imod mig. Maa jeg ikke nok indbyde dem til Brylluppet.“ „Jo, hvorfor ikke,“ svarede Dronningen og hendes Søn. Ved Festens Begyndelse kom de tre Kvinder ind i nogle løjerlige Dragter, og Bruden sagde til dem: „Velkommen, kære Kusiner.“ „Hvordan kan du dog være i Familie med de sære Kvindfolk?“ sagde Brudgommen. Derpaa gik han hen til den ene og spurgte, hvorfor hun var platfodet. „Det er jeg bleven af at træde Rokken,“ svarede hun. Han spurgte saa den anden, hvordan hun havde faaet den tykke Underlæbe. „Af at væde Garnet,“ svarede hun. „Hvordan har I faaet den brede Tømmelfinger,“ spurgte han nu den tredie. „Af at dreje Traaden,“ svarede hun. „Min dejlige Brud maa aldrig mere røre en Rok,“ sagde Prinsen helt forfærdet, og saadan slap hun for at spinde.

Hans og Grete.

Ved Udkanten af en stor Skov boede der en fattig Brændehugger med sin Kone og sine to Børn. Drengens hed Hans og Pigen hed Grete. De havde kun lidt at

bide og brænde og engang, da der var Dyrtid i Landet, vidste Manden slet ikke, hvordan han skulde skaffe det daglige Brød. Om Aftenen, da han var kommen i Seng og laa og tænkte over sin Ulykke, sukkede han og sagde til sin Kone: „Hvad skal der dog blive af os. Vi har slet ingen Mad til Børnene, knap nok til os selv.“ „Ved du hvad,“ sagde Konen, „i Morgen tidlig følger vi Børnene ind i den tætte Skov, og tænder et Baal der. Vi giver dem hvert et Stykke Brød, og saa gaar vi paa Arbejde. De kan ikke finde hjem igen, og saa er vi af med dem.“ „Nej, det gør jeg ikke,“ sagde Manden, „jeg kan virkelig ikke nænne at lade mine Børn blive ganske alene i den store Skov. De bliver jo ædt af de vilde Dyr.“ „Du er et rigtigt Tossehovede,“ sagde hans Kone vredt, „vi dør jo allesammen af Sult. Du kan saamæn godt begynde at tømre Kisterne sammen.“ Hun blev ved at plage ham, til han gav efter. „Men det gør mig dog skrækkelig ondt for de stakkels Børn,“ sagde han.

De to Børn havde ikke kunnet sove af Sult og havde hørt, hvad deres Mor havde sagt. Grete græd og sagde til Hans: „Nu er det ude med os.“ „Vær stille, Grete,“ svarede han, „jeg skal nok finde paa Raad.“ Da de gamle var faldne i Søvn, stod han op og listede sig ud. Maanen skinnede klart, og de hvide Kiselstene, der laa udenfor paa Vejen, lyste som Sølv. Han stoppede sine Lommer fulde af dem og gik hjem igen og sagde til Grete: „Læg du dig kun rolig til at sove, lille Søster. Den gode Gud vil ikke forlade os.“ Derpaa krøb han op i sin Seng igen.

Da det gryede ad Dag, vækkede Konen Børnene. „Staa op I Dovenkroppe,“ sagde hun, „nu skal vi ud i Skoven og hente Brænde.“ Hun gav hver af dem et Stykke Brød og sagde: „Der har I Jeres Middags-

mad. Mer faar I ikke.“ Grete tog Brødet ind under Forklædet, fordi Hans havde Lommen fuld af Sten, og de begav sig nu allesammen paa Vej. Da de havde gaaet et lille Stykke, stod Hans stille og vendte sig om og kiggede efter Huset, og da de var komne lidt videre, vendte han sig om igen. „Hvorfor vender du dig hele Tiden om?“ spurgte Faren, „det har vi ikke Tid til, tag Benene med dig.“ „Jeg ser efter min hvide Kat,“ sagde Hans, „den sidder oppe paa Taget og vil sige Farvel til mig.“ „Hvor du dog kan vrøvle,“ sagde Moren, „det er jo ikke andet end Solen, der skinner paa Skorstenen.“ Hans havde imidlertid slet ikke kigget efter Katten, men bare kastet Kiselstene bagved sig paa Vejen.

Da de var komne dybt ind i Skoven, sagde Faren: „Kan I nu samle Brænde, lille Børn. Saa tænder jeg Ild, for at I ikke skal fryse.“ Hans og Grete samlede en lille Bunke Riskviste. Faren stak Ild paa den, og da den var kommen godt i Brand, sagde Konen: „Sæt Jer saa ned ved Ilden og hvil Jer, mens vi gaar ind i Skoven og hugger Brænde. Naar vi er færdige, kommer vi igen og henter Jer.“

Hans og Grete satte sig ved Ilden, og ved Middagstid spiste de deres tørre Brød. De kunde høre Slagene af en Økse og troede derfor, at Faren var i Nærheden, men Lyden kom kun af, at han havde bundet en Gren fast ved et Træ, og nu slog Vinden den derimod. Til sidst blev de søvnige og faldt da ogsaa i Søvn, og da de vaagnede, var det allerede mørk Nat. Grete gav sig til at græde. „Hvordan skal vi dog finde ud af Skoven,“ sagde hun. Men Hans trøstede hende. „Vent bare til Maanen kommer frem,“ sagde han, „saa skal vi nok finde Vejen hjem.“ Og da Maanen var staaet op, tog Hans sin Søster i Haanden og de lysende Kisel-

stene viste ham Vej. De gik hele Natten, og først om Morgenens naaede de deres Fars Hus. De bankede paa, og da Konen lukkede op og saa, at det var dem, sagde hun: „Hvor har I dog været henne, I slemme Børn. Vi troede slet ikke, I var kommet hjem mer.“ Men Faren blev glad, da han saa dem, for han havde haft Samvittighedsnag, fordi han havde ladet dem blive alene tilbage i Skoven.

Kort Tid efter var der stor Elendighed igen, og Børnene hørte, at Moren om Natten sagde til Faren: „Nu har vi kun et halvt Rugbrød tilbage, saa er den Potte ude. Hvis Børnene ikke kommer af Vejen, er vi fortabt allesammen. Vi maa bringe dem endnu længere ind i Skoven, saa de ikke kan finde Vej hjem.“ Det gjorde Manden meget ondt og han tænkte: „Det var smukkere, at dele den sidste Mundfuld med sine Børn.“ Men Konen brød sig aldeles ikke om, hvad han sagde. Naar man har sagt A maa man ogsaa sige B, og da han havde givet efter første Gang, maatte han ogsaa bøje sig nu. Børnene havde imidlertid igen ligget vaagne og havde hørt det hele. Da de Gamle var faldne i Søvn, stod Hans op og vilde ud og samle Kiselstene ligesom forrige Gang, men Moren havde laaset Døren. Alligevel trøstede han sin Søster og sagde: „Du skal ikke græde, Grete. Den gode Gud hjælper os nok.“

Tidlig næste Morgen kom Konen og sagde til Børnene, at de skulde staa op. De fik hver et Stykke Brød, men det var meget mindre end forrige Gang. Hans tog Brødet i Lommen og brækkede det i smaa Stykker, og mens de gik, vendte han sig hvert Øjeblik om og kastede et lille Stykke paa Jorden. „Skynd dig dog lidt, Hans,“ sagde Faren, „hvad er det dog nu, du kigger efter.“ „Det er min Due, der sidder oppe paa

Taget og vil sige Farvel til mig," sagde Hans. „Din Dumrian," skændte Konen, „det er jo ikke andet end Solen, der skinner paa Skorstenen." Men efterhaanden som de gik, kastede Hans alle Brødsmulerne paa Vejen.

Konen førte Børnene saa dybt ind i Skoven, som de aldrig i deres Liv havde været. Der tændte Manden et Baal, og Moren sagde: „Sæt Jer nu her og hvil Jer, og sov, hvis I er søvnige. I Aften, naar vi er færdige med at hugge Brænde, kommer vi og henter Jer." Ved Middagstid tog Grete sit Stykke Brød frem og delte det med Hans, der jo havde strøet sit paa Vejen. Saa faldt de i Søvn, og det blev Aften, men der kom ingen og hentede de stakkels Børn. Da de vaagnede, var det mørk Nat, men Hans trøstede sin Søster og sagde: „Vent bare til Maanen kommer frem, og vi kan se Brødsmulerne, saa kan vi nok finde hjem." Men Skovens Tusind Fugle havde hakket alle Brødkrummerne op, og der var ikke een tilbage. „Vi finder nok Vej alligevel," sagde Hans, men det gjorde de ikke. De gik hele Natten og hele næste Dag, men de kom ikke ud af Skoven. De havde ikke faaet andet at spise end et Par Bær, de havde fundet, og var saa trætte, at de ikke kunde staa paa Benene. Saa lagde de sig under et Træ og faldt snart i Søvn.

Den næste Dag gik de videre, men de kom kun dybere og dybere ind i Skoven, og de var lige ved at dø af Sult. Ved Middagstid fik de Øje paa en snehvid Fugl, som sad paa en Gren og sang saa dejligt, at de blev staaende for at høre paa den. Da den havde sunget lidt, fløj den op fra Grenen, og de fulgte saa bagefter den og kom til et lille Hus, og Fuglen satte sig paa Taget. Da de kom helt hen til Huset, saa de, at det var lavet af Brød og Taget af Pandekager. Ruderne var af hvidt Sukker. „Nu kan vi da faa noget

at spise," raabte Hans glad. „Kom Grete, tag du et Stykke af Vinduet, det er dejlig sødt, saa spiser jeg noget af Taget." Han stillede sig nu paa Tæerne og brækkede et lille Stykke af Taget for at prøve, hvordan det smagte, og Grete gav sig til at gnave løs paa Ruden. Da hørte de inde fra Stuen en tynd Stemme, der raabte:

„Hvem er det derude,
Som gnaver paa min Rude?"

Børnene svarede:

„Det er bare Stormens Sus
Der tuder og hviner gennem Jert Hus,"

og spiste videre uden at lade sig forstyrre. Hans, der syntes at Taget smagte dejligt, brækkede et stort Stykke af, og Grete stødte en hel Rude ind og gjorde sig rigtig til Gode dermed. Pludselig gik Døren op og en ældgammel Kone, der støttede sig paa en Krykke, kom ud. Hans og Grete blev saa bange, at de tabte det, de holdt i Haanden. Den gamle rokkede med Hovedet og sagde: „Hvordan er I kommen herhen, lille Børn. Kom ind med mig og bliv hos mig, jeg skal ikke gøre Jer Fortræd." Hun tog dem i Haanden og gik med dem ind i Huset. Der fik de dejlig Mad, Mælk og Pandekager med Sukker og Æbler og Nødder. Derpaa puttede hun dem i to smaa bløde Senge, og Hans og Grete troede, de var komne i Himlen.

Den gamle var imidlertid en ond Heks og slet ikke saa rar, som hun lod. Hun havde kun bygget Kagehuset for at lokke Børn til sig. Naar hun havde faaet et Barn i sin Magt, dræbte hun det, kogte det og spiste det, og saa var det rigtig en Festdag for hende. Heksene har røde Øjne og er temmelig nærsynede, men

de har en fin Næse ligesom Dyrene og kan lugte, saa snart der er Mennesker i Nærheden. Da Hans og Grete kom henimod Huset, grinede hun onskabsfuldt og sagde: „De skal ikke slippe fra mig.“

Tidlig næste Morgen, før Børnene var vaagnede, stod hun op, og da hun saa dem ligge der med deres røde runde Kinder og sove trygt, tænkte hun: „Det bliver en Lækkerbidsken.“ Hun tog saa fat i Hans med sine tørre Hænder, bar ham ud i Stalden og lukkede ham inde bag et Gitter, uden at bryde sig om, at han græd og bad for sig. Saa gik hun ind og ruskede Grete vaagen og sagde: „Staa op, din Drivert, og hent noget Vand og lav noget god Mad til din Bror. Han sidder ude i Stalden, og naar han er bleven rigtig tyk og fed, æder jeg ham.“ Grete gav sig til at græde, men det nyttede ikke, hun maatte gøre, som den slemme Heks forlangte.

Nu fik Hans den dejligste Mad, men den stakkels Grete fik ikke andet end Affald. Hver Morgen gik den gamle ned til Stalden og raabte: „Stik din Finger ud, saa jeg kan mærke, om du er bleven fed.“ Hans stak imidlertid et afnavet Ben ud mellem Tremmerne og den gamle, der ikke kunde se det med sine svage Øjne, troede at det var hans Finger, og kunde ikke begribe, at han blev ved at være saa mager. Da der var gaaet fire Uger, og Hans ikke blev en Smule tykkere, tabte hun Taalmodigheden. „Skynd dig lidt at bringe Vand op“, sagde hun til Grete, „enten Hans er tyk eller tynd, vil jeg spise ham i Morgen.“ Taarerne løb den stakkels lille Grete ned ad Kinderne, men hun maatte gaa. „Hjælp os dog, du gode Gud“, sagde hun, „bare de vilde Dyr i Skoven havde ædt os, saa var vi dog i det mindste blevet sammen.“ „Hold op med det Tuder“, sagde den gamle, „det hjælper dog ikke.“

Den næste Morgen maatte Grete tænde Ild paa Skorstenen og sætte Kedlen over. „Vi skal først bage,“ sagde Heksen, „jeg har allerede fyret under Bagerovnen og æltet Deigen.“ Hun puffede den stakkels Pige hen til Ovn, og Flammerne slog ud af den. „Kryb ind og se, om den nu ogsaa er rigtig varm,“ sagde hun. Grete kunde nok mærke, at det var Meningen, at hun skulde steges derinde, og sagde derfor: „Hvordan skal jeg dog komme derind.“ „Din Gaas,“ sagde Heksen, „Aabningen er da stor nok. Kan du se, der er endogsaa Plads nok til mig,“ og i det samme stak hun Hovedet ind i Ovn. Da gav Grete hende et Puf, saa hun røg derind, og i en Fart smækkede hun Jerndøren i og satte Slaaen for. Den gamle begyndte at hyle og skrige, men Grete skyndte sig blot af Sted, og Heksen maatte brænde op.

Grete løb lige ud til Hans, aabnede Gitteret og jublede: „Nu er vi frelst, Hans, den gamle Heks er død,“ og Hans sprang ud, saa glad som en Fugl, der slipper ud af sit Bur. De omfavnede og kyssede hinanden og gik saa tilbage til Heksens Hus, for nu var der jo ikke noget at være bange for. Der stod store Kasser fulde af Perler og Ædelstene. „De er bedre end Kiselstene,“ sagde Hans og fyldte sine Lommer. „Jeg vil ogsaa have noget med hjem,“ sagde Grete og tog en hel Mængde i sit Forklæde. „Lad os nu skynde os at komme ud af Skoven,“ sagde Hans, og de begav sig paa Vej. Da de havde gaaet et Par Timer, kom de til en stor Sø. „Den kan vi ikke komme over,“ sagde Hans, „jeg kan ingen Bro se.“ „Der er heller ingen Skibe,“ svarede Grete, „men dér svømmer en hvid And. Den hjælper os nok, naar vi beder den derom.“ Saa raabte hun:

„Kom du lille hvide And,
Bær os til den anden Strand.“

Anden kom straks svømmende, og Hans satte sig paa Ryggen af den og vilde have, at Grete skulde sætte sig bagved ham. „Nej, det gør jeg ikke,“ svarede Grete, „det er altfor tungt for Anden. Den maa hellere komme tilbage og hente mig.“ Det gjorde den rare And saa, og da de lykkelig og vel var komne i Land paa den anden Bred, syntes de nok, at Skoven saa dem saa bekendt ud, og det varede heller ikke ret længe, før de kunde skimte deres Faders Hus mellem Træerne. Da gav de sig til at løbe af alle Kræfter og styrtede ind i Stuen og faldt ham om Halsen. Manden havde ikke haft en glad Time, siden han havde forladt Børnene i Skoven, og den onde Mor var død. Grete kastede Perlerne og Ædelstenene ud af Forklædet, og Hans tog den ene Haandfuld efter den anden op af Lommen. Nu var alle Sorger slukt, og de levede længe i Fryd og Glæde.

Snip snap Snude
Nu er Historien ude.

De tre Slangeblade.

Der var engang en fattig Mand, som ikke mere kunde skaffe Føden til sin eneste Søn. Sønnen sagde derfor til ham: „Jeg er kun til Byrde for dig, kære Fader. Jeg vil hellere drage ud og se at fortjene mit Brød.“ Faderen gav ham sin Velsignelse, og de tog

dybt bedrøvede Afsked med hinanden. Paa denne Tid var der netop en mægtig Konge, der førte Krig, og Ynglingen tog Tjeneste hos ham. Han kom straks med i et stort Slag. Det regnede med Kugler, og rundt om ham faldt hans Kammerater døde til Jorden. Da ogsaa Anføreren var falden, vilde Resten af Hæren flygte, men Ynglingen opmuntrede dem og sagde: „Vi vil ikke lade vort Fædreland gaa til Grunde.“ De fulgte ham da allesammen imod Fjenden og vandt Sejr. Da Kongen fik at vide, at det alene var ham, han kunde takke derfor, blev han ophøjet til den første Mand i Landet og fik store Rigdomme.

Kongen havde en Datter, som var meget smuk, men en sær en. Hun havde aflagt det Løfte kun at gifte sig med den, der vilde lade sig levende begrave med hende, naar hun døde. „Hvis han virkelig holder af mig af hele sin Sjæl,“ sagde hun, „kan Livet ikke have noget Værd for ham, naar jeg er død.“ Hvis han døde først, vilde hun ogsaa lade sig levende begrave med ham. Dette Løfte havde hidindtil afskrækket alle Friere, men Ynglingen blev saa betaget af hendes Skønhed, at han anholdt om hendes Haand hos hendes Far. „Ved du nu ogsaa, hvad du maa love hende,“ spurgte Kongen. „Ja,“ svarede han, „men min Kærlighed er saa stor, at det ikke afskrækker mig.“ Saa gav Kongen sit Samtykke, og Brylluppet blev fejret med stor Pragt.

De levede nu i lang Tid lykkeligt med hinanden, men pludselig blev den unge Dronning meget syg, og ingen af Lægerne kunde frelse hende. Da hun var død, huskede den unge Konge, hvad han havde lovet, og gøs naar han tænkte paa, at han skulde ned i den mørke Grav, men han kunde ikke slippe fri, for Kongen havde sat Vagt ved alle Døre, for at han ikke skulde forsøge at unddrage sig sin Skæbne. Da den Dag kom, da

Liget skulde bisættes i den Hvælving, hvor Kongerne blev begravede, blev han ogsaa ført derved, og Døren blev laaset efter ham.

Ved Siden af Kisten stod et Bord med fire Lys, fire Skiver Brød og fire Flasker Vin. Naar han havde spist det, maatte han dø af Sult. Han spiste kun en Bid Brød hver Dag og drak en lille Smule Vin, mens Døden rykkede nærmere og nærmere. Han sad ganske stille og stirrede hen for sig, men pludselig saa han, at der kom en Slange krybende henimod Liget. Han tænkte, den vilde gnave i det og drog sit Sværd og sagde: „Saa længe jeg lever, skal du ikke røre hende“. Derpaa huggede han den i tre Stykker. Lidt efter kom nok en Slange krybende, og da den saa, at den anden var død, kravlede den tilbage, men kom lidt efter igen med tre grønne Blade i Munden. Den lagde saa de tre Stykker sammen og lagde et Blad paa hvert af Saarene. Slangen blev straks levende igen og de krøb nu begge hurtigt bort. Bladene blev liggende paa Jorden, og den ulykkelige unge Mand, der havde set det hele, kom til at tænke paa, om Bladene ikke ogsaa havde Kraft til at gøre et Menneske levende igen. Han lagde saa et paa den døde Dronnings Mund og et paa hvert af hendes Øjne. Næppe havde han gjort det, før Blodet strømmede rask gennem Aarerne, hendes Kinder fik Farve, og hun slog Øjnene op og sagde: „Hvor er jeg?“ „Du er hos mig, kære Kone,“ svarede han og fortalte, hvordan det hele var gaaet til. Han gav hende nu noget Vin at drikke, og da hun var bleven styrket, gik de hen og bankede saa stærkt paa Døren, at Vagten hørte det og meldte det til Kongen. Han kom selv ned og lukkede op og blev lige saa glad som de, da han saa, at de var levende begge to. Den unge Mand gav de tre Slangeblade til en Tjener og sagde: „Pas godt

paa dem og bær dem altid hos dig. Vi kan maaske komme til at trænge til dem.“

Der var imidlertid foregaaet en stor Forandring med Dronningen, siden hun var bleven levende igen; hver Gnist af Kærlighed til hendes Mand var slukt. Da de nogen Tid efter begav sig paa en Sejltur over Havet for at besøge hans gamle Fader, glemte hun helt hans store Godhed og Trofasthed og fattede Kærlighed til Skipperen. Og engang, da den unge Konge sov, tog de ham og kastede ham overbord. Da de havde gjort denne skammelige Gerning, sagde hun: „Nu er det bedst, vi vender hjem og siger, at han er død paa Vejen. Jeg skal nok fortælle min Fader saa meget godt om dig, at han giver sit Samtykke til, at vi gifter os, og saa kan du arve Kronen.“ Men den tro Tjener, der havde været Vidne til det altsammen, satte i Stillehed en lille Baad i Vandet og roede af Sted for at finde sin Herre. Han fandt ogsaa hans Lig og fik det fisket op, lagde Slangebladene paa hans Mund og Øjne og kaldte ham saaledes til Live igen.

De roede nu af alle Kræfter, og Baaden fløj saa hurtigt af Sted, at de naaede hjem til Kongen før Skibet. Han blev meget forundret, da han saa den unge Konge komme alene hjem og spurgte, hvad der var hændt. Da han hørte om sin Datters onde Handling, sagde han: „Det er mig umuligt at tro det, men Sandheden kommer jo nok for en Dag.“ Han lukkede saa de to inde i et Værelse og sørgede for, at ingen fik dem at se. Kort Tid efter kom det store Skib hjem, og den onde Kvinde gik op til sin Fader med et bedrøvet Ansigt. „Hvorfor kommer du alene hjem?“ spurgte han, „hvor er din Mand?“ „Jeg er meget ulykkelig, kære Fader,“ svarede hun, „min Mand blev pludselig syg og døde, og hvis denne brave Skipper

ikke havde hjulpet mig, havde jeg været ilde faren. Han var til Stede ved Dødslejet og kan fortælle det hele.“ „Nu vil jeg gøre den Døde levende igen,“ sagde Kongen, aabnede Døren og kaldte paa den unge Konge og hans Tjener. Da hun saa sin Mand, blev hun som ramt af Lynet og kastede sig paa Knæ og bad om Naade. Men Kongen sagde: „Du fortjener ingen Skaansel. Han var beredt til at dø med dig og har givet dig Livet tilbage. Men du har dræbt ham, mens han sov, og du skal faa den Straf, du fortjener.“ Derpaa blev hun og hendes Medskyldige ført ombord paa et Skib, der var læk, og det drev ud paa Havet og forsvandt snart i Bølgerne.

Den hvide Slange.

For mange, mange Aar siden levede der en Konge, som var berømt over hele Verden for sin Visdom. Han vidste alt, hvad der skete, og man skulde næsten tro, at han fik Bud paa Luftens Vinger om de hemmeligste Ting. Men han havde en underlig Vane. Hver Middag, naar der var taget af Bordet, og alle var gaaet ud, maatte en tro Tjener bringe ham endnu et Fad. Det var lukket, og Tjeneren vidste lige saa lidt som noget andet Menneske, hvad der var deri, for Kongen spiste ikke af det, før han var helt alene. Saadan var det gaaet i nogen Tid, men en Dag blev Tjeneren grebet af en saa uimodstaaelig Nysgerrighed, at han listede sig ind i et andet Værelse med Fadet. Da han havde

laaset Døren omhyggeligt, tog han Laaget af og saa, at der laa en hvid Slange. Han fik straks saadan Lyst til at smage paa den og skar et lille Stykke af og puttede det i Munden. Næppe havde han spist det, før han hørte en underlig Susen og Hvisken udenfor Vinduet. Han gik derhen og lyttede og opdagede da, at det var Spurveene, der talte med hinanden og fortalte alt, hvad de havde oplevet i Mark og Skov. Enhver, der spiste af Slangen, fik Evne til at forstaa Dyrenes Sprog.

Samme Dag blev en af Dronningens kostbare Ringe borte, og Mistanken faldt paa den tro Tjener, der havde Adgang til alle Værelser. Kongen kaldte ham for sig og sagde, at hvis han ikke inden næste Dag kunde sige, hvem der var Tyven, vilde han blive antaget for Gerningsmanden og henrettet. Det hjalp ikke, at han forsikrede, han var uskyldig. Han gik da bekymret frem og tilbage i Gaarden og tænkte paa, hvordan han skulde blive frelst. Ude i Vandet svømmede Ænderne fredeligt omkring og pudsede sig med Næbbet og snaktede sammen. Tjeneren blev staaende og hørte paa dem. De talte om det dejlige Foder, de havde faaet om Morgen, og en af dem sagde ærgerlig: „Jeg har i Hastværket slugt Kejserindens Ring, der var falden ud af Vinduet, den ligger saa tungt i min Mave.“ Tjeneren greb den øjeblikkelig i Nakken, bar den op i Køkkenet og sagde til Kokken: „Her er en dejlig fed And, den skulde du slagte.“ Kokken saa paa den og sagde: „Ja, den har saamænd ædt godt, den kan nok fortjene at blive stegt.“ Han skar Halsen over paa den, og da Indvoldene blev tagne ud, fandt han Dronningens Ring i Maven. Tjeneren kunde nu let bevise sin Uskyldighed, og Kongen, der vilde gøre sin Uret god igen, gav ham Lov til at for-

lange, hvad han vilde, og lovede at gøre ham til den fornemste Mand i Landet, hvis han ønskede det.

Tjeneren brød sig imidlertid slet ikke derom, men bad om en Hest og nogle Rejsepenge, for han havde Lyst til at se sig om i Verden. Det gav Kongen ham gerne, og han begav sig straks paa Vej. En Dag kom han forbi en Dam, hvor han saa tre Fisk, der hang fast mellem Sivene og laa og snappede efter Vejret. Man siger jo nok, at Fiskene er stumme, men han forstod straks, at de klagede over, at de nu skulde dø. Han fik Medlidenhed med dem, steg af Hesten og hjalp dem med at slippe løs. De var meget taknemmelige og stak Hovederne op af Vandet og raabte; „Vi skal nok gengælde dig din Godhed.“ Han red videre og nogen Tid efter syntes han, at han hørte Stemmer nede fra Sandet. Han lyttede efter og hørte da en Myredronning, der sukkende sagde: „Bare de dumme Mennesker kunde blive os fra Livet med deres klodsede Dyr. Der kommer den store Hest og tramper alle mine Myrer ihjel.“ Tjeneren bøjede om ad en Sidevej, og Myredronningen raabte efter ham: „Vi skal nok gengælde dig din Godhed.“ Vejen førte gennem en Skov, og derinde kom han forbi to Ravne, der var ifærd med at kaste deres Unger ud af Reden. „Pak Jer,“ raabte de, „vi kan ikke mere skaffe Mad til Jer. I er store nok til at ernære Jer selv.“ De stakkels Unger laa paa Jorden og baskede med Vingerne og skreg: „Vi kan ikke engang flyve, vi dør af Sult.“ Den gode Tjener steg da af Hesten, stødte sin Dolk i den og lod den ligge, for at Ravneungerne kunde faa noget at spise. De kom saa hoppende og aad sig mætte og raabte efter ham: „Vi skal nok gengælde dig din Godhed.“

Nu maatte han bruge sine Ben, og langt om længe kom han til en By. Der var stor Trængsel paa Ga-

derne, og en Mand kom ridende paa en Hest og forkyndte, at Kongedatteren ønskede at gifte sig, men den, der vilde bejle til hende, maatte først bestaa en vanskelig Prøve, og bestod han den ikke, havde han sit Liv forbrudt. Mange havde allerede forsøgt derpaa, men de havde alle sat Livet til. Da Ynglingen saa Kongedatteren, blev han saa blændet af hendes Skønhed, at han ikke tænkte paa Faren, men meldte sig som Frier.

Han blev nu ført ned til Havet, og en Guldring blev kastet i Vanden. Kongen befalede ham at bringe Ringen tilbage og tilføjede: „Men hvis du kommer op igen uden den, bliver du styrtet ud og finder din Død i Bølgerne.“ Alle beklagede den smukke Yngling, der blev staaende alene tilbage paa Bredden. Mens han stod der og tænkte paa, hvad han skulde gøre, saa han tre Fisk komme svømmende. Det var dem, hvis Liv han havde frelst. Den midterste holdt en Muslingeskal i Munden og lagde den op paa Stranden for hans Fødder, og da han tog den op og aabnede den, laa Guldringen deri. Glad bragte han den til Kongen og troede, at han nu skulde faa sin Løn. Men da den stolte Kongedatter fik at vide, at han ikke var hende jævnbyrdig, forlangte hun, at han skulde stilles paa endnu en Prøve. Hun gik selv ned i Haven og strøede ti Sække Hirsekorn ud i Græsset. „Dem maa han samle op inden Sol staar op i Morgen,“ sagde hun, „og der maa ikke mangle en eneste.“ Ynglingen satte sig ude i Haven og tænkte paa, hvad han dog skulde gøre, men han kunde ikke finde paa Raad og sad bedrøvet og ventede, at han skulde føres til Retterstedet næste Dag. Men da Solens første Straaler faldt ind i Haven, saa han, at alle ti Sække var fyldt til Randen, og der manglede ikke et eneste Korn. Myredronningen havde været der med sine tusind og atter tusind Myrer, og de havde

samlet alt Kornet op. Da Kongedatteren kom ned i Haven, saa hun mod Forventning, at Ynglingen havde gjort, hvad hun havde sagt. Men hun kunde endnu ikke bøje sit stolte Hjærte og sagde: „Jeg vil alligevel ikke gifte mig med ham, før han har skaffet mig et Æble fra Livets Træ.“ Ynglingen havde ingen Anelse om, hvor Livets Træ groede, men han begav sig straks paa Vej. Da han havde vandret gennem tre Kongeriger, kom han ind i en stor Skov og satte sig til at sove under et Træ. Pludselig hørte han en Støj ovenover sit Hovede, og et gyldent Æble faldt ned i hans Haand. Paa samme Tid kom tre Ravne flyvende, satte sig ved hans Fødder og sagde: „Vi er de tre Ravneunger, som du reddede fra at dø af Sult. Da vi fik at vide, at du søgte efter det gyldne Æble, fløj vi over Havet til Verdens Ende, hvor Livets Træ staar, og hentede Æblet til dig.“ Ynglingen begav sig nu glad paa Hjemvejen og bragte den smukke Kongedatter Æblet, og nu kunde hun ikke finde paa flere Udflugter. De delte saa Livets Æble, og da hun havde spist det, kom hun til at holde uendelig meget af ham, og de levede lykkeligt med hinanden i mange, mange Aar.

Halmstraaet, Gnisten og Bønnen.

Der var engang en fattig Kone, som boede i en lille Landsby. En Dag gjorde hun Ild paa Skorstenen for at koge sig nogle Bønner, og for at det skulde brænde hurtigere, stak hun en Haandfuld Halmstraa i Ilden. Da

hun rystede Bønnerne ud i Gryden, faldt en af dem ved Siden af, uden at hun mærkede det. Den kom til at ligge lige ved Siden af et Halmstraa, og lidt efter sprang der en Gnist ned fra Ilden og faldt i Nærheden af dem. „Hvor kommer I fra, Godtfolk,“ spurgte Halmstraaet. „Gudskelov jeg slap ud af Skorstenen,“ sagde Gnisten, „ellers var jeg bleven brændt til Aske.“ „Jeg maa ogsaa være glad over, at jeg har beholdt Livet,“ sagde Bønnen, „hvis jeg var kommen i Gryden med mine Kammerater, var jeg bleven kogt til Grød.“ „Og min Skæbne var nær ikke bleven bedre,“ sagde Halmstraaet, „den gamle tog alle mine Brødre, hele tredsindstyve, og kastede dem paa Ilden. Heldigvis slap jeg fra hende og faldt herved.“ „Hvad skal vi nu gøre?“ spurgte Gnisten. „Jeg synes, vi skal holde sammen for Fremtiden,“ svarede Bønnen, „og for at vi ikke skal blive udsat for flere Farer her, synes jeg, vi skal drage bort til et fremmed Land.“

De to andre syntes godt om Forslaget, og de begav sig straks paa Vej. Men da de havde gaaet et Stykke, kom de til en lille Bæk, og da der ingen Bro var, vidste de ikke, hvordan de skulde komme over. Halmstraaet fandt imidlertid paa Råad og sagde: „Jeg lægger mig tværs over Vandet, saa kan I bruge mig til Bro.“ Det sprang nu ud i Vandet og lagde sig henover det, og Gnisten, der var rask paa det, begav sig nok saa kæk ud paa Broen. Men da den var kommet et lille Stykke ud, blev den bange, da den hørte, hvordan Vandet brusede, og standsede og turde ikke gaa videre. Der gik da Ild i Halmstraaet, der brændte over i to Stykker, og Gnisten faldt hvislende ned i Vandet og druknede. Bønnen, der endnu stod paa Bredden, brast i Latter, da den saa det, og lo saa voldsomt, at den revnede. Det havde nu ogsaa været ude med den, hvis

der ikke til alt Held var kommen en Skrædder forbi. Han fik Medlidenhed med Bønnen, tog Naal og Traad frem og syede den sammen. Bønnen takkede ham mange Gange. Manden havde imidlertid syet med sort Garn, og deraf kommer det, at der er en sort Stribe paa alle Bønner.

Askepot.

Der var engang en rig Mand, hvis Kone blev syg, og da hun følte, at Døden nærmede sig, kaldte hun paa sin eneste Datter og sagde: „Bliv ved at være from og god, min lille Pige, saa vil den gode Gud nok hjælpe dig. Og naar jeg kommer i Himlen, vil jeg se ned paa dig, og mine Tanker vil følge dig hvor du gaar.“ Derpaa lukkede hun sine Øjne og døde. Pigen gik hver Dag ud til sin Mors Grav og græd og blev ved at være from og god. Da det blev Vinter, bredte Sneen et hvidt Dække over Graven, og da Foraaret kom og Solen tog det bort, tog Manden sig en anden Kone.

Denne Kone havde to Døtre. De havde smukke Ansigter, men deres Hjerter var onde og haarde. Der begyndte nu en slem Tid for den stakkels Steddatter. „Skal den dumme Tøs sidde herinde i Stuen hos os,“ sagde de onde Piger, „den, der vil have noget at spise, maa arbejde for det. Ud i Køkkenet med den Kokketøs.“ De tog hendes smukke Klæder fra hende, og gav hende en gammel graa Kjole og Træsko. „Se, hvor Prinsessen er fin,“ raabte de leende og jog hende ud i

Køkkenet. Der maatte hun arbejde strengt fra Morgen til Aften, staa op før Daggry og hente Vand og gøre Ild paa, lave Mad og vadske op. Ovenikøbet gjorde Søstrene hende al den Fortræd, de kunde, og kastede Ærter og Bønner i Asken, saa hun maatte have det Besvær at samle dem op igen. Om Aftenen, naar hun var træt, havde hun ingen Seng, hun kunde lægge sig i, men maatte sove ved Siden af Skorstenen. Det var da intet Under, at hun altid var støvet og snavset, og hun blev derfor kaldt Askepot.

En Gang, da Faren skulde til Marked, spurgte han sine Steddøtre, hvad han skulde bringe med hjem til dem. „Smukke Klæder,“ sagde den ene, „Perler og Ædelstene,“ bad den anden. „Men hvad vil du have, Askepot?“ „Maa jeg faa den første Gren, der støder imod din Hat, naar du gaar hjem,“ bad hun. Han købte da ogsaa nye Klæder og Perler og Ædelstene til sine to Døtre. Paa Hjemvejen løb han imod en Gren, som puffede Hatten af Hovedet paa ham, og han huskede nu, hvad Askepot havde bedt ham om, og brækkede den af. Da han kom hjem, gav han hver af sine Døtre, hvad de havde ønsket sig. Askepot gik ud og plantede Grenen paa sin Mors Grav, og hendes Taarer faldt ned paa Jorden. Grenen voksede til og blev til et prægtigt Træ. Askepot gik hver Dag ud og satte sig under Træet og græd. Saa kom der en hvid Fugl flyvende og satte sig i Træet, og naar hun bad om noget, kastede den det ned i Skødet paa hende.

Paa denne Tid traf Kongen Forberedelser til en stor Fest. Alle smukke Jomfruer i hele Landet var indbudt, for at hans Søn kunde vælge sig en Brud iblandt dem. Da de to Stedsøstre fik at vide, at de ogsaa skulde med, blev de i godt Humør og sagde til Askepot: „Kom og red vores Haar og børst vores Sko. Nu skal vi til Bryl-

lup i Kongens Slot.“ Askepot gjorde det, men græd, for hun vilde ogsaa gerne til Fest, og hun bad saa Stedmoren, om hun maatte komme med. „Vil du til Bryllup?“ sagde hun haanligt. „Du er saa sort som Jorden og har hverken Sko eller Klæder.“ Da hun blev ved med at bede, sagde Stedmoren: „Nu kaster jeg denne Skaal Bønner i Asken. Hvis du kan samle dem op inden to Timer, skal du faa Lov at gaa med.“

Askepot gik nu ud i Haven og raabte: „Kom alle mine Duer og alle smaa Fugle under Himlen og hjælp mig.

Saml Bønnerne op, som I kan bedst,
Askepot skal i Aften til Fest.“

Straks kom to hvide Duer flyvende ind ad Køkkenvinduet, og efter dem kom en hel Mængde andre Fugle. Allesammen gav de sig til at samle Bønnerne op og i mindre end en Time var de færdige. Pigen bragte Stedmoren Skaalen og troede, at hun nu fik Lov at komme med til Brylluppet. Men hun sagde: „Du bliver bare til Latter, Askepot, du har jo ingen Klæder.“ Da Pigen gav sig til at græde, sagde hun: „Hvis du paa en Time kan samle disse to Skaale Bønner op af Asken, skal du faa Lov til at komme med.“

Askepot gik igen ud i Haven og sagde: „Kom mine Duer og alle smaa Fugle og hjælp mig.

Saml Bønnerne op, som I kan bedst,
Askepot skal i Aften til Fest.“

Da kom alle Fuglene flyvende ind ad Vinduet, og inden en halv Time var gaaet, havde de samlet alle Bønnerne sammen i Skaalene. Pigen blev glad og troede, at hun nu skulde faa Lov til at komme med, men Stedmoren sagde: „Det kan slet ikke nytte noget, du kommer ikke med alligevel. Du har ingen Klæder og kan

heller ikke danse, saa vi kom bare til at skamme os over dig.“ Derpaa kørte hun af Sted med sine to Døtre.

Da de var gaaet, skyndte Askepot sig ud paa sin Mors Grav, stillede sig under Træet og sagde:

„Lille Træ, jeg beder dig.
Kast Guld og Sølv herved til mig.“

Fuglene kastede straks en guld- og sølvindvirket Kjole og et Par perlebroderede Sko ned til hende. Hun tog det hurtigt paa og gik op paa Slottet. Hendes Stedmor og Stedsøstre kunde ikke kende hende igen, men troede, det var en fremmed Prinsesse. Det faldt dem ikke et Øjeblik ind at tænke paa Askepot, som de troede sad derhjemme ved Skorstenen i alt Snavset og Støvet. Prinsen kom hen, tog hende i Haanden og dansede med hende og vilde slet ikke give Slip paa hende igen, og naar en anden kom og bukkede for hende, sagde han: „Hun danser med mig.“

Om Aftenen vilde hun gaa hjem, og Kongesønnen vilde gaa med hende for at faa at vide, hvem hun var. Men hun løb foran ham og gemte sig i Dueslaget. Kongesønnen ventede, til hendes Far kom hjem, og fortalte ham da, at Pigen var sprunget ind i Dueslaget. „Det skulde da vel aldrig være Askepot,“ tænkte Faren og fik fat paa en Økse og huggede Dueslaget itu, men der var ingen derinde. Da de gik ind i Huset, laa Askepot ved Ovnens i sine gamle, snavsede Klæder. Hun var i en Fart sprunget ud paa den anden Side af Dueslaget og var løbet ud paa sin Mors Grav og havde taget sin fine Kjole af. Saa havde hun trukket i sine sædvanlige Læser og havde lagt sig i Asken ude i Køkkenet.

Da de allesammen igen næste Dag var taget til Festen, gik Askepot ud til Træet og sagde:

„Lille Træ, jeg beder dig,
kast Guld og Sølv herved til mig.“

Straks kastede Fuglen en Kjole ned til hende, og den var endnu smukkere end den forrige. Alle forbavsedes over hendes Skønhed, og Kongesønnen kom straks hen og dansede med hende. Naar der kom en anden og bukkede for hende, sagde han: „Hun danser med mig.“

Om Aftenen vilde hun hjem, og Kongesønnen gik med for at se, hvor hun boede, men hun løb fra ham og ind i Haven bagved Huset. Der klatrede hun i en Fart op i et stort Pæretræ, og Prinsen kunde ikke begribe, hvor hun var bleven af. Han ventede til Faren kom hjem og sagde saa til ham: „Pigen er sluppet fra mig igen, jeg tror, hun er klatret op i Pæretræet.“ „Det skulde da vel aldrig være Askepot,“ tænkte Faren, og hentede en Økse og huggede Træet om, men der sad ingen deroppe. Og da de kom ind i Køkkenet, laa Askepot i Asken, som hun plejede. Hun var sprunget ned paa den anden Side af Træet, havde bragt Klæderne ud paa Graven og havde atter taget sine gamle Pjalter paa.

Dagen efter gik Askepot igen ud paa sin Mors Grav og sagde;

„Lille Træ, jeg beder dig,
kast Guld og Sølv herved til mig.“

Den Kjole, Fuglen nu kastede ned til hende, var prægtigere end nogen af de forrige, og Skoene var helt forgyldte. Alle Bryllupsgæsterne blev betagne af hendes store Skønhed. Kongesønnen dansede med hende

hele Aftenen, og var der nogen anden, som bukkede for hende, sagde han: „Hun danser med mig.“

Om Aftenen vilde Askepot hjem, og Kongesønnen vilde følge hende, men hun slap igen fra ham. Hendes venstre Sko blev imidlertid hængende fast i noget Beg, som han havde ladet Trappen smøre over med. Kongesønnen tog den lille, gyldne Sko, gik til Askepots Far og sagde: „Jeg gifter mig kun med den, der kan passe denne Sko.“ Da Søstrene hørte det, blev de glade, for de havde smukke Fødder begge to. Den ældste tog Skoen og vilde prøve den, og hendes Mor hjalp hende. Men hun kunde ikke faa Plads til den store Taa, hvor meget hun end anstrengte sig, og Moren rakte hende derfor en Kniv og sagde: „Skær Taaen af. Naar du først er bleven Dronning, behøver du jo ikke at gaa.“ Pigen gjorde det, fik Skoen paa og bed Smerten i sig. Derpaa gik hun ind til Prinsen, der tog hende foran sig paa Hesten og red af Sted med hende. Da de kom forbi Askepots Mors Grav, sad der to hvide Duer i Træet og sang:

„Kongesøn, se Blodet vælder
Purpurrødt af Skoen ud.
Og den røde Flod fortæller
Det er ej den rette Brud.“

Prinsen saa nu, at Blodet strømmede ud af Skoen. Han red saa hjem med Pigen og sagde, at den anden Søster skulde prøve Skoen. Hun fik da ogsaa lykkelig og vel Tæerne ned i den, men Hælen var for stor. „Skær et Stykke af Hælen,“ sagde hendes Mor og rakte hende en Kniv, „naar du bliver Dronning, behøver du jo ikke at gaa.“ Pigen gjorde det, fik Foden klemmt ned i Skoen og bed Smerten i sig. Kongesønnen tog hende nu foran sig paa Hesten og red hjem

med hende, men da de kom forbi Graven, sad Duerne i Træet og sang:

„Kongesøn, se Blodet vælder
purpurrødt af Skoen ud.
Og den røde Flod fortæller
det er ej den rette Brud.“

Han saa nu, at Skoen var fuld af Blod og hendes hvide Strømpe var helt rød. Han red straks hjem med hende og sagde: „Det var heller ikke hende, har I ikke flere Døtre?“ „Nej,“ svarede Manden, „ja det vil sige, min første Kone havde nok en Datter, som vi kalder Askepot, men hende kan det umuligt være.“ Kongesønnen bad, om hun maatte komme ind, men Stedmoren sagde: „Nej, det kan virkelig ikke gaa an saa snævset som hun er“, men Prinsen vilde absolut have det, og de kaldte saa endelig paa hende. Hun vaskede først sit Ansigt og sine Hænder og gik saa ind og nejede for Kongesønnen, der rakte hende Skoen. Hun prøvede den, og den passede hende, som den var syet til hende. Og da hun rejste sig, og Kongesønnen saa hendes Ansigt, kendte han hende straks igen. „Det er den rigtige,“ raabte han glad. Stedmoren og hendes to Døtre blev blege af Raseri, da Prinsen tog Askepot foran sig paa Hesten og red af Sted med hende. Da de kom til Graven, sad de to hvide Duer i Træet og sang:

„Kongesøn, den rette Kvinde
fører du til dit Palads.
ingen røde Draaber rinde,
Skoen Foden er tilpas.“

Askepot kaldte paa dem, og de kom straks flyvende og satte sig paa hendes Skulder.

Da Brylluppet skulde fejres, kom de to Søstre og

vilde indsmigre sig hos Askepot, fordi de tænkte, der maaske kunde falde noget godt af til dem. Da Prinsen og hans Brud gik til Kirke, gik den ældste paa højre og den yngste paa venstre Side, og Duerne, der sad paa Askepots Skuldre fløj da hen og hakkede et Øje ud paa hver af dem. Da de gik ud, gik den yngste paa højre og den ældste paa venstre, og nu hakkede Duerne deres andet Øje ud.

Saaledes blev de blinde for Resten af deres Liv til Straf for, at de havde været saa onde.

Gaaden.

Der var engang en Kongesøn, som drog ud for at se sig om i Verden. Den eneste, han havde taget med sig, var en tro Tjener. En Dag gik de ind i en stor Skov, og da det blev Aften, vidste de ikke, hvor de skulde sove om Natten. Kongesønnen fik imidlertid Øje paa et lille Hus i det fjerne, og da han kom nærmere, saa han, at der stod en smuk ung Pige udenfor. Han spurgte hende saa, om han og hans Tjener maatte blive der om Natten. „Det maa I gerne,“ sagde Pigen bedrøvet, „men jeg raader Jer fra det.“ „Hvorfor det?“ spurgte han. Pigen sukkede. „Fordi min Stedmor driver sine Troldkunster derinde, sagde hun, „og hun er ikke venlig stemt mod fremmede.“ Prinsen kunde nok forstaa, at det var en slem Heks, de var kommet til, men han var ikke bange, og da han ikke havde Lyst til at flakke længere rundt i den mørke Skov, gik han ind i Huset.

Derinde sad en gammel Kone i en Lænestol ved Ilden og saa paa dem med sine røde Øjne. „Godaften,“ sagde hun, „sæt Jer kun ned og hvil Jer.“ Derpaa gav hun sig til at blæse paa Ilden, der brændte under en lille Gryde. Datteren gjorde Tegn til de fremmede, at de ikke skulde spise eller drikke noget, for den gamle lavede Trylledrikke. De gik saa i Seng og sov trygt til den lyse Morgen. Da de havde gjort sig rede til at drage af Sted, og Prinsen allerede havde sat sig op paa Hesten, kom den gamle ud til dem og sagde: „Vent lidt, I maa først drikke et Afskedsbæger.“ Hun gik ind for at hente det. og imidlertid red Prinsen af Sted, saa da hun kom ud, var der ikke andre tilbage end Tjeneren, som stod og spændte Sadlen fast paa Hesten. „Bring din Herre det,“ sagde hun og rakte ham et Glas, men i samme Øjeblik gik det itu, og Giften, der sprøjtede hen paa Hesten, var saa stærk, at den øjeblikkelig faldt død om. Tjeneren skyndte sig efter sin Herre og fortalte ham, hvad der var sket, men da han ikke vilde miste sin Sadel, løb han tilbage for at hente den. Da han kom hen til Huset, sad der en Ravn og hakkede i den døde Hest. „Vi faar maaske ikke noget bedre i Dag,“ tænkte Tjeneren, dræbte Ravn og tog den med sig. De drog nu videre og gik hele Dagen uden at komme ud af Skoven. Sent om Aftenen kom de til et Værtshus og gik derind. Tjeneren gav Værten Ravn, for at han skulde lave den til. Huset tilhørte imidlertid tolv Røvere, og da de kom hjem og saa de fremmede, vilde de slaa dem ihjel. Først vilde de dog have noget at leve af, og de satte sig saa til Bords med Værten og gav sig til at spise Suppe og Ravnekød. Men næppe havde de sunket den første Mundfuld, før de faldt døde ned af Bænken, for Ravn havde spist af det giftige Hestekød. Der var nu

ikke andre tilbage i Huset end Værtens Datter, der ikke havde nogen Del i Røvernes onde Gerninger. Hun viste Kongesønnen alle de Skatte, der fandtes i Huset, men han lod hende beholde det altsammen og red videre med sin Tjener.

De flakkede længe omkring, og engang kom de til en By, hvor der boede en meget smuk og meget stolt Kongedatter. Hun havde ladet bekendtgøre, at hun vilde gifte sig med den, der kunde give hende en Gaade, som hun ikke kunde gætte, men gættede hun den, maatte Frieren miste sit Hovede. Hun havde Lov til at tænke sig om i tre Dage, men hun var saa klog, at hun altid løste Gaaden længe før. Mange havde allerede sat Livet til paa denne Maade, men da Kongesønnen saa, hvor dejlig hun var, besluttede han at vove alt for at vinde hende. Han gik op til hende og spurgte: „Hvad er det: en dræbte ingen og dræbte dog tolv.“ Hun grundede og grundede paa, hvad det dog kunde være, men hun kunde ikke finde ud af det. Hun slog op i sine Gaadebøger, men der stod ikke nogen Opløsning. Den Gaade gik over hendes Forstand. Da hun ikke vidste, hvordan hun skulde klare sig, befalede hun sin Pige at liste sig ind i Kongesønnens Soveværelse og høre, om han ikke talte i Søvn. Men Tjeneren havde lagt sig i sin Herres Seng, og da Pigen kom ind, rev han hendes Kappe af hende og jog hende ud. Næste Nat sendte Kongedatteren sin Kammerjomfru derind for at prøve, om hun ikke havde bedre Held med sig, men Tjeneren tog ogsaa hendes Kappe og jog hende ud. Kongesønnen troede nu, at han ikke havde mer at frygte, og den næste Nat lagde han sig selv i sin Seng. Da kom Kongedatteren ind med en taagegraa Kappe paa og satte sig ved Siden af ham. Da hun troede, han sov, begyndte hun at tale til ham og tænkte, han maa-

ske som saa mange andre svarede i Søvn. „Hvad er det, een dræbte ingen,“ spurgte hun. „Det er en Ravn, der spiste af en Hest, som havde faaet Gift, og døde deraf,“ svarede han. „Og hvad er det: og dræbte dog tolv?“ spurgte hun igen. „Det er tolv Røvere, der spiste Ravnene og døde deraf,“ svarede han. Han havde imidlertid slet ikke sovet, og da hun vilde liste sig bort igen, greb han fat i hendes Kappe og beholdt den.

Den næste Morgen erklærede Kongedatteren, at hun havde løst Gaaden, lod tolv Dommere komme og fortalte dem, hvad Løsningen var. Men Kongesønnen bad, om han maatte faa Lov til at tale og sagde: „Hun har listet sig ind til mig i Nat og faaet mig til at sige, hvad det var, ellers havde hun ikke kunnet vide det.“ Dommerne spurgte, om han kunde bevise det, og han lod da Tjeneren bringe de tre Kapper. Da Dommerne saa den graa, som Prinsessen plejede at bære, sagde de: „Lad den brodere med Guld og Sølv, saa skal den være Kongedatterens Brudekappe.“

Eventyret om Musen, Fuglen og Medisterpølsen.

Der var en Gang en Mus, en Fugl og en Medisterpølse, som var blevne enige om at flytte sammen og føre fælles Husholdning. I mange Aar levede de fredeligt og lykkeligt sammen og samlede sig efterhaanden en stor Formue. Fuglen fløj hver Dag ud i Skoven for at hente Brænde, Musen hentede Vand, gjorde

Ild paa og dækkede Bord, og Medisterpølsen lavede Mad.

Men den, som har gult Haar, vil ogsaa have det kruset. En Dag mødte Fuglen en anden Fugl ude i Skoven og fortalte den om, hvor udmærket den havde det. Den anden Fugl kaldte den en stakkels Tosse, der maatte arbejde strengt, mens de to andre havde deres gode Dage. For naar Musen havde hentet Vand og gjort Ild paa, gik den ind i sit lille Værelse og sad der i Ro og Mag, til den skulde dække Bord. Pølsen blev ude hos sine Gryder og passede paa, at Maden ikke kogte over, og ved Middagstid snoede den sig et Par Gange gennem Grøden eller Grønkaalen, saa var det færdigt. Naar Fuglen kom hjem med sit Brænde, satte de sig til at spise, og saa sov de i eet Træk til den lyse Morgen. Det var et herligt Liv.

Det lykkedes den at sætte ondt Blod i Fuglen, saa den næste Dag vilde den ikke flyve ud og hente Brænde, Den havde længe nok været Karl, sagde den, og havde været til Nar for de andre. Nu skulde de en Gang prøve paa at bytte om. Musen og Medisterpølsen var ikke meget for det, men Fuglen fik alligevel sin Vilje sat igennem. De trak Lod, og det blev nu saadan, at Medisterpølsen skulde hente Brænde, Musen lave Mad, og Fuglen hente Vand.

Nu skal I bare høre, hvordan det gik. Medisterpølsen gik ud i Skoven, Fuglen gjorde Ild paa, og Musen satte Gryden over, og de ventede nu bare paa, at Pølsen skulde komme hjem med Brændet. Men der kom ingen Pølse, og til sidst fløj Fuglen ud for at se efter den.

Ikke ret langt borte mødte den en Hund, der var i Færd med at æde den stakkels Pølse. Fuglen gjorde

den mange Bebrejdelser, men Hunden svarede, at Pølsen havde haft falsk Pas og derfor havde forbrudt sit Liv.

Fuglen tog bedrøvet Brændet og fløj hjem og fortalte, hvad der var sket. Musen blev ogsaa meget ked af det, men de blev enige om, at de to nu vilde se at klare sig, saa godt de kunde, og holde troligt sammen. Fuglen dækkede Bordet, og Musen tog fat paa Maden. Før den bar det ind, vilde den gøre ligesom Pølsen og sno sig igennem Grøden, men den var næppe begyndt, før den dumpede helt ned i Grøden, og der døde den.

Da Fuglen kom ud i Køkkenet, var der ingen Mus. Den blev forskrækket og gav sig til at kalde paa den og søgte i alle Kroge, men den fandt ingen. Mens den rendte forfjamsket rundt derude, kom den til at stikke Ild i Brændet. Den skyndte sig ud til Brønden for at hente Vand til at slukke Ilden med, men den tog sig ikke i Agt, men tabte Spanden derved og faldt selv bagefter og druknede.

Mor Hulda.

Der var engang en Enke, som havde to Døtre, den ene var smuk og flittig og den anden grim og doven. Hun holdt imidlertid mest af den grimme, der var hendes egen Datter, og den anden maatte gøre alt Arbejdet og være Askepot derhjemme. Den stakkels Pige sad hver Dag paa Gaden ved en Brønd og spandt og spandt, saa Blodet sprang hende ud af Neglerødderne. En Dag, da Tenen var bleven helt blodig, bukkede hun sig ned

for at skylle den i Brønden, og hun var da saa uheldig at tabe den i Vandet. Hun løb grædende hjem og fortalte det til sin Stedmor, som blev meget vred og sagde: „Naar du har smidt den i Vandet, maa du gaa og hente den.“ Pigen gik tilbage til Brønden og vidste ikke, hvad hun skulde gøre, og i sin Angst sprang hun ned i Brønden for at hente Tenen. Da hun kom til sig selv igen, laa hun paa en Eng med dejlige Blomster, og den klare Sol skinnede. Hun gik ned over Engen, og paa Vejen kom hun forbi en Bagerovn fuld af Brød. „Tag mig ud, tag mig ud, ellers brænder jeg op,“ raabte Brødet. Hun skyndte sig at gøre det og gik derpaa videre. Kort efter kom hun til et Æbletræ, der raabte til hende: „Ryst mig, ryst mig, alle mine Æbler er modne.“ Hun gik straks hen og rystede Træet, og Æblerne regnede ned til alle Sider. Da hun havde samlet dem sammen i en Bunke, gik hun videre og kom snart til et lille Hus. I Vinduet sad der en gammel Kone, med store Hugtænder ud af Munden. Pigen blev bange og vilde løbe sin Vej, men den gamle raabte til hende: „Du skal ikke være bange, min Pige, bliv kun hos mig. Hvis du vil være flittig og flink, skal du faa det godt. Du skal bare rede min Seng og ryste Dynerne, saa Fjerene flyver op, saa sner det oppe paa Jorden*). Jeg hedder Mor Hulda.“ Pigen blev beroliget og tog Tjeneste hos den gamle Kone. Hun gjorde sit Arbejde ordentligt og rystede Dynerne, saa Fjerene fløj. Derfor havde hun det ogsaa godt og fik dejlig Mad hver Dag.

Da hun havde været i nogen Tid hos Mor Hulda, begyndte hun at blive i daarligt Humør. Først kunde

*) Naar det sner i Hessen, siger man, at Mor Hulda ryster sine Dynere.

hun ikke forstaa, hvad det kom af, men saa mærkede hun, at hun havde Hjemve, skønt hun havde det Tusind Gange bedre her end hjemme. Til sidst sagde hun det til Mor Hulda. „Det er rigtig pænt af dig, at du længes efter dit Hjem,“ svarede den gamle Kone. „og siden du har tjent mig saa trofast, skal du nok faa dit Ønske opfyldt.“ Hun gik nu med hende hen under en stor Port, og der begyndte det at regne med Guld, saa Pigen blev forgyldt fra Top til Taa. „Det skal du have, fordi du har været saa flink,“ sagde Mor Hulda og gav hende ogsaa Tenen, hun havde tabt. Saa gik de udenfor Porten, og i samme Nu stod Pigen oppe paa Jorden, ikke langt fra sin Mors Hus. Hun gik derhen, og da hun kom ind i Gaarden, sad Hanen paa Brønden og galede:

„Kykeliky!

den gyldne Jomfru er kommen til By.“

Hun gik nu ind i Stuen til sin Mor, og fordi hun havde alt det Guld paa sig, tog de godt imod hende.

Pigen fortalte nu, hvordan det var gaaet hende, og da Moderen hørte, hvordan hun var kommen til al den Rigdom, vilde hun gerne forsøge, om det ikke kunde gaa hendes egen Datter ligesaadan. Hun maatte nu ogsaa sætte sig ved Brønden og spinde, og for at hendes Ten skulde blive blodig, stak hun sig i Fingeren og rev sig paa en Tornebusk. Saa kastede hun Tenen i Brønden og sprang selv bagefter. Hun vaagnede ogsaa op nede paa Engen og gav sig til at gaa hen ad Stien. Da hun kom til Bagerovnen raabte Brødet: „Tag mig ud, tag mig ud, ellers brænder jeg.“ „Det manglede bare, jeg skulde grise mine Hænder til,“ svarede den dovne Pige og gik videre. Lidt efter kom hun til Æbletræet, der raabte: „Ryst mig, ryst mig,

alle mine Æbler er modne.“ „Jeg skulde staa der og lade Æblerne dratte ned i Hovedet paa mig,“ sagde hun, „det kunde aldrig falde mig ind.“ Da hun kom til Mor Huldas Hus, var hun ikke bange, fordi hun allerede havde hørt om Hugtænderne, og tog straks Tjeneste hos hende. Den første Dag gjorde hun sig Umage og var flittig, fordi hun tænkte paa alt det Guld, hun saa vilde faa, den anden Dag gik det allerede mere trevent, og den tredie Morgen vilde hun aldeles ikke staa op. Da blev Mor Hulda snart ked af hende og sagde hende op. Den dovne Pige var meget tilfreds med det og tænkte, at nu kom Guldet vel. Mor Hulda tog hende ogsaa med hen til Porten, men i Stedet for Guld faldt der en Masse Beg ned over hende. „Der har du Lønnen for din Tjeneste,“ sagde Mor Hulda og slog Døren i. Den dovne Pige kom nu op paa Jorden igen, men hun var helt bedækket af Beg, og da Hanen paa Brønden saa hende, galede den:

„Kykeliky!

den skidne Jomfru er kommen til By.“

Og Beget blev siddende paa hende, saa længe hun levede.

De syv Ravne.

Der var en Gang en Mand, som havde syv Sønner, men ingen Døtre. Endelig fødte hans Kone ham en lille Pige. De var meget glade, men Barnet var lille og svageligt og maatte døbes hjemme. Faren sendte i en Fart en af Drengene hen til en Kilde for at hente Vand, de andre seks løb med, og da de allesammen vilde have fat i Kruset for at øse, faldt det i Vandet. Nu stod de der og vidste ikke, hvad de skulde gøre, for de turde ikke gaa hjem. Faren ventede og ventede og blev til sidst utaalmodig og sagde: „Nu har de Skarns Drengene nok givet sig til at lege og har glemt det hele.“ Han blev mere og mere bange for, at Pigen skulde dø uden at være døbt, og raabte tilsidst ærgerlig: „Jeg vilde ønske, alle Drengene vilde blive til Ravne.“ Næppe havde han sagt det, før han hørte en Susen i Luften over sit Hovede, og da han saa op, fik han Øje paa syv kulsorte Ravne.

Faren kunde ikke tage sit Ønske tilbage, men hvor bedrøvede de end var over Tabet af deres syv Drengene, trøstede de sig dog efterhaanden med deres lille Datter, som snart kom til Kræfter og blev smukkere for hver Dag, der gik. Hun vidste i mange Aar slet ikke, at hun havde haft Søsken, for hendes Forældre vogtede sig vel for at fortælle hende det, men en Dag hørte hun tilfældig en Kone sige, at Pigen var jo nok smuk, men hun var jo dog paa en Maade Skyld i sine syv Brødres Ulykke. Hun blev meget bedrøvet, da hun hørte det, og spurgte sin Far og Mor, hvad der var blevet af hendes Brødre. Forældrene kunde nu ikke længere skjule det for hende, men de sagde, at det havde været

Himlens Vilje. Hendes Fødsel havde kun været den uskyldige Aarsag. Men Pigen syntes alligevel, det var hendes Skyld, og at hun maatte gøre, hvad hun kunde, for at frelse dem. En Nat listede hun sig stille ud af Huset og begav sig paa Vej ud i den vide Verden for at finde sine Brødre og frelse dem, hvad det end skulde koste. Hun tog ikke andet med end en lille Ring til Minde om sine Forældre, et Stykke Brød og et Krus Vand og en lille Stol til at sidde paa, naar hun blev træt.

Hun gik og gik lige til Verdens Ende. Saa kom hun til Solen, men den var saa hed, saa hed og spiste de smaa Børn. Saa hurtig hun kunde, løb hun sin Vej hen til Maanen, men den var saa kold og vred, og da den saa Barnet, sagde den: „Jeg lugter Menneskekød.“ Hun skyndte sig at komme bort og gik op til Stjernerne, som var milde og venlige, og hver af dem sad paa en lille Stol. Kun Morgenstjernen stod op, og den gav hende et lille Ben og sagde: „Uden dette Ben kan du ikke komme ind i Glasbjerget, og der er dine Brødre.“

Pigen tog Benet og pakkede det ind i et Tørklæde og gik, lige til hun kom til Glasbjerget. Døren var lukket, og da hun vilde tage Benet frem for at lukke op, var Tørklædet tomt. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulde gøre, for hun vilde frelse sine Brødre. Da tog den gode, lille Pige en Kniv, skar sin Lillefinger af, stak den i Laasen, og Døren gik op. Hun gik ind og traf en Dverg, som spurgte: „Hvad leder du efter, min lille Pige?“ „Jeg leder efter mine Brødre, de syv Ravne,“ svarede hun. „De er ikke hjemme,“ sagde Dvergen, „men kom indenfor og vent lidt, saa kommer de nok snart.“ Dvergen satte nu Mad til Rette til Ravnene

paa syv Tallerkener og drak en Slurk af hvert Bæger. I det sidste lagde hun den Ring, hun havde taget med.

Kort efter hørte hun en Susen i Luften. „Nu kommer de hjem,“ sagde Dvergen. Ravnene kom nu flyvende og satte sig ned for at spise. „Hvem er det, der har spist og drukket af vores Mad,“ raabte de. „Det er et Menneske.“ Og da den syvende havde tømt sit Bæger, fandt han Ringen paa Bunden og saa straks, at det var hans Mors. „Blot det var vores Søster, saa var vi frelst,“ udbrød han, og da Pigen hørte det, kom hun frem, og straks blev Ravnene til Mennesker igen. De omfavnede og kyssede hinanden og drog saa allesammen glade hjem til deres Far og Mor.

Det syngende Ben.

Der var engang et Land, hvor der levede et Vildsvin, som gjorde stor Skade. Det ødelagde Bøndernes Marker, dræbte Kvæget og sønderrev mange Mennesker. Kongen udlovede en stor Belønning til den, der kunde befri Landet fra denne grusomme Plage, men Dyret var saa stort og stærkt, at ingen turde vove sig ind i den Skov, hvor det havde sit Tilhold. Tilsidst lod Kongen bekendtgøre, at han vilde give sin Datter til den, der kunde dræbe eller fange Vildsvinet.

I hans Land boede der to Brødre, som var Sønner af en fattig Mand. De meldte sig hos Kongen og vilde vove Forsøget. Den ældste, der var klog og listig, gjorde det af Ærgerrighed, den yngste, der var

uskyldig og enfoldig, gjorde det af sit gode Hjærte. For at de kunde være sikre paa at træffe Dyret, befalede Kongen, at de skulde gaa ind i Skoven hver fra sin Side. Den ældste gik da fra den vestlige Rand og den yngste fra den østlige. Da den yngste havde gaaet en Tid, kom der en lille Mand hen til ham med et stort Spyd i Haanden, gav ham det og sagde: „Det skal du have, fordi du har saadan et godt Hjærte. Gaa du kun løs paa Vildsvinet, det vil ingen Fortræd gøre dig.“ Han takkede den lille Mand mange Gange, tog Spydet og gik videre, uden at være den mindste Smule bange. Kort Tid efter kom Dyret styrtende imod ham, men han holdt Spydet frem, og i blindt Raseri løb Vildsvinet lige mod det, saa det trængte ind i Hjærtet og dræbte det. Derpaa tog han Dyret paa Skuldren og gik hjem efter for at bringe Kongen det.

Ved Udkanten af Skoven laa der et Hus, hvor der blev holdt lystige Dansegilder. Der var den ældste Broder gaaet ind for at styrke sig ved et Bæger Vin og tænkte, at Vildsvinet løb vel ikke fra ham. Da han nu saa sin Broder komme ud af Skoven med sit Bytte, fyldtes hans Hjærte af Misundelse. „Kom ind og hvil dig og faa dig en Slurk Vin,“ sagde han til ham. Den anden, der ikke nærede ringeste Mistanke, gik derind og fortalte, hvordan det var gaaet ham. Hans Broder fik ham til at blive der lige til om Aftenen. Da de paa Hjemvejen skulde over en Bro, lod den ældste sin Broder gaa i Forvejen, og pludselig gav han ham et Slag, saa han tumlede død om. Han begravede ham nu under Broen, tog Svinet og bragte det til Kongen og fejrede sit Bryllup med Kongedatteren. Da hans Broder ikke kom tilbage, sagde han:

„Svinet har nok revet Maven op paa ham,“ og alle Mennesker troede det samme..

Men ingenting er skjult for Gud, og den onde Ger-ning kom til sidst for en Dag. Mange Aar efter saa en Hyrde, der drev sine Faar over Broen, at der stak et gulligt Ben op af Jorden, og tog det, fordi han tænkte, det kunde blive et godt Mundstykke til en Fløjte. Men da han vilde begynde at blæse i det, gav det sig til hans store Forundring til at synge af sig selv:

„Hyrde, Hyrde, lyt til min Sang.
Menneske var jeg som du en Gang.
Min Broder mig dræbte paa denne Bro,
For at vinde Kongedatterens Tro.“

„Det var da en underlig Fløjte, som kan synge,“ tænkte Hyrden, „jeg vil bringe Kongen den.“ Da han kom op til Kongen, begyndte Fløjten at synge den samme Sang. Kongen forstod straks, hvad det betød, og da Jorden under Broen blev taget væk, kom den Myrdedes Skelet til Syne. Den ældste Broder blev tvungen til at gaa til Bekendelse og blev derefter puttet i en Sæk og druknet. Men den døde Broders Skelet blev lagt til Hvile i en smuk Grav paa Kirke-
gaarden.

Djævelens tre Guldhaar.

Der var engang en fattig Kone, som fødte en Søn. Han havde en Sejrsskjorte paa, og det blev derfor spaaet, at naar han var fjorten Aar gammel, skulde han blive gift med Kongens Datter. Kort Tid efter kom Kongen paa Besøg i Landsbyen, uden at nogen vidste, det var ham, og da han spurgte, om der var noget nyt at fortælle, sagde Folk: „Der er lige født en Dreng med en Sejrsskjorte. Han vil altid have Lykken med sig, ja der er endogsaa spaaet ham, at naar han er fjorten Aar, skal han blive gift med Kongedatteren.“ Kongen ærgrede sig over Spaadommen og gik hen til Forældrene og sagde: „I er saa fattige. Giv mig Barnet, saa skal jeg sørge godt for det.“ De sagde først Nej, men da den fremmede Mand tilbød dem mange Penge, gav de efter og tænkte: „Det vil jo sikkert gaa ham godt. Han er jo et Lykkebarn.“

Kongen lagde Drengen i en Kasse, og da han kom til et dybt Vand, kastede han den deri og tænkte: „Nu har jeg da skilt min Datter af med den ubudne Frier.“ Kassen gik imidlertid ikke til Bunds, men svømmede ovenpaa som et Skib, og der kom ikke en Draabe Vand ind. Den flød videre, til den kom til en Mølle, der laa to Mil fra Hovedstaden, dér blev den hængende i Møllerværket. En Møllerdreng fik Øje paa den og fiskede den op. Han tænkte paa, at der laa store Skatte i den, men da han lukkede den op, fandt han den lille Dreng. Han bragte ham til Møllefolkene, og da de ingen Børn havde, blev de meget glade og sagde: „Gud har sendt os ham.“ Drengen blev nu hos dem og voksede op og blev flink og god.

Mange Aar efter maatte Kongen engang under et Uvejr ty ind i Møllen, og han spurgte da Folkene, om den store Dreng var deres Søn. „Nej, det er saamæn ikke,“ svarede Konen, „for fjorten Aar siden kom han drivende ned ad Vandet i en Kasse, og Malstrømmen fra Møllehjulet fik ham herhen.“ Det gik straks op for Kongen, at det var Lykkebarnet, som han havde villet drukne, og han sagde: „Hør, Godtfolk, kan Drengen ikke bringe Dronningen et Brev fra mig? Han skal faa to Guldstykker for det.“ „Som Kongen befaler,“ svarede Konen og nejede, og sagde saa til Drengen, at han skulde gøre sig i Stand. Kongen skrev saa et Brev til Dronningen, hvori der stod: „Den Dreng, der bringer dette Brev, skal øjeblikkelig dræbes og begraves. Det skal være gjort, inden jeg kommer hjem.“

Drengen begav sig paa Vej med Brevet, men for vild og kom om Aftenen til en stor Skov. I det fjerne saa han et Lys skinne, og da han havde gaaet i nogen Tid, kom han til et lille Hus. Han gik derind og traf ikke andre end en gammel Kone, der sad ved Ilden. Hun blev forskrækket, da hun saa ham, og sagde: „Hvad vil du dog her?“ „Jeg bor ovre paa Møllen,“ svarede Drengen, „og jeg skal op til Dronningen med et Brev, men jeg er faret vild i Skoven. Maa jeg ikke blive her i Nat?“ „Stakkels Dreng,“ sagde Konen, „du er kommen til en Røverhule. Naar Røverne kommer hjem, slaar de dig ihjel.“ „Jeg er ikke bange,“ sagde Drengen, „og desuden er jeg saa træt, at jeg ikke kan staa paa Benene.“ Derpaa lagde han sig paa en Bænk og faldt straks i Søvn.

Kort Tid efter kom Røverne hjem og spurgte vredt, hvad det var for en Dreng. „Det er et stakkels Barn, som er faret vild,“ sagde den gamle Kone, „og jeg kunde ikke nænne at lade ham gaa videre. Han er

paa Vej til Dronningen med et Brev.“ Røverne tog Brevet og læste det, og de haardhjærtede Mænd fik Medlidenhed med den stakkels Dreng. Anføreren rev Brevet itu og skrev et andet, hvori der stod, at Drengen straks skulde holde Bryllup med Prinsessen. De lod ham sove roligt til næste Morgen, og da han vaagnede, gav de ham Brevet og viste ham den rigtige Vej. Da Dronningen havde læst Brevet, gjorde hun, som der stod, og Lykkebarnets og Kongedatterens Bryllup blev fejret med stor Pragt.

Nogen Tid efter kom Kongen hjem og saa, at Spaadommen var gaaet i Opfyldelse. „Hvordan er det gaaet til?“ spurgte han vredt. „Jeg havde givet en hel anden Befaling i mit Brev.“ Dronningen rakte ham Brevet, og han saa nu, at det var blevet ombyttet med et andet. Han spurgte da Drengen, hvorfor han havde bragt et andet Brev end det, han havde givet ham. „Det ved jeg ikke noget om,“ svarede han, „det maa være sket, mens jeg laa ude i Skoven og sov.“ „Saa let skal du ikke slippe til min Datter,“ sagde Kongen rasende, „den der vil have hende til Kone maa først hente tre af Djævelens Guldhaar. Hvis du bringer mig dem, skal du faa Lov at beholde hende.« Kongen haabede saaledes at blive ham kvit, men Lykkebarnet svarede: „Det skal jeg nok skaffe Jer. Jeg er ikke bange for Djævelen.“ Derpaa tog han Afsked og drog af Sted.

Vejen førte forbi en stor By, og Skildvagten ved Porten spurgte ham, hvad for et Haandværk han drev, og hvad han kunde. „Jeg kan alting,“ svarede Lykkebarnet. „Saa kan du gøre os en stor Tjeneste,“ sagde Skildvagten, „fortæl os, hvorfor Kilden henne paa Torvet nu er ganske tør, og der ikke engang strømmer Vand af den, medens der før strømmede Vin.“ „Vent

til jeg kommer tilbage, saa skal jeg nok fortælle Jer det," svarede han. Han drog videre og kom til en anden By, hvor Skildvagten ogsaa spurgte ham, hvad han kunde. „Jeg kan alting," svarede Lykkebarnet. „Kan du saa ikke sige os, hvorfor et Træ, der før bar Guldæbler, nu ikke engang har grønne Blade," spurgte Skildvagten. „Vent til jeg kommer tilbage," svarede han, „saa skal jeg nok fortælle Jer det". Han drog saa videre og kom til et dybt Vand. Færgemanden spurgte ogsaa, hvad han kunde. „Jeg kan alting," svarede Lykkebarnet. „Kan du da ikke sige mig, hvorfor jeg maa blive ved at sejle frem og tilbage, og der aldrig kommer nogen og afløser mig," spurgte Manden. „Vent til jeg kommer tilbage," svarede han, „saa skal jeg nok fortælle dig det."

Paa den anden Bred laa Indgangen til Helvede. Der var bælgmørkt dernede. Djævelen var ikke hjemme, men hans Oldemor sad i en stor Lænestol. „Hvad vil du?" spurgte hun barsk, men hun saa slet ikke saa slem ud. „Jeg vilde gerne have tre af Djævelens Haar," svarede han, „ellers kan jeg ikke faa Lov til at beholde min Kone." „Det er rigtignok et dristigt Forlangende," sagde hun, „og naar Djævelen kommer hjem og finder dig, er du om en Hals. Men jeg har ondt af dig og skal se, om jeg kan hjælpe dig." Hun forvandlede ham derpaa til en Myre og sagde, han skulde gemme sig i Folderne paa hendes Kjole. „Ja, det er altsammen meget godt," sagde han, „men saa er der ogsaa tre Ting, jeg meget gerne vilde vide. For det første, hvorfor en Kilde, hvoraf der ellers flød Vin er tørret ind, og der nu ikke engang kommer Vand ud af den, for det andet, hvorfor et Træ, som før bar Guldæbler, nu ikke engang bærer Blade, og for det tredie, hvorfor Færgemanden maa blive ved at sejle

frem og tilbage, uden at der kommer nogen og afløser ham.“ „Det er nogle svære Spørgsmaal,“ sagde hun, „men sid nu bare stille og pas paa, hvad han siger, mens jeg trækker Haarene ud.“

Om Aftenen kom Djævelen hjem, men næppe havde han stukket Hovedet indenfor Døren, før han mærkede, at Luften ikke var ren. „Jeg lugter Menneskekød,“ sagde han og snusede. Han søgte alle vegne, men fandt ikke noget. „Nu har jeg lige fejlet og gjort i Orden,“ skældte Oldemor, „og saa roder du op i det hele. Du lugter ogsaa altid Menneskekød. Sæt dig nu pænt ned og spis din Aftensmad.“ Da han havde spist og drukket, var han træt og lagde Hovedet i Oldemors Skød, for at hun kunde lyske ham. Det varede ikke ret længe, før han sov og pustede og snorkede. Saa rev den gamle et Guldhaar ud og lagde det ved Siden af sig. „Av,“ raabte Djævelen, „hvad er det, du gør?“ „Jeg havde onde Drømme,“ svarede Oldemor, „og saa tog jeg fat i dit Haar.“ „Hvad har du da drømt?“ spurgte han. „Jeg drømte at en Kilde, der tidligere flød med Vin, nu var tørret ind, saa der ikke engang kom Vand ud af den. Hvor kan det dog være?“ „Det er bare fordi der sidder en Skruptudse under en Sten i Brønden,“ svarede Djævelen, „naar den bliver slaaet ihjel, kommer der Vin som før.“ Oldemor lyskede ham igen, til han faldt i Søvn og snorkede, saa Ruderne klirrede. Saa trak hun det andet Haar ud. „Av,“ raabte Djævelen, „hvad er det dog, du gør?“ „Du maa ikke være vred,“ sagde hun, „jeg gjorde det i Drømme.“ „Hvad har du nu drømt?“ spurgte han. „Jeg drømte, at der var et Æbletræ, som før bar Guldæbler og nu ikke engang bærer Blade“, svarede hun, „hvoraf tror du, det kan komme?“ „Ja, det skulde du bare vide,“ grinede Djævelen. „Der sidder en Mus og

gnaver paa Træets Rod. Naar den bliver slaaet ihjel, bærer det Guldæbler igen, men hvis det varer ret længe, gaar Træet helt ud. Lad mig nu være i Fred. Hvis du forstyrrer mig een Gang til, faar du en Lussing.“ Oldemor snakkede godt for ham og lyskede ham, til han faldt i Søvn igen. Saa trak hun det tredie Haar ud. Djævelen for rasende op og vilde slaa løs paa hende, men hun beroligede ham og sagde: „Jeg kan da ikke gøre for, at jeg har onde Drømme.“ „Hvad har du nu drømt?“ spurgte han, for han var alligevel lidt nysgerrig. „Jeg har drømt om en Færgemand, der beklagede sig, fordi han maatte blive ved at ro frem og tilbage, uden at nogen kom og løste ham af,“ svarede hun, „hvor kan det nu være?“ „Den Dumrian,“ svarede Djævelen, „han skal bare give en af dem, der kommer, Rorpinden i Haanden, saa er han fri, og den anden maa færge i hans Sted.“ Da Oldemor havde faaet de tre Haar og faaet at vide, hvad hun vilde, lod hun den gamle Synder sove i Ro lige til den lyse Morgen.

Da Djævelen var gaaet ud næste Dag, forvandlede den gamle Myren til Menneske igen. „Der har du de tre Haar,“ sagde hun, „og du har vel ogsaa hørt, hvad Djævelen har sagt.“ „Ja, det har jeg,“ svarede han, „og jeg skal nok huske det.“ „Saa er du jo hjulpet,“ sagde hun, „og nu drager du vel af Sted igen.“ Han takkede hende mange Gange for hendes Hjælp og begav sig glad og fornøjet paa Vej. Da han kom til Færgemanden spurgte denne, om han saa kunde svare ham paa Spørgsmaalet. „Sæt mig først over,“ svarede Lykkebarnet. „saa skal jeg sige dig, hvornaar du kan slippe fri.“ Da de havde naaet den anden Bred, fortalte han ham, hvad Djævelen havde sagt, og drog saa videre, til han kom til Byen med det ufrugtbare Æbletræ.

Skildvagten vilde ogsaa høre hans Svar, og han sagde saa, som Djævelen havde sagt: „Dræb den Mus, som gnaver paa Træets Rod, saa vil det bære Guldæbler igen.“ Skildvagten takkede ham mange Gange og gav ham to Æsler belæssede med Guld. Derpaa drog han til Byen, hvor den indtørrede Kilde var. Han fortalte Skildvagten, hvad Djævelen havde sagt. „Der sidder en Skruptudse under en Sten i Brønden,“ sagde han, „naar I slaar den ihjel, flyder der igen Vin.“ Skildvagten takkede mange Gange og gav ham ogsaa to Æsler belæssede med Guld.

Endelig kom Lykkebarnet hjem til sin Kone, som blev meget glad, da hun saa ham og hørte, hvor godt det var gaaet ham. Han gav nu Kongen de tre Guldhaar, og da denne saa alt Guldet, blev han helt velfornøjet og sagde: „Nu har du jo opfyldt alle Betingelser og maa gerne beholde min Datter. Men fortæl mig, hvordan du har faaet fat paa den Masse Guld.“ „Jeg kom over en Flod, hvor det laa som Sand paa Breden,“ svarede Lykkebarnet, „og saa tog jeg det med.“ „Kan jeg ogsaa faa noget af det?“ spurgte Kongen begærlig. „Saa meget I vil,“ svarede han, „der er en Færgemand, som ror Jer over. Saa kan I fylde Jeres Poser.“ Kongen skyndte sig af Sted, alt hvad han kunde, og da han kom ned til Floden, vinkede han ad Færgemanden, for at han skulde komme og sætte ham over. Manden kom ogsaa og lod ham gaa ned i Baaden, men da de kom til den anden Bred, gav han ham Rorpinden i Haanden og sprang i Land. Til Straf for sine Synder maatte Kongen nu færge frem og tilbage, og hvis der ikke er kommet nogen og har løst ham af, sidder han der endnu.

Lusen og Loppen.

Der var engang en Lus og en Loppe, som boede sammen. En Dag, da de bryggede Øl i en Æggeskal, faldt Lusen ned og brændte sig. Loppen begyndte at græde højt, og den lille Dør spurgte da: „Hvorfor græder du, lille Loppe?“ „Fordi Lusen har brændt sig,“ svarede Loppen.

Da gav Døren sig til at knirke, og en Kost, der stod i Krogen, spurgte: „Hvorfor knirker du, lille Dør?“ „Skulde jeg ikke knirke,“ svarede Døren —

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder.“

Da begyndte Kosten at feje af alle Livsens Kræfter, og en lille Vogn, der kom kørende forbi, spurgte: „Hvorfor fejer du, lille Kost?“ „Skulde jeg ikke feje,“ svarede Kosten —

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder,
Døren knirker.“

Da begyndte Vognen at rende alt, hvad den kunde, og da den kom forbi Møddingen, spurgte denne: „Hvorfor render du saadan, lille Vogn?“ „Skulde jeg ikke rende,“ svarede Vognen —

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder,
Døren knirker;
Kosten fejer.“

Da begyndte Møddingen at brænde i lys Lue. Ved Siden af den stod et Træ, som spurgte: „Hvorfor bræn-

der du, lille Mødding?“ „Skulde jeg ikke brænde,“ svarede Møddingen.

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder,
Døren knirker,
Kosten fejer,
Vognen render.“

Da begyndte Træet at ryste sig, saa alle Bladene faldt af. En Pige, der kom forbi med et Krus, saa det og spurgte: „Hvorfor ryster du dig, lille Træ?“ „Skulde jeg ikke ryste mig,“ svarede Træet

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder,
Døren knirker,
Kosten fejer,
Vognen render,
Møddingen brænder.“

Da slog Pigen sit Krus itu og Brønden, hun stod ved, spurgte da: „Hvorfor slaar du dit Krus itu, lille Pige?“ „Skulde jeg ikke slaa mit Krus itu,“ svarede hun —

„Lusen har brændt sig,
Loppen græder,
Døren knirker,
Kosten fejer,
Vognen render,
Møddingen brænder,
Træet ryster sig.“

Da begyndte Brønden at stige og flød snart over alle Bredder. Og saa druknede de allesammen, Pigen, Træet, Møddingen, Vognen, Kosten, Døren, Loppen og Lusen.

Pigen uden Hænder.

Der var engang en Møller, som i Tidens Løb var bleven meget fattig og til sidst ikke ejede andet end sin Mølle og en stor Frugthave bagved. En Dag, da han var gaaet ud i Skoven for at hente Brænde, mødte han en gammel Mand, der sagde til ham: „Hvorfor vil du have alt det Mas med at gaa og hente Brænde. Jeg vil gøre dig rig, hvis du vil give mig det, der staar lige bagved Møllen.“ Manden tænkte, at det maatte være et af hans Æbletræer og sagde ja. Da slog den gamle Mand en høj Latter op og sagde: „Om tre Aar kommer jeg og henter min Ejendom,“ og gik derpaa sin Vej. Da Mølleren kom hjem, kom hans Kone løbende imod ham og sagde: „Hvorfra kommer dog al den Rigdom, der pludselig er her. Alle Kister og Kasser er fulde, uden at et Menneske har lagt noget i dem, jeg kan ikke begribe, hvordan det er gaaet til.“ „Det kommer altsammen fra en Mand, jeg mødte i Skoven,“ svarede Mølleren, „han lovede at gøre mig rig, hvis han maatte faa det, der stod bagved Møllen, og jeg syntes dog nok, at det saa kunde lønne sig at fælde det store Æbletræ.“ „Alle gode Magter staa os bi,“ raabte Konen forfærdet, „det har været Djævelen, og han har slet ikke ment Æbletræet, men vores Datter, der stod og fejede Gaarden“.

Møllerdatteren var en smuk og gudfrygtig Pige, som førte et fromt og godt Liv. Da den Dag kom, hvor Djævelen skulde hente hende, vadskede hun sit Ansigt og sine Hænder, og tegnede med Kridt en Kreds udenom sig. Djævelen kom ganske tidlig, men han kunde ikke komme hende nær. Rasende sagde han til Mølleren:

„Sørg for, at alt det Vand bliver smidt væk, saa hun ikke kan vaske sig, for ellers har jeg ingen Magt over hende. Mølleren blev bange og gjorde, som han havde sagt. Den næste Dag kom Djævelen igen, men hendes Taarer var faldet paa hendes Hænder, saa de var ganske rene. Djævelen kunde heller ikke komme hende nær den Dag, og ude af sig selv af Vrede sagde han til Mølleren: „Hug Hænderne af hende, ellers kan jeg ikke faa Bugt med hende.“ „Jeg kan da ikke hugge Hænderne af mit eget Barn,“ sagde Mølleren bedende. Men da Djævelen sagde: „Hvis du ikke gør det, tager jeg dig selv,“ blev han bange og lovede at adlyde ham. Han gik nu ud til sin Datter og sagde: „Hvis jeg ikke hugger begge Hænder af dig, har Djævelen truet med at tage mig med sig, og i min Angst har jeg lovet ham det. Hjælp mig i min Nød og tilgiv mig det onde, jeg gør dig.“ „Gør med mig, hvad du vil, kære Fader,“ sagde Pigen blidt, rakte Hænderne frem og lod dem hugge af. Da Djævelen kom næste Dag, havde hun grædt saa meget, at Taarerne havde vasket Armstumperne ganske rene. Saa maatte Djævelen gaa med uforrettet Sag og havde tabt al Ret til hende.

„Du har skaffet mig en stor Rigdom,“ sagde Mølleren til hende „og du skal faa det saa godt som det er muligt Resten af dit Liv.“ Men Pigen rystede paa Hovedet. „Her kan jeg ikke blive,“ sagde hun, „jeg vil gaa ud i den vide Verden. Der er nok medlidende Mennesker, som giver mig, hvad jeg behøver.“ Derpaa lod hun de lemlæstede Arme binde paa Ryggen, og ved Solopgang begav hun sig paa Vej, og gik lige til det var mørk Nat. Da kom hun til en dejlig Have, og ved Maanelyset kunde hun se, at Træerne hang fulde af herlige Frugter, men hun kunde ikke komme derind,

for der var Vand rundtom. Hun havde gaaet hele Dagen uden at smage Mad, og nu pinte Sulten hende, og hun tænkte: „Blot jeg var derinde og kunde spise et Par af Frugterne, ellers dør jeg vist af Sult.“ Hun lagde sig paa Knæ og bad, om Gud vilde hjælpe hende, og pludselig saa hun en Engel, der rakte sin Haand ud over Vandet, saa det veg tilbage, og der blev en tør Vej. Hun gik saa ind i Haven og Englen fulgte hende. Derinde stod et dejligt Pæretæ, alle Pærerne derpaa var talte, men hun gik hen og spiste én af dem, mens den hang paa Træet. Gartneren saa det hele, men troede Pigen var en Aand, fordi Englen fulgte hende, og turde ikke tale til hende. Da hun havde spist Pæren, lagde hun sig til at sove under nogle Buske. Da Kongen, hvem Haven tilhørte, kom derned næste Morgen, talte han Pærerne og saa, at der manglede én. Da den heller ikke laa under Træet, kaldte han paa Gartneren og spurgte, hvor den var bleven af. „I Nat kom der en Aand herind,“ svarede han, „den havde ingen Hænder, men spiste Pæren, mens den hang paa Træet.“ „Hvordan kom den over Vandet?“ spurgte Kongen. „Og hvor gik den hen, da den havde spist Pæren.“ „Der kom en Skikkelse i hvide Klæder og lavede en Vej gennem Vandet,“ svarede Gartneren, „og da den saa ud som en Engel, turde jeg ikke tale til den. Men Aanden gik sin Vej igen, da den havde spist.“ „Jeg vil vaage her i Nat,“ sagde Kongen, „og se, om det virkelig er, som du siger.“

Da det blev mørkt, gik Kongen ned i Haven med en Præst, som skulde tale til Englen. Ved Midnatstid kom Pigen ud fra Buskene og spiste igen en Pære, og Englen stod ved Siden af hende. Præsten traadte nu frem og sagde: „Er du kommet fra Himlen eller Jorden, er du en Aand eller et Menneske?“ „Jeg er

kun et stakkels Menneske, der staar ganske ene i Verden," svarede Pigen. „Hvis du er ganske alene, skal du være hos mig," sagde Kongen, og hun fulgte saa med ham op paa Slottet. Han lod lave Sølvhænder til hende, og da hun var saa smuk og god, kom han til at holde af hende og giftede sig med hende.

Et Aarstid efter maatte Kongen drage i Krig, men før han drog af Sted, sagde han til sin Mor: „Naar Dronningen føder et Barn, saa plej hende godt og skriv straks til mig og fortæl mig det." Kort efter fødte Dronningen en dejlig Dreng, og den gamle Mor sendte straks et Bud af Sted med et Brev til Kongen. Men da Budet engang sad og hvilede sig ved en Bæk, faldt han i Søvn, og Djævelen, der stadig pønsede paa at gøre den fromme Dronning Fortræd, ombyttede Brevet med et andet, hvori der stod, at Dronningen havde født en Skifting. Kongen blev meget bedrøvet, da han læste Brevet, men skrev til Svar, at de skulde sørge for at pleje Dronningen godt, til han kom hjem. Paa Hjemvejen faldt Budet i Søvn paa det samme Sted, og Djævelen puttede igen et andet Brev i hans Lomme, og deri stod, at baade Dronningen og Barnet skulde dræbes. Den gamle Mor blev saa bedrøvet og kunde ikke tro, at det var sandt. Hun skrev igen til Kongen, men Djævelen lagde stadig falske Breve i Stedet for, og i det sidste stod der ovenikøbet, at Dronningens Tunge og Øjne skulde gemmes, til Kongen kom hjem, for at han kunde se, at hans Befaling var adlydt.

Den gamle Mor græd over det uskyldige Blod, der skulde flyde, og hentede om Natten et lille Raadyr og skar Tungen og Øjnene ud af det. Saa kaldte hun paa Dronningen og sagde: „Jeg kan ikke lyde Kongen og dræbe dig, men du kan ikke blive her længer. Tag dit Barn og gaa ud i den vide Verden, og kom aldrig mer

tilbage.“ Den unge Kone bandt Barnet fast paa Ryggen og gik grædende ud i den mørke Nat. Hun kom ind i en stor Skov, og der lagde hun sig paa Knæ og bad til Gud. Englen kom da igen til hende og viste hende hen til et lille Hus, hvorpaa der stod skrevet: „Her bor enhver frit.“ En snehvid Jomfru kom ud og sagde: „Velkommen, Dronning,“ og førte hende ind i Huset. Saa løste hun det lille Barn og lagde det ind til Morens Bryst, for at det kunde faa noget at drikke. „Hvoraf ved du dog, at jeg er Dronning?“ spurgte den unge Kone. „Jeg er en Engel, som Gud har sendt for at hjælpe dig og dit Barn,“ svarede den hvide Jomfru. I syv Aar boede de i det lille Hus, og fordi Dronningen var saa from og god, voksede hendes Hænder ud igen.

Da Kongen kom hjem fra Krigen, forlangte han straks at se sin Kone og sit Barn. Den gamle Mor græd og sagde: „Jeg har gjort, som du befalede, og dræbt de to uskyldige Sjæle,“ og hun viste ham Brevene og Tungen og Øjnene. Kongen blev ude af sig selv af Fortvivlelse, og den gamle Kone fik ondt af ham og trøstede ham. „De lever begge to,“ sagde hun, „jeg har taget Tungen og Øjnene af et Raadyr, men din Kone og dit Barn er vandret ud i den vide Verden og tør aldrig vende tilbage.“ „Jeg vil gaa til Verdens Ende for at finde dem,“ raabte Kongen, „og hverken spise eller drikke, før jeg har min egen Hustru og mit lille Barn igen.“

I syv Aar drog Kongen omkring mellem Klipper og Bjerge, men fandt dem ikke, og troede til sidst, de var døde af Sult. Han hverken spiste eller drak, men Gud gav ham Kraft til at leve. Han kom til sidst ind i den store Skov og fandt det lille Hus, hvor der stod: „Her bor enhver frit.“ Den hvide Jomfru kom ud og førte ham ind i Huset. „Velkommen, Herre Konge,“

sagde hun, og spurgte ham, hvorfra han kom. „I syv Aar har jeg søgt efter min Hustru og mit Barn,“ svarede han bedrøvet, „og jeg har ikke fundet ringeste Spor af dem.“ Englen satte Mad og Drikke frem for ham, men han rørte det ikke. Han vilde blot hvile sig lidt, før han drog videre, og lagde sig til Ro og bredte et Tørklæde over sit Ansigt.

Englen gik nu ind i det Værelse, hvor Dronningen sad med sin Søn, som hun havde kaldt Hjertesorg, og sagde til hende: „Gaa ind i Stuen med dit Barn. Din kongelige Husbond er derinde.“ Da hun kom derind, gled Tørklædet ned fra hans Ansigt, og hun sagde: „Gaa hen og læg Tørklædet over din Fars Ansigt, Hjertesorg.“ Drengen gjorde det, men Kongen, der halvt i Søvn havde hørt, hvad hun sagde, lod Tørklædet falde igen. Nu blev Drengen utaalmodig og sagde: „Jeg kan da ikke lægge Tørklædet over min Fars Ansigt, for jeg har jo ingen Far. Du har selv lært mig, at Gud i Himlen er min Far, saa kan den fremmede Mand da ikke ogsaa være det. Da Kongen hørte det, rejste han sig op og spurgte, hvem hun var: „Jeg er din Hustru,“ svarede hun, „og det er din Søn, Hjertesorg.“ Han saa paa hendes Hænder og sagde: „Min Hustru havde Sølvhænder.“ „Den gode Gud har ladet mine Hænder vokse ud igen,“ svarede hun, og Englen viste ham Sølvhænderne. Da saa han, at det var hans elskede Hustru og Barn og omfavnede og kyssede dem. „Nu er en tung Sten falden fra mit Hjerte,“ sagde han, og de drog straks hjem til hans gamle Mor. Der blev stor Glæde i Riget, og Kongen og Dronningen fejrede deres Bryllup endnu en Gang og levede lykkelig til deres Dages Ende.

Den kloge Hans.

„Hvor skal du hen, Hans?“ siger hans Mor. „Til Grete, Mor,“ svarer han. „Bær dig nu fornuftig ad, Hans.“ „Det skal jeg nok. Farvel, Mor.“ „Farvel, Hans.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete,“ siger han. „Goddag, Hans. Har du noget godt med?“ „Ikke en Smule, giver du ikke noget?“ Grete gav Hans en Naal. „Farvel, Grete,“ sagde han. „Farvel, Hans.“

Hans stikker Naalen i et Hølæs og gaar hjem bag-
 efter Vognen. „God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans,
 hvor har du været henne?“ „Hos Grete.“ „Hvad gav
 du hende?“ „Ingenting. Hun gav mig noget.“ „Hvad
 gav hun dig?“ „En Naal.“ „Hvor har du den?“ „Den
 har jeg stukket i et Hølæs.“ „Det var dumt af dig,
 Hans, du skulde have stukket den i Ærmet.“ „Jeg
 skal gøre det bedre næste Gang.“

„Hvor skal du hen, Hans?“ „Til Grete, Mor.“
 „Bær dig nu fornuftig ad.“ „Det skal jeg nok. Farvel,
 Mor.“ „Farvel, Hans.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete.“ „God-
 dag, Hans. Har du noget godt med?“ „Ikke en Smule.
 Giver du noget?“ Grete giver Hans en Kniv. „Farvel,
 Grete.“ „Farvel, Hans.“

Hans tager Kniven, stikker den i Ærmet og gaar
 hjem. „God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans. Hvor
 har du været henne?“ „Hos Grete.“ „Hvad har du
 givet hende?“ „Ingenting, hun har givet mig noget.“
 „Hvad har hun da givet dig?“ „En Kniv.“ „Hvor har
 du den, Hans.“ „Den har jeg stukket i Ærmet.“ „Det

var dumt, Hans, du skulde have puttet den i Lommen.“
„Jeg skal gøre det bedre næste Gang.“

„Hvorhen, Hans?“ „Til Grete, Mor.“ „Bær dig nu fornuftig ad, Hans.“ „Det skal jeg nok. Farvel, Mor.“
„Farvel, Hans.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete.“ „Goddag, Hans. Har du noget godt med?“ „Ikke en Smule. Giver du noget?“ Grete giver Hans et Gedekid. „Farvel, Grete.“ „Farvel, Hans.“

Hans binder Benene sammen paa Geden og putter den i Lommen. Da han kommer hjem, er den kvalt.

„God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans, hvor har du været henne?“ „Jeg har været hos Grete.“ „Hvad har du givet hende?“ „Ingenting. Hun har givet mig noget.“ „Hvad har hun givet dig?“ „En Ged.“ „Hvor har du den, Hans?“ „Jeg har puttet den i Lommen.“ „Det var dumt af dig, Hans, du skulde have bundet den i et Reb.“ „Jeg skal nok gøre det bedre næste Gang.“

„Hvor skal du hen, Hans?“ „Til Grete, Mor.“ „Bær dig nu fornuftig ad, Hans.“ „Det skal jeg nok, Farvel, Mor.“ „Farvel, Hans.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete.“ „Goddag, Hans, har du noget godt med?“ „Ikke en Smule. Giver du ikke noget?“ Grete giver Hans et Stykke Flæsk. „Farvel, Grete.“ „Farvel, Hans.“

Hans binder Flæsket i et Tov og trækker af med det. Hundene kommer til og æder det. Han kommer hjem med Rebet i Haanden og ikke andet.

„God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans, hvor har du været henne?“ „Hos Grete.“ „Hvad har du givet hende?“ „Ingenting, hun har givet mig noget.“ „Hvad har hun givet dig?“ „Et Stykke Flæsk.“ „Hvor har du det?“ „Jeg bandt det i et Tov og trak det hjem,

men Hundene aad det.“ „Det var dumt, Hans; du skulde have taget det paa Hovedet.“ „Jeg skal nok gøre det bedre næste Gang.“

„Hvor skal du hen, Hans?“ „Til Grete, Mor.“ „Bær dig nu fornuftig ad, Hans.“ „Det skal jeg nok. Farvel, Mor.“ „Farvel, Hans.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete.“ „Goddag, Hans, har du noget godt med.“ „Ikke en Smule, giver du ikke noget?“ Grete giver Hans en Kalv. „Farvel, Grete.“ „Farvel, Hans.“

Hans sætter Kalven op paa Hovedet, og den skraber ham i Ansigtet med Fødderne. „God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans, hvor har du været?“ „Hos Grete.“ „Hvad har du givet hende?“ „Ingenting, hun har givet mig noget.“ „Hvad har hun givet dig?“ „En Kalv.“ „Hvor har du den?“ „Jeg har taget den paa Hovedet, og den har kradset mig i Ansigtet.“ „Det var dumt, Hans. Du skulde have trukket den hjem og bundet den ved Hækken.“ Jeg skal nok gøre det bedre næste Gang.“

„Hvor skal du hen, Hans?“ „Til Grete, Mor.“ „Bær dig nu fornuftig ad, Hans.“ „Det skal jeg nok. Farvel, Mor.“

Hans gaar hen til Grete. „Goddag, Grete.“ „Goddag, Hans. Har du noget godt med?“ „Nej, ikke en Smule. Giver du ikke noget?“ Grete siger til Hans: „Du kan faa mig selv med.“

Hans binder Grete til et Tov og trækker hende hen til Hækken og binder hende fast der. Saa gaar han hjem til sin Mor. „God Aften, Mor.“ „God Aften, Hans. Hvor har du været henne?“ „Hos Grete.“ „Hvad har du givet hende?“ „Ingenting. Jeg har faaet hende selv med hjem.“ „Hvor har du hende?“ „Jeg har bundet hende til Hækken og lagt Græs til hende.“ „Det

var dumt, Hans. Du skulde have kastet Øjne til hende.“ „Jeg skal nok gøre det bedre næste Gang.“

Hans gaar ind i Stalden og hakker Øjnene ud paa alle Køerne og Faarene og kaster dem i Ansigtet paa Grete. Grete bliver vred, river sig løs og løber sin Vej, og bliver ikke Hans's Brud denne Gang.

De tre Sprog.

I Schweiz levede der en Gang en gammel Greve, som havde en eneste Søn, der var saa dum, at han slet ikke kunde lære noget. „Der kan ikke komme noget ind i dit tykke Hovede,“ sagde Faren ærgerlig, det er lige meget, hvad vi saa gør ved dig. Nu vil jeg sende dig hen til en berømt Lærer, og se om han kan hjælpe paa dig.“ Drengen blev saa sendt til en fremmed By til en meget dygtig Lærer og blev der et helt Aar. Saa kom han hjem igen, og Faren spurgte: „Hvad har du saa lært, min Søn?“ „Jeg har lært at forstaa Hundenes Sprog,“ svarede Drengen. „Gud fri mig,“ raabte Faren, „er det det hele! Det er bedst, du kommer til en anden Lærer.“ Drengen rejste af Sted og kom hjem et Aar efter. „Hvad har du lært?“ spurgte Faren. „Jeg har lært at forstaa Fuglenes Sprog,“ svarede Drengen. „Din dovne Slyngel,“ raabte Faren, „nu har du igen spildt den kostbare Tid, og du skammer dig ikke en Smule over det. Nu vil jeg sende dig til en tredie Lærer, og hvis det ikke hjælper, vil jeg ikke længere kendes ved dig.“ Drengen blev igen sendt

et Aar bort, og da han kom hjem, spurgte Faren: „Hvad har du nu lært?“ „Nu kan jeg forstaa, hvad Frøerne kvækker,“ svarede Drengen. Faren sprang rasende op, kaldte paa sine Folk og sagde: „Han der staar, er ikke mere min Søn. Jeg forstøder ham. Før ham ud i Skoven og slaa ham ihjel.“ Men da Folkene skulde til at dræbe ham, fik de Medlidenhed med ham, og gav ham Lov til at løbe sin Vej, og de skar saa Tungen og Øjnene ud af et Raadyr og bragte den gamle det.

Ynglingen gik og gik og kom til sidst til et Slot, hvor han bad om Natteleje. „Hvis du vil overnatte i det gamle Taarn, maa du gerne,“ sagde Slotsherren, „men jeg advarer dig, for der er fuldt af vilde Hunde, som gør og huler, og paa bestemte Tider forlange de et Menneske udleveret, og æder det straks. Hele Egnen er opfyldt af Sorg og Skræk derover, men ingen kan finde paa Raad.“ Ynglingen var ikke bange. „Lad mig kun komme op til dem,“ sagde han, „og giv mig noget Kød med, som jeg kan kaste for dem. Mig gør de saamænd ikke noget.“ Da han stod fast ved sit Forsæt, fik han Æde med til de vilde Dyr, og Slotsherren viste ham op i Taarnet. Da han kom derop, gøede Hundene slet ikke, men logrede venligt og spiste, hvad han gav dem. Den næste Morgen kom han til alles Forbavselse sund og rask ud af Taarnet, og sagde til Slotsherren: „Hundene har fortalt mig, hvorfor de bringer saa megen Fortræd over Landet. De er forheksede og vogter en stor Skat nede i Taarnet. Før den er hævet, falder de ikke til Ro, og de har ogsaa sagt mig, hvordan man bærer sig ad dermed.“ Alle, der hørte det, blev meget glade, og Slotsherren lovede at antage ham som sit Barn, hvis han virkelig kunde hjælpe dem. Han gik saa igen ind i Taarnet og kom

ud med en vældig Kiste fuld af Guld. Man hørte nu aldrig mere Hundenes Gøen, og Landet var befriet for denne Plage.

Nogen Tid efter fik Ynglingen Lyst til at rejse til Rom. Paa Vejen kom han forbi en Sump, hvor Frøerne sad og kvækkede, og da han hørte, hvad de sagde, blev han helt tankefuld og bedrøvet. Da han langt om længe kom til Rom, var Paven lige død, og Kardinalerne var i stor Tvivl om, hvem der skulde være hans Efterfølger. De blev til sidst enige om, at de vilde vente med at vælge den nye Pave, til Gud gav dem et Tegn. I samme Øjeblik, de havde bestemt det, traadte den unge Greve ind i Kirken, og pludselig fløj to snehvide Duer hen og satte sig én paa hver Skulder. Præsterne troede, at det var et Tegn fra Gud og spurgte ham, om han vilde være Pave. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulde sige til det, men Duerne hviskede til ham, at han skulde sige ja, og det gjorde han da ogsaa til sidst. Han blev saa salvet og indviet, og nu var det sket, som han havde hørt Frøerne i Sumpen kvække om. Han maatte derpaa stille sig op og messe, og havde ingen Anelse om, hvad han skulde sige, men de hvide Duer, der sad paa hans Skuldre, kom ham til Hjælp, og hviskede hvert Ord til ham.

Den kloge Else.

Der var engang en Mand, som havde en Datter, der blev kaldt den kloge Else. Da hun var bleven voksen, sagde Faren: „Vi maa se at faa hende gift.“

„Ja,“ svarede hans Kone, „naar der bare var en, som vilde have hende.“ Langt om længe kom der en Frier, som hed Hans, men før han friede, spurgte han, om Else nu ogsaa virkelig var saadan et godt Hovede. „Hun er klogere end alle vi andre tilsammen,“ sagde Faren, og Moren tilføjede: „Hun kan se Vinden løbe ned ad Gaden og høre Fluerne hoste.“ „Ja, for hvis hun ikke er meget klog, vil jeg ikke have hende,“ sagde Hans.

De satte sig nu til Bords, og da de havde spist, sagde Moren: „Gaa ned i Kælderen og hent noget Øl, Else.“ Den kloge Else tog Kruket og klaprede undervejs med Laaget, for at Tiden ikke skulde falde hende lang. Da hun var kommen ned i Kælderen, tog hun en Stol og satte sig foran Fadet, for at hun ikke skulde behøve at bukke sig. Hun gav sig saa til at dreje paa Hanen, og mens Øllet løb ned i Kruket sad hun og saa sig rigtig om dernede. Hun fik da lige over Hovedet Øje paa en Murhammer, som Murerne af en Fejltagelse havde glemt. „Naar Hans og jeg nu engang faar et lille Barn, som skal herved og hente Øl, saa falder Murhammeren ned i Hovedet paa det og slaar det ihjel,“ tænkte den kloge Else og brast i Graad. De andre sad deroppe og ventede paa Øllet, og da Else ikke kom, sendte Moren til sidst Kokkepigen ned for at se, hvor hun blev af. Pigen gik ned i Kælderen, og da hun saa Else sidde grædende foran Fadet, spurgte hun, hvad der dog var i Vejen. „Jeg er saa ulykkelig,“ svarede Else, „naar Hans og jeg nu engang faar et lille Barn, og det skal herved og tappe Øl, falder Murhammeren ned i Hovedet paa det og slaar det ihjel.“ „Hvor Else dog er klog,“ sagde Pigen og gav sig ogsaa til at græde. Da hverken Pigen eller Else kom tilbage, sendte Manden Karlen ned for at se, hvor de

blev af. Han fandt dem begge to grædende og spurgte, hvad der dog var i Vejen. „Jeg er saa ulykkelig,“ svarede Else, „naar Hans og jeg nu engang faar et lille Barn, og det skal herved og tappe Øl, falder Murhammeren ned i Hovedet paa det og slaar det ihjel.“ „Hvor Else dog er klog,“ sagde Karlen og gav sig til at græde højt. Oppe i Stuen sad de og ventede og ventede, og til sidst sagde Manden til sin Kone: „Gaa dog ned og se, hvor de bliver af.“ Konen gik derned og fandt dem alle grædende og spurgte, hvad der var i Vejen. Else fortalte hende nu, hvor sørgeligt det vilde gaa hendes lille Barn. „Hvor du dog er klog,“ sagde Moren, og gav sig ogsaa til at græde.

Manden sad deroppe og blev mere og mere tørstig, og til sidst besluttede han selv at gaa derned. Da han kom ned i Kælderen og fik at vide, at de græd, fordi det Barn, som Else maaske engang vilde faa, maaske vilde være nede for at tappe Øl, naar Murhammeren faldt ned, sagde han: „Hvor du dog er klog, Else,“ og gav sig ogsaa til at græde.

Frieren sad længe og ventede, men til sidst tænkte han: „De sidder vel dernede og venter paa mig. Det er nok bedst, jeg gaar ned og ser, hvad de bestiller.“ Da han kom derned, sad de alle fem og græd, den ene højere end den anden. „Hvad er der dog paa Færde,“ spurgte han helt forfærdet. „Aa, Hans,“ sagde Ellen, „naar vi engang faar et lille Barn, og vi sender det herved for at hente Øl, falder Murhammeren ned og slaar det ihjel. Er det ikke skrækkeligt?“ „Du er rigtignok klog, Else,“ sagde Hans, „og derfor vil jeg ogsaa gifte mig med dig.“ Derpaa tog han hende i Haanden, og de gik op og holdt Bryllup lige med det samme.

Da de havde været gift i nogen Tid, sagde Hans

en Dag: „Jeg vil gaa ud og se at faa noget Arbejde, saa jeg kan tjene nogle Penge. Gaa du ud i Marken og giv dig i Færd med at meje Kornet, saa vi kan faa noget at bage Brød af.“ „Det skal jeg nok, Hans,“ svarede Else. Da Hans var gaaet, kogte hun først Grød og tog den med i Marken. „Skal jeg nu spise eller meje først,“ tænkte hun, da hun var kommen derud, „naa jeg tror, jeg vil spise.“ Hun spiste saa al Grøden og blev stokmæt. „Skal jeg nu sove eller meje først,“ tænkte hun, „jeg tror jeg vil sove.“ Derpaa lagde hun sig i Kornet og faldt straks i Søvn.

Hans var kommen hjem for længe siden, og da Else slet ikke kom, tænkte han: „Det er dog en mageløs klog Kone, jeg har, Hun er saa flittig, at hun ikke engang kommer hjem for at spise.“ Men da det blev Aften, gik han ud for at se, hvad hun havde bestilt, og fandt hende snorksovende, uden at have mejet den mindste Smule af Kornet. I en Fart løb han hjem og hentede et Fuglenet med Bjælder og svøbte det om hende, uden at hun vaagnede. Saa gik han hjem og lukkede Døren og gav sig til at arbejde. Langt om længe vaagnede Else, det var bælgmørkt, og da hun famlede rundt om sig for at komme op, ringede Bjælderne ved hver Bevægelse, hun gjorde. Hun blev forskrækket og vidste hverken ud eller ind. „Er det mig, eller er det ikke mig,“ tænkte hun, men det blev hun ikke klogere af. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulde gøre, men endelig besluttede hun at løbe hjem og se at faa Sagen klaret. Da hun kom hjem, var Døren lukket, og hun bankede saa paa Døren og raabte: „Er Else derinde, Hans?“ „Ja vel er hun det,“ svarede han. „Herregud, saa er det ikke mig,“ tænkte hun forskrækket og løb fra det ene Hus til det andet, men

ingen vilde lukke op, da de hørte Bjælderne ringe. Saa løb hun ud af Landsbyen, og ingen ved, hvor hun er bleven af.

Skrædderen i Himlen.

En Dag fik den gode Gud Lyst til at gaa en Tur i Haven. Han tog alle sine Helgene og Apostle med undtagen Peter, der blev ene tilbage i Himlen. Vorherre havde befaleet, at der ingen maatte komme ind, mens han var borte, og Peter stod nu ved Porten og holdt Vagt. Et Øjeblik efter var der nogen, som bankede. Peter spurgte, hvem det var, og hvad han vilde. „Jeg er en fattig, men ærlig Skrædder,“ svarede en tynd Stemme. „Jeg beder om Lov til at komme ind.“ „Ja, ærlig som Tyven i Galgen,“ svarede Peter. „Du har gjort lange Fingre og knebet Tøj fra dine Kunder. Du kommer ikke ind. Vorherre har forbudt mig at lukke op for nogen, mens han var borte.“ „Vær dog barmhjærtig,“ bad Skrædderen, „man kan da ikke kalde det Tyveri at beholde nogle smaa Lapper, som ikke er til nogen Verdens Nytte. Det er da ikke noget at snakke om. Jeg er halt, og mine Fødder er saa ømme og fulde af Blærer. Jeg kan virkelig ikke gaa mere. Naar jeg bare maa komme ind, vil jeg gøre det groveste Arbejde. Jeg vil bære Børn og vaske Bleer og tørre Bænkene af, naar Børnene har griset dem til, og lappederes Klæder.“ Peter fik ondt af ham og holdt Døren saa meget paa Klem, at han kunde slippe igennem med sin lille visne Krop. Han maatte sætte sig ganske stille i en Krog, for at Vorherre ikke skulde blive vred,

naar han kom hjem og saa ham. Skrædderen gjorde det, men da Peter et Øjeblik var gaaet udenfor Porten, stak han af og gik nysgerrig rundt og kiggede i alle Kroge. Han kom til sidst til en stor, aaben Plads, hvor der stod en hel Mængde smukke Lænestole. Den midterste var helt af Guld og meget højere end de andre, og foran den stod en Guldsommel. Det var Vorherres Trone, hvorfra han kunde se alt, hvad der skete nede paa Jorden. Skrædderen stod i nogen Tid og saa paa Stolene. Han syntes bedst om den i Midten, og tilsidst kunde han ikke betvinge sin Lyst, men kravlede op og satte sig i den. Nu kunde han se alt, hvad der gik for sig nede paa Jorden, og han lagde Mærke til en ækel gammel Kone, der stod ved en Bæk og vaskede og stak to Slør til sig. Skrædderen blev saa vred derover, at han greb Guldsommel og slyngede den efter den gamle Tyvekvind. Saa kunde han jo ikke faa fat i den igen, og ganske stille sneg han sig hen og satte sig i Krogen, som om der ikke var hændt det allermindste.

Da Vorherre kom hjem igen, opdagede han ganske vist ikke Skrædderen bag Døren, men da han vilde sætte sig paa sin Trone, saa han, at Skammen var væk. Han spurgte Peter, hvor den var blevet af, men han vidste ikke noget om det. Vorherre spurgte da, om der ikke var kommen nogen ind, mens han havde været borte. „Ikke andre end en halt Skrædder, som sidder bag Døren,“ svarede Peter. Vorherre kaldte paa Skrædderen og spurgte, om han havde taget Skammen. „Den har jeg saamæn kastet ned paa Jorden efter en gammel Kone, der stjal,“ svarede Skrædderen nok saa fornøjet. Vorherre rystede paa Hovedet. „Hvis jeg dømte som du,“ sagde han, „saa havde jeg hverken Stole eller Borde, ja ikke engang en Ovnrager tilbage, men havde

maattet kastet det altsammen i Hovedet paa Synderne. Du kan ikke være her længere. Gaa bort herfra. Her skal ingen anden end jeg straffe.“

Peter førte nu Skrædderen ud af Himlen, og med sine bundløse Sko og Vabler under Fødderne humpede han ved Hjælp af en Stok til Ventegodt, hvor de fromme Soldater sidder i lystigt Lag.

Tommeliden.

Der var engang en fattig Bondemand. En Aften, da han sad og ragede op i Ilden, mens hans Kone spandt, sagde han: „Hvor er det dog kedeligt, at vi ingen Børn har. Her er saa stille og slet ikke lystigt som hos andre Mennesker.“ „Ja, det har du rigtignok Ret i,“ sagde hans Kone og sukkede, „selv om det ikke var større end en Tommeltot, vilde vi dog holde af det og være glade for det.“ Kort Tid efter blev Konen syg, og syv Maaneder efter fødte hun en Dreng, der var meget velskabt, men ikke større end en Tommelfinger, og de kaldte ham derfor Tommeliden. De gav ham alt muligt godt at spise, men han blev ikke en Smule større for det. Alligevel var han en rigtig klog og forstandig lille Fyr, og alt, hvad han tog fat paa, lykkedes for ham.

En Dag, da Faren vilde ud i Skoven for at hente Brænde, sagde han: „Bare der nu var en, der kom ud med Vognen til mig.“ „Det skal jeg gøre,“ raabte Tommeliden, „jeg skal nok være der i rette Tid.“ Manden

lo og sagde: „Hvordan skulde du dog bære dig ad med det. Du er alt for lille til at styre en Hest.“ „Det gør slet ikke noget,“ svarede han, „hvis Mor bare vil spænde for, sætter jeg mig i Hestens Øre og siger den, hvad Vej den skal gaa.“ „Lad os da prøve det i Guds Navn,“ sagde Manden og gik ud i Skoven.

Noget efter spændte Moren Hestene for og satte Tommeliden ind i Hestens Øre. „Hyp hyp,“ raabte den lille og sagde Hesten, hvad Vej den skulde gaa. Det gik nu i rask Galop ud til Skoven. Paa Vejen kom de forbi to Mænd. „Hvad er det for noget,“ raabte den ene, „der kører en Vogn uden Kusk, men man kan dog høre ham raabe til Hestene.“ „Det gaar ikke naturligt til,“ sagde den anden, „lad os gaa bagefter Vognen og se, hvor den kører hen.“ Tommeliden kørte imidlertid videre og kom ganske rigtig til det Sted, hvor Faren huggede Brænde. „Her er jeg,“ raabte han, „tag mig saa ud.“ Faren tog sin lille Søn ud af Øret og satte ham ned i Græsset. Da de to Mænd saa Tommeliden, vidste de ikke, hvad de skulde sige af Forundring. „Ved du hvad,“ hviskede den ene til den anden, „hvis vi viste ham frem for Penge, kunde vi tjene godt. Lad os købe ham.“ De gik hen til Bonden og spurgte, om han vilde sælge den lille Fyr. „Nej,“ svarede Faren, „ham giver jeg ikke fra mig for Alverdens Skatte.“ Tommeliden var imidlertid kravlet op paa sin Fars Skulder og hviskede til ham: „Gør det kun, jeg skal nok komme hjem igen,“ og Faren solgte ham da for et stort Guldstykke. „Sæt mig nu op paa Hatten, saa jeg kan se mig om i Verden,“ sagde Tommeliden, og da han havde sagt Farvel til sin Far, gik Mændene af Sted med ham. Henimod Aften sagde Tommeliden: „Lad mig nu komme ned, jeg er nødt til det.“ „Bliv du bare deroppe,“ sagde Manden, „det er saamæn ikke

noget at gøre Væsen af. Jeg er saa vant til, at Fuglene taber noget ned paa mig.“ „Nej, jeg ved dog nok, hvad der passer sig,“ svarede Tommeliden, „tag mig nu bare ned.“ Manden tog Hatten ned og satte den lille Fyr paa en Mark ved Vejen. Han krøb lidt frem og tilbage mellem Straaene, men pludselig smuttede han ned i et Musehul. „Lykke paa Rejsen,“ raabte han, „I kommer nok til at drage videre uden mig.“ De stak Pinden ned i Hullet, men det nyttede ikke noget, Tommeliden krøb bare længere ind, og da det snart blev helt mørkt, maatte de gaa videre med samt deres Ærgrelse og deres tomme Pung.

Da Tommeliden mærkede, at de var borte, krøb han frem fra sit underjordiske Skjulested. „Det er farligt at gaa paa en saadan Mark, naar det er mørkt,“ tænkte han, „man kan falde og brække baade Arme og Ben.“ Til alt Held fandt han et tomt Sneglehus. „Gudskelov,“ sagde han, „der kan jeg da ligge sikkert og godt.“ Da han var lige ved at falde i Søvn, hørte han en Mand, der kom forbi, sige til en anden: „Bare vi nu vidste, hvordan vi skulde bære os ad med at faa fat i den rige Præsts Guld og Sølv.“ „Det skal jeg sige Jer,“ raabte Tommeliden. „Hvad for noget,“ sagde Tyven forskrækket, „der var nogen, der talte.“ De blev staaende og lyttede, og Tommeliden sagde saa: „Tag mig med, saa skal jeg hjælpe Jer.“ „Hvor er du?“ spurgte de. „Læg Mærke til, hvor Stemmen kommer fra, og søg saa nede paa Jorden,“ svarede han. Langt om længe fandt de ham og løftede ham op. „Hvad kan din lille Spirrevip dog gøre,“ sagde de, da de saa ham. „Det skal jeg sige Jer,“ svarede han. „Jeg kan krybe ind imellem Jærnstængerne for Vinduet og række Jer, hvad I vil have.“ „Det er godt,“ sagde de og bar ham med hen til Præstegaarden.

Da de kom derhen, krøb Tommeliden ind i Værelset, men gav sig straks til at raabe af alle Livsens Kræfter: „Vil I have alt, hvad her er?“ „Tal dog sagte for Djævelen,“ hviskede Tyven, men Tommeliden lod, som han ikke forstod det og vrælede igen: „Hvad vil I saa, vil I have det altsammen?“ Kokkepigen, som sov i Stuen ved Siden af, hørte det og rejste sig op i Sengen og lyttede. Tyvene var løbet et lille Stykke bort, men tog Mod til sig og listede sig igen derhen. „Den lille Fyr vil jo bare narre os,“ tænkte de. De hviskede nu ganske sagte til ham: „Ræk os nu noget herud.“ „Javel,“ raabte Tommeliden saa højt han kunde, „hold bare Hænderne herhen.“ Pigen hørte nu ganske tydeligt, hvad han sagde, og stod op og trampede hen til Døren, og Tyvene løb, som om Fanden var i Hælene paa dem. Pigen tændte et Lys og gik derind, men da hun havde gennemsøgt alle Kroge og ikke fundet noget, troede hun, hun havde drømt og krøb i Seng igen.

Tommeliden var imidlertid smuttet ud i Laden og var krøbet op paa Høloftet. Der vilde han ligge, til det blev Morgen, og saa gaa hjem til sine Forældre igen. Men han fik rigtignok ikke Lov til at slippe saa nemt. Ved Daggry stod Pigen op for at hente Hø til Kvæget, og hun fik netop fat i det, hvor Tommeliden laa. Men han sov saa fast, at han ikke vaagnede, før Koen havde faaet ham ind i Munden sammen med Høet. „Men Gud, jeg er jo kommen i en Møllekværn,“ raabte han, men snart mærkede han, hvor han var. Det gjaldt nu om at passe paa, at han ikke blev knust mellem Tænderne, men alligevel kom han med ned i Maven. „De har nok glemt at lave Vinduer i denne Stue,“ tænkte han, „her kommer nok hverken Sol eller Maane.“ Han syntes i det hele taget slet ikke om at

være der, og det værste var, at der stadig kom mere Hø ned, saa der blev mindre og mindre Plads. I sin Angst raabte han tilsidst saa højt han kunde: „Jeg skal ikke have mere Foder.“ Pigen var netop i Færd med at malke Koen, og da hun hørte Stemmen, men ikke kunde se nogen, blev hun saa bange, at hun faldt ned af Stolen og spildte Mælken. Saa hurtig hun kunde, løb hun hjem og sagde: „Hr. Pastor, Hr. Pastor, Koen er begyndt at tale.“ „Du er jo gal,“ sagde Præsten, men gik alligevel med ned i Stalden for at se, hvad der var paa Færde. Ligesom han var kommet derind, hørte han Tommeliden raabe: „Jeg skal ikke have mere Foder.“ Præsten blev ogsaa meget forfærdet og troede, at Koen var besat af onde Aander. Den blev straks dræbt, og Maven, hvori Tommeliden laa, blev kastet paa Møddingen. Tommeliden sled og stred for at slippe fri, og det lykkedes ham endelig at faa Hovedet stukket ud. I det samme kom en sulten Ulv forbi og slugte Maven og Tommeliden. Men han tabte alligevel ikke Modet. „Den kan man dog maaske snakke med,“ tænkte den og raabte højt: „Kære Ulv, jeg ved et Sted, hvor der er den dejligste Mad.“ „Hvor er det?“ spurgte Ulven. Tommeliden beskrev nu nøje, hvor hans Fars Hus laa. „Naar du kryber ind gennem Vaskerenden,“ sagde han, „saa finder du baade Kager og Flæsk og Pølse.“

Ulven lod sig det ikke sige to Gange, men krøb ind i Spisekammeret og aad af alle Livsens Kræfter. Da den var bleven mæt, vilde den løbe sin Vej tilbage. Det havde Tommeliden gjort Regning paa og begyndte nu at larme og skrige, alt hvad han kunde, inde i Ulvens Mave. „Vil du være stille,“ sagde Ulven, „du vækker jo Folkene.“ „Jeg er ligeglad,“ sagde den lille Fyr, „nu har du spist dig mæt, nu vil jeg ogsaa mere

mig lidt.“ Derpaa skreg han igen af al Magt. Endelig vaagnede hans Far og Mor og løb hen og kiggede ind ad Dørsprækken. Da de saa, at der var en Ulv derinde, hentede de i en Fart en Økse og en Le. „Vent du nu her,“ sagde Manden, „naar jeg saa har givet den et ordentligt Slag, sprætter du Maven op paa den.“ Tommeliden hørte det og raabte saa højt, han kunde: „Jeg sidder herinde i Ulvens Mave, lille Far.“ „Gudskelov,“ sagde Faren glad, „endelig har vi vores eget, lille Barn igen.“ Derpaa gav han Ulven et vældigt Slag, saa den døde, og skar forsigtigt dens Mave op og fik den lille Fyr befriet. „Hvor vi dog har været bange for dig,“ sagde han. „Ja, jeg har rigtignok ogsaa været ordentlig omkring,“ sagde Tommeliden, „men heldigvis kan jeg da nu faa frisk Luft igen.“ „Hvor har du dog været henne?“ spurgte Moren. „Aa, jeg har været i et Musehul og i en Kos Mave og nu til sidst i Ulvens. Men nu bliver jeg hos Jer.“ „Og vi sælger dig ikke for Alverdens Guld,“ sagde Forældrene og omfavnede og kyssede deres egen lille Tommeliden. De sørgede nu for, at han fik noget at spise og gav ham nye Klæder, for hans var jo bleven ødelagt paa Rejsen.

Fru Rævs Bryllup.

Første Historie.

Der var en Gang en gammel Ræv med ni Haler. Han fik Mistanke om, at hans Kone var ham utro og vilde derfor sætte hende paa Prøve. Han lod nu, som

han var død, og laa ganske stille uden at røre sig. Fru Ræv gik op paa sit Værelse og lukkede sig inde, mens Pigen, Jomfru Kat, gik nede i Køkkenet og lavede Mad. Da det rygtedes, at den gamle Ræv var død, meldte der sig snart Friere. En Dag hørte Pigen, at der var nogen, der bankede, og da hun gik ud og lukkede op, saa hun, at der stod en gammel Ræv.

„God Aften, lille Jomfru Kat,
er hun vaagen eller sover hun, min Skat?“

spurgte den.

Og Katten svarede:

„God Dag, Hr. Ræv, jeg vaager,
og dejlig Mad jeg koger.
De gør mig vel den Ære,
i Dag min Gæst at være?“

„Nej Tak, lille Jomfru,“ svarede Ræven, „men
hvad bestiller Fruen?“

„Min stakkels, unge Frue,
hun sidder i sin Stue.
Af Graad er hendes Kind saa rød,
fordi den gamle Ræv er død.“

svarede Pigen.

„Saa gaa op og sig til hende, at der er en ung
Ræv, der vil fri til hende.“ „Saa gerne, Hr. Ræv.“

Og op gik Katten, trip, trap, trap,
og slog med Døren, klip, klap, klap,
„Fru Ræv, er I derinde?
Hvis atter I vil være Brud
en Frier kan I finde.“
„Men hvordan ser han ud?“

„Har han ni Haler som den gamle Ræv?“ „Nej, svarede Pigen, „han har saamæn kun een eneste.“ „Saa vil jeg ikke have ham.“

Jomfru Kat gik ned og sagde til Frieren, at han skulde gaa sin Vej. Kort efter kom der en med to Haler, men den blev ogsaa afvist, og ligesaadan gik det flere andre, til der endelig kom en, som havde ni Haler ligesom den gamle Ræv. Da Enken hørte det, sagde hun glad til Katten:

„Skynd dig kun lidt, luk Døren op, herut med Rævens gamle Krop.“

Men netop da Bryllupsfesten skulde til at tage sin Begyndelse, kom der Liv i den gamle Ræv under Bænken. Han sprang op, pryglede hele Selskabet igennem og jog straks sin Kone paa Porten.

Anden Historie.

Da den gamle Ræv var død, kom Ulven for at fri til Fru Ræv, bankede paa, og Katten, der tjente som Pige der i Huset, kom ud og lukkede op. Ulven hilste paa hende og sagde:

„God Aften, Fru Kat. De sidder her saa mutters ene. Hvad laver de der?“

Og Katten svarede:

„Jeg steger Fisk i det dejligste Smør, maaske til Gæst jeg byde Jer tør?“

„Nej, mange Tak,“ sagde Ulven, „er Fru Ræv ikke hjemme?“

„Min stakkels, lille Frue,
 hun sidder i sin Stue.
 Af Graad er hendes Kind saa rød,
 fordi den gamle Ræv er død,“

svarede Katten.

Ulven sagde saa:

„Hvis hun vil ha' en anden Mand,
 til mig hun bare komme kan.“
 Og Katten løb ad Trappen op,
 med lange Hop i strakt Galop.
 „Fru Ræv, der staar dernede
 en Frier, der saa gerne vil
 om Haand og Hjerter bede.“

„Har han røde Bukser og en spids Snude?“ spurgte Ræven. „Nej,“ svarede Katten. „Ja, saa kan jeg ikke bruge ham.“

Der kom nu baade en Hund, en Hjort, en Bjørn, en Løve og alle Skovens andre Dyr og meldte sig som Friere, men Katten maatte vise dem alle bort, da ingen af dem kunde maale sig med den gamle Ræv. Til sidst kom en ung Ræv. „Har han røde Bukser og en spids Snude?“ spurgte Fruen. „Ja, han har,“ sagde Katten. „Lad ham saa komme herop,“ sagde Fru Ræv og befalede Pigen at gøre alt i Stand til Brylluppet:

„Fej Støvet bort, luk Vinduet op,
 smid ud den gamle, døde Krop.
 Han var dog tidt imod mig slem.
 De fede Mus, han bragte hjem,
 beholdt han hver og en for sig,
 og ej en Bid han undte mig.“

Derpaa blev Brylluppet fejret. De drak og dansede, og hvis de ikke er hørt op, danser de endnu.

Nisserne.

Første Historie.

Der var engang en Skomager, som uden at han selv kunde gøre for det var bleven meget fattig, og til sidst havde han ikke andet tilbage end Læder til et eneste Par Sko. Om Aftenen skar han Skoene til, for de kunde staa parat til næste Morgen, gik i Seng og bad sin Aftenbøn og faldt i Søvn med en god Samvittighed. Om Morgenens stod han op og bad sin Morgenbøn, men da han vilde tage fat paa sit Arbejde, stod Skoene der fix og færdige. Han tog dem i Haanden og saa paa dem, og de var syet saa nydeligt, at han ikke kunde have gjort det bedre. Lidt efter kom der en Kunde ind, og han syntes saa godt om Skoene, at han gav mer for dem, end Skomageren forlangte, saa meget, at der var nok til at købe Læder til to Par Sko. Om Aftenen skar han dem til, men da han vilde tage fat paa dem næste Morgen, var de atter færdige, og han fik saa mange Penge for dem, at han kunde købe Læder til fire Par Sko. De var ogsaa færdige næste Morgen, og saadan blev det ved, saa han nogen Tid efter var en velhavende Mand. En Aften kort før Jul sagde han til sin Kone: „Synes du ikke, at vi skulde blive oppe i Nat og se at faa opklaret, hvem det er, der hjælper os.“ Konen var enig med ham, og de skjulte sig nu bag ved nogle Klæder, der hang i en Krog. Ved Midnatstid kom der nogle smaa, nydelige, nøgne Mænd, satte sig hen ved Bordet og begyndte at sy. Skomageren og hans Kone kunde slet ikke komme sig af deres Forundring, og da de smaa Mænd havde syet alt, hvad der var, løb de deres Vej igen.

Den næste Morgen sagde Konen: „Vi maa virkelig gøre noget for de smaa Mænd, der har hjulpet os saa godt. Ved du hvad, de løber omkring, ligesom Vorherre har skabt dem, nu vil jeg sy Skjorter og Frakker og Bukser til dem og strikke et Par Strømper til hver af dem. Du kan lave nogle smaa Sko.“ Skomageren syntes godt om Forslaget, og om Aftenen lagde de Gaverne paa Bordet og skjulte sig i Krogen for at se, hvad Mændene vilde sige til det. Ved Midnatstid kom de igen som sædvanlig, men da de vilde tage fat paa Arbejdet, fandt de pæne, smaa Klæder. Først blev de meget forbavsede, men saa gav de sig til at hoppe og springe af Glæde. I en Fart fik de Klæderne paa, mens de sang:

„Nu er jeg rigtignok en flot Kavalér,
nu vil jeg aldrig være Skomager mer.“

Derpaa tog de hinanden i Haanden og dansede først rundt i Stuen og saa ud af Døren. De kom aldrig mer igen, men Skomageren og hans Kone levede længe lykkeligt sammen.

Anden Historie.

Der var engang en fattig Tjenestepige, som var flittig og ordentlig. Hver Dag fejede hun Huset og lagde Fejeskarnet i en Bunke udenfor Døren. En Morgen, da hun vilde tage fat paa sit Arbejde, fandt hun et Brev, og da hun ikke kunde læse det, stillede hun Kosten fra sig og bragte Brevet til sit Herskab. Det var en Indbydelse fra Nisserne til at staa Fadder til et af deres Børn. Pigen vidste først ikke, hvad hun skulde sige til det, men alle Mennesker sagde, at saadan noget maatte man ikke sige nej til, og til sidst besluttede hun da ogsaa at tage mod Indbydelsen. Der kom saa

tre smaa Mænd og førte hende ind i det Bjerg, hvor Nisserne boede. Alting derinde var smaat, men saa nydeligt og fint, at man ikke kan tænke sig det. Børsekongen laa i en Seng af sort Ibentræ med Knapper af Perler, Tæpperne var guldbroderede, Vuggen af Elfenben og Badekarret af Guld. Pigen stod nu Fadder og vilde gaa hjem igen, men Nisserne blev ved at bede hende, om hun ikke nok vilde blive der i tre Dage. Det lovede hun saa, og de smaa Fyre gjorde alt for at hun skulde befinde sig godt, og før hun drog af Sted, fyldte de hendes Lommer med Guld. Da hun kom hjem, tog hun Kosten og vilde give sig til at feje, men da kom der nogle Mennesker, som hun slet ikke kendte, og spurgte, hvor hun kom fra og hvad hun vilde. Hun fik nu at vide, at hun ikke havde været tre Dage, men syv Aar hos Nisserne, og at hendes gamle Herskab var død for flere Aar siden.

Tredie Historie.

Der var engang en stakkels Mor, hvis Barn Nisserne stjal. I Stedet for lagde de en Skifting med stive Øjne i Vuggen, og den vilde hverken spise eller drikke. Den stakkels Kone gik hen til Nabokongen og klagede sin Nød. Hun fik nu det Raad, at hun skulde bære Skiftingen ud i Køkkenet, gøre Ild paa og koge Vand i Æggeskaller. Da vilde Skiftingen komme til at le, og saa var det ude med den. Konen gjorde, som Nabokongen havde sagt. Da hun satte Æggeskallerne med Vandet paa Ilden, sagde Kød hovedet:

„Koger man Vand i Skaller her?

Det er første Gang i mit Liv, jeg det ser.“

Derpaa brast den i Latter. I samme Øjeblik kom der en Mængde smaa Mænd vrimplende, satte det rigtige Barn paa Skorstenen og løb deres Vej med Skiften.

Dødens Gudsøn.

Der var engang en fattig Mand, som havde tolv Børn og maatte arbejde Dag og Nat for at skaffe Føden til dem. Da det trettende kom til Verden, vidste han slet ikke, hvordan han skulde klare sig, og i sin Fortvivlelse gik han ud paa Landevejen for at bede den første, han traf, om at staa Fadder til Barnet. Den første, han mødte, var den gode Gud. Han vidste allerede Besked og sagde: „Jeg har ondt af dig, stakkels Mand. Jeg vil staa Fadder til dit Barn og sørge for, at det gaar det godt i Livet.“ „Hvem er du?“ spurgte Manden. „Jeg er den gode Gud,“ svarede den fremmede. „Ja, saa skal jeg ikke have dig til Fadder,“ sagde Manden, „du giver nogle Rigdom og lader andre dø af Sult.“ Manden forstod ikke, hvor viist Gud fordele Fattigdom og Rigdom, og gik derfor videre. Kort efter mødte han Djævelen, som sagde til ham: „Hvis du vil lade mig staa Fadder til dit Barn, vil jeg skænke det Guld og Ære og al Verdens Herlighed.“ „Hvem er du?“ spurgte Manden. „Jeg er Djævelen,“ svarede den fremmede. „Ja, saa skal jeg ikke have dig til Fadder,“ sagde Manden, „du forfører Menneskene til ondt og bedrager dem.“ Han gik videre, og lidt efter mødte han Døden. „Hvem er du?“ spurgte han. „Jeg er Døden, der gør alle lige,“ svarede den fremmede.

„Ja, du skal staa Fadder til mit Barn,“ sagde Manden, „du gør ikke Forskel paa fattig og rig.“ „Jeg vil gøre din Søn rig og berømt,“ sagde Døden, „det er altid godt at have mig til Ven.“ Næste Søndag, da Daaben fandt Sted, kom Døden da ogsaa, og stod Fadder til Barnet.

Da Drengen var kommen til Skels Aar og Alder, traadte Gudfaren en Dag ind i Stuen og bød ham følge med. De gik ud i Skoven, og der viste han ham en lille Plante og sagde: „Nu skal du faa din Fadder-gave. Jeg vil gøre dig til en berømt Læge. Hver Gang du bliver kaldet til en syg, vil jeg vise mig for dig. Staar jeg ved den syges Hoved, behøver du blot at give ham en af disse Urter, saa bliver han rask. Men staar jeg ved Fodenden, skal du sige, at ingen Magt i Verden kan frelse ham. Vogt dig for at bruge Urten imod min Vilje, det kunde komme dig dyrt til at staa.

Inden der var gaaet ret lang Tid, var Gudsønnen den berømteste Læge i hele Verden. „Han behøver kun at se paa en syg, saa ved han straks, om han vil leve eller dø,“ sagde Folk. Langvejs fra kom de rejssende for at hente ham til deres syge, og han blev snart meget rig. Engang blev Kongen syg, og der blev sendt Bud efter Lægen, for at han skulde sige, om han kunde leve. Men da han kom ind til Sengen, stod Døden ved Fodenden. For ham var der ingen Lægedom. „Mon jeg ikke kunde narre Døden en Gang,“ tænkte Lægen, „han vil vel nok blive gal i Hovedet, men da jeg er hans Gudsøn, bærer han forhaabentlig over med mig.“ Derpaa vendte han den syge, saa Døden kom til at staa ved Hovedgærdet, og tog en af sine Urter frem og gav Kongen den. Men Døden kom til Lægen med et mørkt Ansigt og truede ad ham.

„Denne Gang skal jeg tilgive dig,“ sagde han, „men sker det een Gang til, er det ude med dig.“

Kort Tid efter blev Kongens eneste Datter meget syg. Han var ved at græde sig Øjnene ud af Hovedet og lod bekendtgøre, at den, der kunde helbrede hende, skulde faa hende til Ægte og arve Riget efter ham. Da Lægen kom til den syge, saa han, at Døden stod ved hendes Fødder. Men han blev saa blændet af Kongedatterens Skønhed, at han glemte alt andet. Han saa ikke, at Døden truede ad ham med sine Knokkelhænder, men han vendte om, saa Hovedet kom til at ligge i Fodenden af Sengen. Saa gav han hende en Urt og straks fik hendes Kinder Farve, og hendes Læber aabnede sig igen.

Men Døden gik lige hen til sin Gudsøn og sagde vredt: „Nu kommer Turen til dig.“ Derpaa tog han fat i ham med sine iskolde Hænder og tvang ham til at følge med ned i en underjordisk Hule. Der stod Tusinder og atter Tusinder af Lys og brændte. Nogle var store, andre var allerede brændt halvt ned, og atter andre var ganske smaa. Hvert Øjeblik slukkedes nogle og andre tændtes, saa det saa ud, som om Flammerne hoppede frem og tilbage. „Det er Menneskenes Livslys,“ sagde Døden, „de store er Børnenes, de halve tilhører Mennesker i deres bedste Aar, og de smaa er de gamle Menneskers. Men tit har ogsaa Børn og unge Mennesker kun et lille Lys.“ „Vis mig mit,“ sagde Lægen og tænkte, det maatte vel være temmelig stort. Døden viste ham en lille Stump, der var lige ved at gaa ud. „Det er dit Lys,“ sagde Døden. „Kære Gudfar,“ raabte Lægen forskrækket, „tænd et nyt. Lad mig leve med min dejlige Kongedatter og blive Konge over hele Riget.“ „Det kan jeg ikke,“ svarede Døden, „det ene Lys maa slukkes, før det andet kan tændes.“

„Saa sæt det gamle ovenpaa et nyt, saa det brænder videre,“ bad Lægen. Døden lod som han vilde opfylde hans Ønske, og hentede et stort Lys. Men da han skulde sætte det ovenpaa den lille Stump, væltede han den med Vilje, saa den slukkedes. I samme Nu sank Lægen om og var død.

Den gamle Sultan.

Der var engang en Bonde, som havde en tro Hund, der hed Sultan. Men nu var den bleven gammel og havde tabt alle sine Tænder, saa Manden sagde en Dag til sin Kone: „I Morgen skyder jeg gamle Sultan. Den er dog ikke til nogen Verdens Nytte mere.“ Konen havde ondt af den og sagde: „Nu har den tjent os saa længe, at jeg nok syntes, vi kunde lade den spise Naadsensbrød paa sine gamle Dage.“ „Sikke noget Snak“, svarede Manden, „du er altfor blødhjertet. Har den tjent os tro, har den ogsaa til Gengæld faaet sin gode Mad.“

Den stakkels Hund laa tætved i Solen og havde hørt det hele. Den blev meget bedrøvet, da den forstod, at det var den sidste Dag i dens Liv, og om Aftenen listede den sig ud til sin gode Ven, Ulven, og klagede sin Nød for den. „Op med Humøret, Kammerat,“ sagde Ulven, „jeg skal nok hjælpe dig. I Morgen tidlig gaar din Herre og hans Kone ud i Marken og tager deres lille Barn med, og de plejer at lade det blive liggende henne ved Hækken. Du skal saa blot lægge dig ved Siden af, som om du vilde holde Vagt

Jeg kommer saa løbende ud af Skoven og snapper Barnet, og du skal fare efter mig for at tage det fra mig. Naar jeg er kommen et lille Stykke ind i Skoven, lægger jeg det ned, og saa kan du bringe det tilbage til Forældrene. De vil naturligvis være dig evig taknemmelige, og du kan være sikker paa at faa det godt Resten af dit Liv.“

Hunden syntes, at det var en udmærket Plan, og næste Morgen bar de sig ad ganske som Ulven havde foreslaaet. Faren skreg af fuld Hals, da den løb af Sted med Barnet, og da Sultan bragte ham det tilbage, klappede han den og sagde rørt: „Der skal ikke krummes et Haar paa dit Hovede, og der skal blive sørget for dig, saa længe du lever.“ Derpaa sagde han til sin Kone: „Gaa straks hjem og kog noget Grød til Sultan og læg min Hovedpude ud i dens Kurv, saa den kan ligge blødt og lunt.“ Fra nu af havde den gamle Sultan det saa godt, som den kunde ønske sig.

Kort Tid efter kom Ulven og besøgte den og glædede sig over, saa godt deres List var lykkedes. „Men hør, Kammerat,“ sagde den, „nu vil du vel nok gøre mig den Tjeneste at lukke Øjnene, hvis jeg en Gang finder paa at tage et af din Herres fede Faar. Det er ikke nemt at klare sig i disse knappe Tider.“ „Det skal du ikke gøre Regning paa,“ svarede Hunden, „jeg bliver min Herre tro, hvordan det saa gaar.“ Ulven troede ikke, den mente det saa strengt, og kom hinkende om Natten for at hente Faaret. Men den tro Sultan havde fortalt sin Herre, hvad Ulven havde i Sinde, saa Bonden stod paa Vagt i Stalden og tærskede den ordentlig igennem. Den maatte løbe sin Vej, men raabte efter Hunden: „Vent du bare, dit Skarn. Det skal du faa betalt.“

Næste Morgen sendte Ulven Svinet med en Ud-

fordring til Hunden. Ude i Skoven skulde de mødes og afgøre deres Mellemværende. Den gamle Sultan kunde ikke faa andre med end en Kat, som kun havde tre Ben, og de to humpede nu af Sted sammen, mens Katten af Smerte stak Halen lige i Vejret. Ulven og Svinet var allerede paa Pletten, og da de saa deres Modstandere komme, troede de, at Kattens strittende Hale var en Sabel. De kunde heller ikke se, at den kun havde tre Ben, men troede, den gik og samlede Sten op. De blev meget bange, og Svinet gemte sig bagved nogle Buske, mens Ulven sprang op i et Træ. Hunden og Katten blev meget forundrede over ingen at finde, og stod i nogen Tid og ventede. Pludselig fik Katten Øje paa Svinets Øren, der stak frem mellem Bladene, og da den troede, det var en Mus, sprang den hen og bed rigtig eftertrykkeligt deri. Svinet hylede og skreg: „Den rigtige sidder oppe i Træet,“ og løb af Sted, saa stærkt, dens Ben kunde bære den. Da Hunden og Katten saa op, fik de Øje paa Ulven, der var meget skamfuld over, at den havde været saa fejs, og rakte Hunden Haanden til Fred og Forlig.

De seks Svaner.

Der var engang en Konge, som drog paa Jagt i en stor Skov, og forfulgte et Dyr saa ivrigt, at ingen af hans Folk kunde følge ham. Om Aftenen opdagede han, at han var faret vild, og hvor meget han end søgte, kunde han ikke finde Udgangen. Pludselig saa han en gammel Kone med rokkende Hovede komme

humpende henimod ham. „Kan I ikke vise mig Vej, min gode Kone,“ spurgte han. „Det kunde jeg vel nok, Herre Konge,“ svarede hun, „men hvis I ikke gaar ind paa mine Betingelser, finder I aldrig ud og dør af Sult.“ „Hvad er det for Betingelser?“ spurgte Kongen. „Jeg har en Datter,“ svarede den gamle, „der er saa smuk som Dagen er lys. Hvis I vil tage hende til Dronning, vil jeg vise Jer Vej.“ Kongen, der ganske havde tabt Modet, sagde ja og fulgte den gamle hen til hendes Hus, hvor Datteren modtog ham, som om hun havde ventet ham. Hun var meget smuk, men Kongen kunde ikke se paa hende uden at hans Hjerte snøredes sammen i Angst. Han satte imidlertid Pigen foran sig paa Hesten, den gamle viste ham Vej, og de red hjem til Slottet, hvor Brylluppet blev fejret.

Kongen havde været gift en Gang før og havde med sin første Kone syv Børn, seks Drenge og en Pige, som han elskede overalt i Verden. Da han var bange for, at Stedmoren skulde gøre dem Fortræd, bragte han dem ud paa et Slot, der laa dybt inde i Skoven. Det laa godt skjult, og Vejen var saa svær at finde, at han selv ikke kunde have fundet den, hvis ikke en klog Kone havde givet ham et Nøgle Garn, der havde den vidunderlige Egenskab, at naar han kastede det foran sig, rullede det sig op af sig selv og viste ham Vej. Kongen gik imidlertid saa tit ud for at besøge sine Børn, at Dronningen fattede Mistanke. Hun bestak derfor Tjenerne, saa de forraadte hende Hemmeligheden og ogsaa fortalte om Nøglet, der viste Vej. Dronningen havde nu hverken Rist eller Ro, før hun opdagede, hvor Kongen gemte det. Derpaa syede hun seks smaa, hvide Silkeskjorter, og da Kongen en Dag var paa Jagt, gik hun ud i Skoven med dem, og lod Nøglet vise Vej. Da Børnene saa hende i det fjerne, troede de, at det

var deres Far, der kom, og løb glade hen imod hende. I samme Nu kastede hun Skjorterne over dem og straks blev de forvandlede til Svaner og fløj hen over Skoven. Dronningen gik fornøjet hjem igen og troede, hun var sine Stedbørn kvit. Den lille Pige var imidlertid ikke løbet med Drengene, og Stedmoren vidste slet ikke, at hun var til. Da Kongen næste Dag kom for at besøge sine Børn, fandt han kun den lille Pige. „Hvor er dine Brødre?“ spurgte han. Pigen fortalte ham nu, at hun havde set fra Vinduet, at hendes Brødre som Svaner var fløjne hen over Skoven, og viste ham nogle Fjer, som hun havde samlet op efter dem. Kongen blev meget bedrøvet, men det faldt ham ikke ind, at Dronningen kunde være i Stand til at begaa en saa slet Gerning, og da han var bange for at lade Pigen blive alene tilbage, vilde han tage hende med sig hjem til Slottet. Men hun var bange for Stedmoren og bad, om hun maatte blive een Nat til i Skoven.

„Jeg vil gaa ud og lede efter mine Brødre,“ tænkte den stakkels Pige, og da det blev mørkt, begav hun sig paa Vej. Hun gik hele Natten og den næste Dag med, og da var hun saa træt, at hun ikke kunde gaa et Skridt videre. Hun fik saa Øje paa en lille Hytte inde mellem Træerne, gik derind, og kom ind i en lille Stue, hvor der stod seks smaa Senge. Hun turde imidlertid ikke lægge sig i nogen af dem, men lagde sig nede paa Gulvet, og faldt i Søvn. Lige før Solnedgang vaagnede hun ved en Susen i Luften og saa seks Svaner komme flyvende ind ad Vinduet. De satte sig paa Jorden og blæste paa hverandre, saa alle Fjere fløj af, og tog Svanehammen af som en Skjorte. Pigen kendte straks sine Brødre igen og krøb frem fra sit Skjulested. Drengene blev meget glade ved at se hende, men deres Glæde varede ikke længe. „Her kan

du ikke blive," sagde den ældste, „dette Hus tilhører nogle Røvere, og naar de kommer hjem, slaar de dig ihjel.“ „Kan I da ikke beskytte mig?“ spurgte hun. „Nej“, svarede han og rystede bedrøvet paa Hovedet, „kun et Kvarter hver Dag kaster vi Svanehammen og er Mennesker, men saa bliver vi atter til Svaner og flyver bort.“ „Kan jeg da ikke frelse Jer,“ spurgte Pigen grædende. „Det er altfor svært,“ svarede han, „i seks Aar maa du ikke tale og ikke le, og i den Tid skal du lave seks Skjorter af Stjerneblomster. Og hvis du siger et eneste Ord, er alt dit Arbejde spildt.“ Nu var Tiden forbi, og i samme Øjeblik, han havde sagt det sidste Ord, blev de forvandlede til Svaner og fløj ud af Vinduet.

Men Pigen besluttede at frelse sine Brødre, om det saa skulde koste hendes Liv. Hun gik bort fra Hytten og sov om Natten oppe i et Træ. Den næste Morgen begyndte hun at samle Stjerneblomster og sy den første Skjorte. Der var ingen, hun kunde tale med, og til at le følte hun ingen Trang. Og hun arbejdede og arbejdede fra Morgen til Aften.

Lang Tid efter drog Kongen paa Jagt i Skoven og nogle af hans Jægere kom da til det Træ, hvor Pigen sad og syede. „Hvem er du?“ spurgte de, men hun svarede ikke. „Kom kun ned,“ raabte de, „vi skal ikke gøre dig noget.“ Pigen rystede blot paa Hovedet, og da de blev ved at trænge paa hende, kastede hun sin Halskæde ned til dem for at stille dem tilfreds. Da de blev ved at plage hende, kastede hun sit Bælte derned, og da det ikke hjalp, sine Strømpebaand og efterhaanden alle sine Klæder, saa hun ikke beholdt andet paa end Særken. Jægerne lod sig ikke nøje med det, men klatrede op i Træet, bar Pigen ned og bragte hende til Kongen. „Hvem er du?“ spurgte han, men hun sva-

rede ikke. Han prøvede paa at tale til hende i forskellige Sprog, men hun rystede blot paa Hovedet. Alligevel blev Kongen saa betaget af hendes Skønhed, at han satte hende foran sig paa Hesten og red hjem med hende til sit Slot. Der gav han hende smukke Klæder paa, og hun var saa smuk som den klare Sol, men hun sagde ikke et eneste Ord. Hun sad ved Siden af ham ved Bordet, og efterhaanden kom han til at holde saa meget af hende, at han besluttede at gifte sig med hende.

Kongen havde en ond Mor, som var meget utilfreds med dette Ægteskab og bagtalte den unge Dronning. „Gud ved, hvad det er for en Tøs,“ sagde hun, „hun er sikkert ikke værdig til at være Dronning.“ Et Aar efter, da hun fødte sit første Barn, tog den gamle det fra hende og bestrøg hendes Mund med Blod. Derpaa gik hun til Kongen og anklagede hende for at være Menneskeæder. Men Kongen troede det ikke og vilde ikke have, at der maatte gøres hende noget ondt. Hun sad bestandig og syede paa Skjorterne og tænkte ikke paa andet. Da hun igen fødte et Barn, bar den onde Kvinde sig ad paa samme Maade, men Kongen vilde ikke tro, hvad hun sagde. „Hun er uskyldig,“ sagde han, „var hun ikke stum, vilde hun kunne bevidne sin Uskyldighed.“ Men da den gamle for tredje Gang røvede Barnet og anklagede Dronningen, maatte Kongen stille hende for Domstolen, og hun blev dømt til at brændes.

Den Dag, Dommen skulde fuldbyrdes, var de seks Aar netop forbi og Skjorterne var færdige, kun paa den sidste manglede det ene Ærme. Da hun skulde føres ned paa Baalet, tog hun dem paa Armen, og netop da Ilden skulde tændes, kom de seks Svaner trækkende gennem Luften. Da hun saa, at hendes

Frelse nærmede sig, fyldtes hendes Hjærte med Glæde. Svanerne dalede ned, saa hun kunde kaste Skjorterne over dem, og straks, da de berørte dem, faldt Svane-hammene af og Brødrene stod der, men den yngste havde en Svanevinge i Stedet for den venstre Arm. De omfavnede og kyssede hinanden og Dronningen sagde til Kongen, der var meget forbavset over, hvad han havde set: „Nu tør jeg tale og sige, at jeg er uskyldig.“ Hun fortalte ham nu, at hans Mor havde stjaalet Børnene. Til Kongens store Glæde levede de endnu, og den gamle maatte komme frem med dem. Hun blev nu bundet paa Baalet og brændt, men Kongen og Dronningen levede lykkeligt i mange, mange Aar.

Tornerose.

For mange, mange Aar siden levede der en Konge og Dronning, og de sagde hver Dag: „Bare vi dog havde et Barn,“ men de fik ingen. En Dag, da Dronningen var i Bad, kom der en Frø krybende hen til hende og sagde: „Dit Ønske skal blive opfyldt. Inden et Aar skal du føde en Datter.“ Det gik, som Frøen havde sagt. Dronningen fødte en Datter, der var saa smuk, at Kongen blev ude af sig selv af Glæde og besluttede at fejre en stor Fest. Han indbød ikke blot sine Venner og Slægtninge, men ogsaa de vise Feer, for at de skulde holde deres Haand over Barnet. Der var tretten, men da han kun havde tolv Guldtallerkener, maatte den ene blive hjemme. Festen blev fejret med stor Pragt, og Feerne gav Barnet Vuggegaver. Den ene gav

hende Dyd, den anden Skønhed, den tredie Rigdom og de andre alle mulige gode Egenskaber. Da de elleve havde givet deres Gaver, traadte pludselig den trettende ind i Salen. Hun vilde hævne sig, fordi hun ikke var indbudt, og uden at se til højre eller venstre gik hun lige hen til Vuggen og sagde: „Naar Kongedatteren er bleven femten Aar, vil hun stikke sig paa en Ten og dø.“ Derpaa vendte hun sig om og gik. Alle var grebne af Rædsel, men da traadte den tolvte Fe frem. Ophæve den onde Spaadom kunde hun ikke, men hun sagde: „Kongedatteren skal ikke dø. Hun falder blot i en dyb Søvn, og den vil vare i hundrede Aar.“

Kongen, der gerne vilde frelse sit Barn, lod bekendtgøre, at alle Rokke i hele Landet skulde brændes. Pigen voksede imidlertid til og blev smuk og god og klog, som de vise Feer havde sagt, og alle, der saa hende, kom til at holde af hende. Den Dag, hun fyldte femten Aar, var Kongen og Dronningen tilfældigvis ikke hjemme. Hun gik da ganske alene rundt i Slottet og saa sig om, og kom tilsidst op i et gammelt Taarn. Hun gik op ad den snævre Vindeltrappe, og helt oppe fandt hun en lille Dør med en rusten Nøgle. Hun drejede den om og kom ind i en lille Stue, hvor der sad en ældgammel Kone og spandt. „Goddag, Morlil,“ sagde Pigen, „hvad er det dog, du bestiller?“ „Jeg spinder,“ svarede den gamle og rokkede med Hovedet. „Det ser morsomt ud,“ sagde Pigen, tog Tenen og vilde ogsaa spinde. Men straks gik Spaadommen i Opfyldelse og hun stak sig i Fingeren.

I samme Nu sank hun om paa en Seng, der stod ved Siden af hende, og faldt i dyb Søvn. Søvnens bredte sig over hele Slottet. Kongen og Dronningen, som lige var kommen hjem, og hele Hoffet sov øjeblikkelig. Hestene i Stalden, Hundene i Gaarden, Duerne paa

Taget, Fluerne paa Væggen, ja selv Ilden, der brændte paa Skorstenen, blev ganske stille og sov ind. Kokken, der netop havde taget fat paa Kokkedrengen for at give ham et Ørefigen, slap ham, og faldt i Søvn. Vinden lagde sig ogsaa, og der var ikke et Blad, der rørte sig.

Rundt om Slottet begyndte en Tjørnehæk at skyde op, og for hvert Aar, der gik, blev den større og større. Til sidst blev den saa høj, at man slet ikke kunde se noget af Slottet, ikke engang Fanen, der vejede fra Taarnet. Men ude i Landet gik Sagnet om den smukke, sovende Tornerose fra Mund til Mund. Fra Tid til anden kom der Kongesønner og prøvede paa at trænge igennem Hækken, men Tornene greb fat i dem, saa de ikke kunde komme løs igen. Mange, mange Aar efter kom en Kongesøn fra et fremmed Land rejssende dertil, og en gammel Mand fortalte ham om den fortryllede Prinsesse, der sov bag Tornehækken med sin Far og Mor og hele Hoffet. Den gamle havde hørt af sin Bedstefar, at allerede mange havde søgt at trænge gennem Hækken, men havde sat Livet til derved. Kongesønnen brød sig ikke derom. „Jeg vil ind til den dejlige Tornerose,“ sagde han.

Denne Dag var netop de hundrede Aar forbi, og da Kongesønnen kom til Hækken, var der ingen Torne, men store, duftende Blomster, der bøjede sig til Side for ham og atter lukkede sig bagved ham. I Gaarden laa Hestene og Hundene og sov, og oppe paa Taget sad Duerne med Hovedet under Vingen. Inde i Huset sad Fluerne paa Væggen og sov, Kokken stod med opløftet Haand for at give Drengen et Ørefigen, og Pigen sad med en sort Høne for at plukke Fjerene af den. I den store Sal sad Kongen og Dronningen med hele Hoffet, men alle sov de, og der var saa stille, at han kunde høre sit eget Aandedræt. Til sidst kom han op

i Taarnet, hvor Tornerose laa og sov. Hun var saa dejlig, at han maatte bøje sig ned og kysse hende, og i samme Nu slog hun Øjnene op.

De tog nu hinanden i Haanden og gik ned i Salen. Da vaagnede Kongen og Dronningen og hele Hoffet, gned Øjnene og saa sig forundret om. Hestene i Gaarden vrinskede, Hundene gøede, Duerne stak Hovedet frem og fløj af Sted, Fluerne krøb videre paa Væggen, Ilden flammede op igen, Stegen paa Panden begyndte at syde, Kokken gav Drengen et Ørefigen, saa han skreg, og Pigen plukkede Hønen færdig. Og Kongesønnens og Torneroses Bryllup blev fejret med stor Pragt, og de levede lykkeligt sammen til deres Død.

Findefugl.

Der var engang en Skovfoged, som gik paa Jagt, og da han kom ind i Skoven syntes han, at han hørte et Barn græde. Han gik efter Lyden og kom til et højt Træ, hvor der helt oppe i Toppen sad et lille Barn. Da Moren sad med det under Træet, var hun faldet i Søvn, og en Rovfugl havde taget det og var fløjet med det op i Træet.

Skovfogeden klatrede derop, bar Barnet ned og tænkte: „Jeg tager det lille Barn med hjem og opdrager ham sammen med min lille Lene.“ Fordi han var bleven funden oppe i et Træ, blev han kaldt Findefugl. De to Børn voksede nu op sammen og kom til at holde saa meget af hinanden, at de slet ikke kunde undvære hinanden.

Skovfogeden havde en gammel Kokkepige, som var en Heks. En Aften havde hun meget travlt med at hente Vand ind i Køkkenet og gik mange Gange ud til Brønden og fyldte sine Spande. „Hvad vil du dog med alt det Vand, Susanne,“ spurgte Lene. „Hvis du vil love mig ikke at sige det til nogen, skal jeg fortælle dig det,“ svarede Pigen. Lene lovede det og hun sagde saa: „I Morgen tidlig, naar Skovfogeden er paa Jagt, vil jeg koge Findefugl deri“.

Næste Morgen stod Skovfogeden meget tidlig op og gik paa Jagt. Børnene laa endnu i Seng, og Lene sagde da til Findefugl: „Lover du mig aldrig at forlade mig, forlader jeg heller aldrig dig.“ Og da Findefugl lovede det, sagde hun: „Saa skal jeg fortælle dig, at den gamle Kokkepige i Gaar Aftes sagde mig, at hun i Dag vilde smide dig i Gryden og koge dig. Lad os skynde os at staa op og løbe vores Vej.“

Derpaa stod begge Børnene op, klædte sig hurtig paa og løb bort. Da Vandet kogte i Kedlen, gik Kokkepigen ind i Sovekammeret for at hente Findefugl, men Børnene var borte. Da blev hun bange og tænkte: „Hvad skal jeg sige, naar Skovfogeden kommer hjem. Jeg maa se at faa fat i dem.“

Hun sendte nu tre Karle af Sted for at indhente Børnene. De sad udenfor Skoven, og da de saa de tre Mænd komme løbende, sagde Lene til Findefugl: „Lover du mig aldrig at forlade mig, saa forlader jeg heller aldrig dig.“ Findefugl lovede det, og Lene sagde: „Bliv du til en Rosenbusk saa bliver jeg en Rose.“ Da de tre Karle kom ud af Skoven, saa de ikke andet end en Rosenbusk. „Her er ingen Ting,“ tænkte de, og gik hjem og sagde til Kokkepigen, at de ikke havde fundet andet end en Rosenbusk. „I Tossehoveder,“ skændte hun, „I skulde naturligvis have hugget Busken om og

bragt den med hjem. Skynd Jer ud og gør det.“ De maatte nu af Sted igen, og da Børnene saa dem komme, sagde Lene: „Lover du mig aldrig at forlade mig, saa forlader jeg heller aldrig dig.“ Findefugl lovede det, og Lene sagde: „Bliv du til en Kirke, saa bliver jeg Lysekronen deri.“ Da de tre Karle kom derhen, saa de ikke andet end en Kirke. „Vi kan alligevel ikke gøre noget,“ sagde de, „lad os hellere gaa hjem.“ Da Kokkepigen spurgte, om de ikke havde fundet noget, sagde de, at de bare havde set en Kirke med en Lysekrone i. „I Fæhoveder,“ sagde hun vredt, „I skulde naturligvis have revet Kirken ned og bragt Kronen med hjem.“ Hun fulgte nu selv med Karlene, og da Børnene saa hende komme rokkende, sagde Lene: „Lover du mig aldrig at forlade mig, forlader jeg heller aldrig dig.“ Findefugl lovede det, og Lene sagde: „Bliv saa du til en Dam, saa bliver jeg en And, som svømmer paa Vandet.“ Da Kokkepigen kom hen til Dammen, lagde hun sig paa Maven og vilde drikke den ud. Men Anden tog fat med Næbbet i hendes Haar og trak hende ned i Vandet, saa hun druknede. Nu gik Børnene glade hjem, og hvis de ikke er døde, lever de endnu.

Guldgaasen.

Der var engang en Mand, som havde tre Sønner. Den yngste hed Fjollehans og alle Mennesker lo ad ham og skubbede ham til Side ved enhver Lejlighed. En Dag gik den ældste ud i Skoven for at hugge Brænde, og hans Mor gav ham en dejlig Æggekage

og en Flaske Vin med, for at han ikke skulde komme til at sulte og tørste. Da han kom ind i Skoven, mødte han en gammel, graa Mand, som sagde Goddag og bad: „Giv mig et lille Stykke Kage og en lille Smule Vin, jeg er saa sulten og tørstig.“ „Hvis jeg gjorde det, havde jeg jo ikke noget til mig selv,“ svarede den kloge Søn, „gaa din Vej.“ Derpaa gik han videre. Da han begyndte at hugge Brænde, kom han til at hugge fejl og Øksen ramte ham i Armen, saa han maatte gaa hjem og lade sig forbinde. Det var imidlertid den graa Mand, som var Skyld i det.

Den næste Dag gik den næstældste Søn ud i Skoven og Moren gav ham en Æggekage og en Flaske Vin med. Han mødte ogsaa den gamle, graa Mand, der bad om et Stykke Kage og lidt Vin. Men denne Søn var ogsaa en klog Fyr og sagde: „Det, som du faar, gaar jo fra mig selv. Gaa din Vej,“ lod Manden staa og gik videre. Straffen udeblev ikke, da han havde gjort et Par Hug i Træet ramte han sig i Benet og maatte bæres hjem,

„Lad mig nu gaa ud og hugge Brænde, Far,“ sagde Fjollehans, „Det kan du saamænd ikke,“ sagde Faren, „du ser jo, dine Brødre er kommet til Skade derved, lad du bare være med at prøve paa det.“ Men Fjollehans blev ved at tigge og endelig sagde han: „Gaa saa bare. Af Skade bliver man klog.“ Moren gav ham en Kage, som var kogt med Vand i Asken, og en Flaske surt Øl. Da han kom ind i Skoven, mødte han ogsaa den gamle Mand, som bad om noget Kage og Vin. „Jeg har ikke andet end en Kage, der er bagt i Asken, og noget surt Øl,“ sagde Fjollehans, „men hvis du vil have noget saa værsgo.“ Derpaa satte de sig ned, og da Fjollehans tog Kagen frem, var den bleven til den dejligste Æggekage og det sure Øl var bleven til Vin. Da

de havde spist og drukket, sagde Manden: „Jeg vil give dig noget, fordi du er saa god og gavmild. Hug det gamle Træ derhenne om, saa finder du noget i Rødderne.“ Derpaa sagde han Farvel og gik.

Fjollehans gik hen og fældede Træet og saa da, at der nede i Rødderne sad en Gaas med Fjer af det pure Guld. Han tog den op og gik hen til en Kro for at blive der om Natten. Værten havde tre Døtre, og da de saa Gaasen, blev de nysgerrige og vilde vide, hvad det var for en underlig Fugl, og de havde ogsaa nok Lyst til at faa en af Guldfjerene. „Jeg skal nok finde Lejlighed til at tage en,“ tænkte den ældste, og da Fjollehans engang var gaaet ud, greb hun fast i Vingen, men hendes Haand blev hængende ved den. Lidt efter kom den anden ene og alene for at nappe en Fjer, men næppe havde hun rørt ved sin Søster, før hun blev hængende fast ved hende. Til sidst kom ogsaa den tredie, og Søstrene raabte til hende: „Du maa ikke komme herhen,“ men hun kunde ikke begribe hvorfor, og da hun rørte ved dem, blev ogsaa hun hængende, og de maatte blive hele Natten inde hos Gaasen. Næste Morgen tog Fjollehans Gaasen under Armen og gik af Sted uden at bryde sig om de tre Piger, som hang ved den. De maatte løbe bagefter, til højre og venstre, som det behagede ham at gaa. Ude paa Marken mødte de en Præst, og da han saa dette Optog, sagde han: „Skam Jer dog, I frække Tøse, at løbe saadan efter en ung Karl,“ og derpaa greb han fat i den yngste for at holde hende tilbage. Men næppe havde han rørt ved hende, før han ogsaa hang fast og maatte løbe med. Lidt efter kom Degnen og blev meget forundret, da han saa Præsten rende lige i Hælene paa de tre Pigeboern. „Hvorhen saa hurtig, Hr. Pastor,“ raabte han, „husk paa, vi har Barnedaab i Dag.“ Der-

paa tog han fat i hans Arm, men blev ogsaa hængende. De fem maatte nu trave videre efter hinanden, og noget efter mødte de to Bønder, der kom fra Marken med deres Leer. Præsten kaldte da paa dem og bad, om de vilde hjælpe ham og Degnen at slippe fri, men i samme Øjeblik, de rørte ved dem, hang de fast, og nu løb der hele syv bagefter Fjollehans og hans Gaas. De kom derpaa til en By, hvor der regerede en Konge, som havde en Datter, der var saa alvorlig, at hun aldrig lo, og Kongen havde derfor ladet bekendtgøre, at den, der kunde bringe hende til at le, skulde faa hende til Kone. Da Fjollehans fik det at vide, gik han op paa Slottet med Gaasen og hele den lange Hale, og da Prinsessen saa de syv Mennesker rende der i Hælene paa hinanden, begyndte hun at le hjerteligt og kunde slet ikke holde op igen. Fjollehans forlangte nu at faa Prinsessen til Brud, men Kongen syntes ikke rigtig om den Svigersøn og gjorde en hel Del Indvendinger og forlangte, at han først skulde skaffe en Mand, der kunde drikke en hel Vinkælder ud. Fjollehans tænkte, at den lille, graa Mand kunde hjælpe ham, og gik ud i Skoven til det Sted, hvor han havde fældet Træet. Der sad en Mand, som saa meget bedrøvet ud, og Fjollehans spurgte, hvad der var i Vejen. „Jeg er saa skrækkelig tørstig,“ svarede Manden, „jeg kan ikke taale Vand og jeg har ganske vist lige tømt et Fad Vin, men hvad hjælper en Draabe Vand paa en hed Sten.“ „Kom med mig, saa skal jeg hjælpe dig,“ sagde Fjollehans og gik med ham ned i Kongens Vinkælder. Manden bøjede sig over de store Tønder og drak og drak, saa han til sidst blev helt træt i Ryggen. Inden Dagen var gaaet, var Kælderen tom. Fjollehans forlangte nu igen sin Brud, men Kongen ærgrede sig over at saadan en Fyr, som alle og enhver kaldte Fjolle-

hans, skulde eje hans Datter, og forlangte, at han først skulde skaffe en Mand, som kunde spise et helt Bjerg af Brød. Fjollehans betænkte sig ikke længe, men gik ud i Skoven. Paa samme Sted som sidst sad der en Mand og snørede en Rem sammen om Livet med en ynkelig Mine. „Nu har jeg spist en hel Ovn fuld af Brød,“ sagde han, „men hvad er det, naar man er saa sulten som jeg.“ „Kom du kun med mig, saa skal du nok blive mæt,“ sagde Fjollehans glad og gik med ham hen til Slottet. Kongen havde ladet alt Mel i hele Riget bringe derop og Bagerne havde bagt et uhyre Bjerg deraf. Manden fra Skoven stillede sig foran det og begyndte at spise, og da Dagen var omme, var hele Bjerget forsvundet. Fjollehans fordrede nu igen sin Brud, men Kongen stillede en tredie Betingelse og forlangte et Skib, der kunde bruges lige godt paa Vandet og paa Landet. „Naar du kommer sejlene i det, skal du straks faa min Datter,“ sagde han. Fjollehans gik lige ud i Skoven og der sad den gamle Mand, som han havde givet sin Kage og sin Vin. „Du har været god imod mig og givet mig at spise og drikke,“ sagde han, „nu skal jeg hjælpe dig.“ Derpaa gav han ham et Skib, som kunde gaa baade paa Vand og Land, og nu kunde Kongen ikke længer nægte ham sin Datter. Brylluppet blev fejret, og efter Kongens Død arvede Fjollehans Riget og levede længe og lykkeligt med sin Dronning.

O. H. C. BILLE:

Det vidunderlige Hav.

En dansk Drengs sælsomme Eventyr.

Indb. 2 Kr. 50 Øre.

HANS RASMUSSEN:

Ti Eventyr.

Fortalt for Børn.

Illustreret af *Paul Steffensen*.

Indb. 2 Kr. 25 Øre.

CARL EWALD:

Udvalgte Æventyr.

Med Illustrationer af *Louis Moe*.

I. Bind. Indeholder 19 Æventyr, deriblandt „De fire Fjerdingsfyrster“ og Æventyret „Tobén“.

3 Kr.; indb. 3 Kr. 50 Øre.

J. H. CAMPE:

Robinson Krusoe.

Med 48 Illustrationer af *Ludvig Richter*.

6te gennemsete Udgave.

Indb. 2 Kr.

Forlang udtrykkelig hos Boghandleren Gyldendals Udgave af Campes „Robinson Krusoe“. Saa faar De den rigtige Udgave med de rigtige Billeder, som De kender fra Deres egen Barndom.

